

Tàu Thác Lộ (Tập 2) - Tuần Trăng Mật

Contents

Tàu Thác Lộ (Tập 2) - Tuần Trăng Mật	2
1. Tuần Trăng Mật - Chương 1: Phiên Ngoại: Cử Hành Tây - Thượng	2
2. Tuần Trăng Mật - Chương 2: Phiên Ngoại: Cử Hành Tây - (hạ)	6
3. Tuần Trăng Mật - Chương 3: Khẩu Vị	11
4. Tuần Trăng Mật - Chương 4: Tính Toán	12
5. Tuần Trăng Mật - Chương 5: Chí Minh & Xuân Kiều P1	13
6. Tuần Trăng Mật - Chương 6: Chí Minh & Xuân Kiều P2	16
7. Tuần Trăng Mật - Chương 7: Chí Minh & Xuân Kiều P3	19
8. Tuần Trăng Mật - Chương 8: Chí Minh & Xuân Kiều P4	22
9. Tuần Trăng Mật - Chương 9: Chí Minh & Xuân Kiều P5	25
10. Tuần Trăng Mật - Chương 10: Chí Minh & Xuân Kiều P6	28
11. Tuần Trăng Mật - Chương 11: Chí Minh & Xuân Kiều P7	31
12. Tuần Trăng Mật - Chương 12: Chí Minh Và Xuân Kiều P8	34
13. Tuần Trăng Mật - Chương 13: Chí Minh Và Xuân Kiều *** Vĩ Thanh	37
14. Tuần Trăng Mật - Chương 14: Lòng Tin P1	38
15. Tuần Trăng Mật - Chương 15: Lòng Tin P2	42
16. Tuần Trăng Mật - Chương 16: Lòng Tin P3	44
17. Tuần Trăng Mật - Chương 17: Lòng Tin P4	47
18. Tuần Trăng Mật - Chương 18: Lòng Tin (hết) P5	50
19. Tuần Trăng Mật - Chương 19: Bệnh Nan Y	58
20. Tuần Trăng Mật - Chương 20: Ai Tội Ăn Tội? P1	60
21. Tuần Trăng Mật - Chương 21: Ai Tội Ăn Tội? P2	66
22. Tuần Trăng Mật - Chương 22: Ai Tội Ăn Tội? P3	69
23. Tuần Trăng Mật - Chương 23: Ai Tội Ăn Tội? P4	74
24. Tuần Trăng Mật - Chương 24: [Đi Nhầm Lộ Ii Chi Tuần Trăng Mật]07# Ai Tội Bữa Tội 05	79
25. Tuần Trăng Mật - Chương 25: Một Pn Thú Vị Của “tuần Trăng Mật”	115
26. Tuần Trăng Mật - Chương 26: Lý Tưởng Cuộc Sống 1	118
27. Tuần Trăng Mật - Chương 27: Lý Tưởng Cuộc Sống P2	122
28. Tuần Trăng Mật - Chương 28: Lý Tưởng Cuộc Sống P3	127
29. Tuần Trăng Mật - Chương 29: Lý Tưởng Cuộc Sống P4	130
30. Tuần Trăng Mật - Chương 30: Lý Tưởng Cuộc Sống P5	135
31. Tuần Trăng Mật - Chương 31: Lý Tưởng Cuộc Sống P6	140
32. Tuần Trăng Mật - Chương 32: Lý Tưởng Cuộc Sống P7	143
33. Tuần Trăng Mật - Chương 33: Lý Tưởng Cuộc Sống P8	148
34. Tuần Trăng Mật - Chương 34: Lý Tưởng Cuộc Sống P9	153
35. Tuần Trăng Mật - Chương 35: Lý Tưởng Cuộc Sống P10	158
36. Tuần Trăng Mật - Chương 36: Lý Tưởng Cuộc Sống P11	161
37. Tuần Trăng Mật - Chương 37: Lý Tưởng Cuộc Sống P12	167
38. Tuần Trăng Mật - Chương 38: Lý Tưởng Cuộc Sống P13	173
39. Tuần Trăng Mật - Chương 39: Chơi Xuân	180

Tẩu Thác Lộ (Tập 2) - Tuần Trăng Mật

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại / Đô thị sinh hoạt / Niên thượng / HDịch & chỉnh sửa: Moe MoeNội dung câu chuyện này là phần ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tau-thac-lo-tap-2-tuan-trang-mat>

1. Tuần Trăng Mật - Chương 1: Phiên Ngoại: Củ Hành Tây - Thượng

Kiều Khả Nam: “Em muốn học nấu ăn.”

Lục Hành Chi nhắc mi: “Uh?”

Bà xã muốn học nấu nướng, anh cực kì vui vẻ tán thành. Không phải anh ham lười, mà là vì không phải lúc nào anh cũng có thể ở bên đốc thúc cậu, khi anh không ở nhà, Kiều Khả Nam sống rất bê tha, không phải đi ăn hàng, thì cũng hâm đồ cũ, có khi chỉ ăn đồ ăn vặt, so với không biết, nếu có thể tự nấu cho mình dù sao cũng tốt hơn.

Lục Hành Chi: “Nấu ăn không khó, dùng đúng công thức, độ lửa, gia vị, ... cơ bản sẽ không thất bại. Chiên xào ninh hấp, ninh, hấp là đơn giản nhất, đầu tiên em học hai cái này đi.”

Ninh hấp đúng là không khó, xắt khối nguyên liệu, không cần đẹp không cần cẩn thận, khó nhất là gia vị: Tỷ lệ xì dầu, nước dùng cần kinh nghiệm của mình.

Đầu tiên Lục Hành Chi làm mẫu cho hắn, Kiều Khả Nam nhìn anh điều luyện gọt vỏ khoai tây, trầm trồ thán phục: “Anh luyện mất bao lâu thế?”

Lục Hành Chi thuận miệng đáp: “Có thời gian anh làm bánh khoai rán cho em ăn.”

Kiều Khả Nam nhớ lại. “Đúng đúng, cái loại giòn giòn, còn rất thơm.” Hơn nữa, thỉnh thoảng Lục Hành Chi còn rưới thêm sữa đặc và trứng gà, hoặc xếp lớp húng quế, cà chua, gia vị phong phú, biến hóa điều luyện.

Lục Hành Chi liếc nhìn hắn: “Để rảnh đã.”

Kiều Khả Nam hồi tưởng xong, hỏi: “Mà sao anh không xài dụng cụ gọt?”

Lục Hành Chi: “...Xấu.”

Kiều Khả Nam trầm trầm trầm, đang định cãi ai mà thềm nhìn chứ, nhưng rồi lại thấy sai sai: Bây giờ mình đang đứng đây, khám phục kĩ thuật xắt rau của anh ta sao?

Lục Hành Chi biết cậu nghĩ gì, nhếch môi tự mãn: “Một phút trên sân khấu, khổ luyện suốt mười năm.”

Kiều Khả Nam quả thực muốn quỳ.

Phong cách nấu ăn của Lục Hành Chi y như cách làm việc của anh, tỉ mỉ cẩn thận, giống hệt show nấu ăn trên truyền hình, tất cả nguyên liệu phải sắp xếp ngăn nắp mới chịu xắt, dụng cụ không dùng nữa cũng phải rửa sạch, mới tiếp tục làm.

Hôm nay anh nấu bò kho, đầu tiên là phi hành ớt, sau đó bỏ nguyên liệu xào chung, mùi thơm phưng phức, khiến người thêm nhỏ dãi, Kiều Khả Nam nhìn kĩ thuật mạnh mẽ của anh, cảm thấy lúc này so với thịt bò, hình ảnh anh xà mặc tạp dề, trán lấm tấm mồ hôi, càng khiêu khích hắn hơn.

Hắn yên lặng tiến lên phía trước, vòng tay ôm eo Lục Hành Chi, người đàn ông hơi giật mình, chiếc nôi chao đảo, đợi anh định thần lại, quay đầu hỏi hắn: “Làm sao?”

Kiều Khả Nam cười, ưỡn đầu vào vai anh: “Em thấy mình thật hạnh phúc, vẫn có lộc ăn.”

Giọng hần kéo dài vun vút, Lục Hành Chi nghe xong im lặng, quý tha ma bắt nhớ tới một năm Kiều Khả Nam mang theo bánh bích quy nhà làm đến cơ quan phân chia. Kiều Khả Nam thích đồ ngọt, kẹo bánh khoai tây chiên vân vân, xem TV là ăn, quen miệng ọy.

Lục Hành Chi gom nguyên liệu còn lại vào nồi, thả xuống, rắc gia vị, làm nhanh đến mức Kiều Khả Nam không nhìn rõ. “Chờ chút, có thể nào cũng đợi em ghi lại đã chứ ...”

“Hừ.” Lục Hành Chi đẩy vung, đột ngột nói: “Em không cần học.”

Kiều Khả Nam: “Gi?????”

Lục Hành Chi hừ lạnh: “Anh còn chưa đến mức ngay cả người của mình cũng nuôi không no”

Điệu bộ “Chính là như thế” của anh, khiến cho Kiều Khả Nam không hiểu vì sao.

Một buổi tối nào đó, Kiều Khả Nam đang ở nhà Hoa Cúc Đen.

Kiều Khả Nam: “Lão đó làm sao vậy? Đang yên lành, em nhớ kĩ mình không làm gì chọc tức lão hết, đã thế lão còn đột nhiên làm cho em một cái bánh gato, thật khủng khiếp! Em còn sợ bên trong hạ độc ... Giáo sư Xoay[1], theo anh thì thế nào?”

Hần đang xắt cà tím, xắt sắp nát bem, An Cúc Nhạc nhìn không nổi, thế chân. “Anh Xoáy, cậu xắt rau sai rồi, cậu phải biết cách di chuyển dao, đầu tiên gọt lớp vỏ ngoài ...” Y làm mẫu cho hần nhìn, đáp: “Gã nghĩ cậu còn nhớ tình cũ đó.”

Kiều Khả Nam: “Tình nào?”

An Cúc Nhạc: “Cái người kia ấy, anh nhớ cậu ta rất giỏi nấu ăn ... À không, còn kém anh một chút.”

Anh ăn khi nào vậy? Kiều Khả Nam: “Không thể nào ~ Chuyện từ thời đồ đá rồi mà.”

An Cúc Nhạc mang nồi ra, đun sôi nước, bỏ một rổ cà tím tươi ngon vào. “Anh khăng định nước ối của lão nhà cậu có nồng độ PH rất thấp.” Y ném hành tây cho Kiều Khả Nam: “Xắt lát, cái này làm được không?”

Kiều Khả Nam xắt muốn rơi lệ, Lục Hành Chi bên kia không chịu dạy, hần đành phải tìm An Cúc Nhạc học hỏi. An Cúc Nhạc thì “Hôm nay anh làm cái gì, chú cứ bắt chước theo thế”, hôm nay hần học làm pasta sốt cà chua, dùng muối khuấy cà chua trong nồi, đun như làm sốt.

Một nồi máu chảy đỏ lè, sùng sục nổi bong bóng. Kiều Khả Nam: “Anh hận cà chua đến thế à?” Nguyên tuần trước là súp rau kiệu Ý, hôm qua là thịt bò hầm cà chua, còn có sườn xào chua ngọt ... Mà nói, hình như Lục Hành Chi không thích cà chua.

Trong trí nhớ của hần, Salad Caesar mua ở Costo, cà chua bên trong đều là hần ăn.

Kiều Khả Nam không kén ăn, nhưng cũng không khoái cà chua, hần từng hỏi anh có muốn ăn không? Anh liền lắc đầu: “Em ăn là được rồi.”

An Cúc Nhạc nhún vai: “Biết sao được, anh bạn nhỏ nhà này thích ăn.”

Anh bạn nhỏ ... Cụm từ này thực sự làm Kiều Khả Nam dựng lông. “Cậu ấy hai mươi chưa? Chưa đúng không? Anh cẩn thận một chút, hai ngày trước vừa kết án một lão yêu râu xanh dâm loạn thiếu nữ vị thành niên, nhưng người nhà vẫn vô cùng tức giận, không biết tại sao em lại nghĩ tới anh ~ cuộc sống này đúng là bản tin tám giờ[2] ...” Hần hất.

Nồi nhà này không cần mở nồi khác[3]! An Cúc Nhạc thẳng tay vứt thêm một bịch hành tây: “Tiếp tục xắt.”

Kiều Khả Nam hút mũi: “Gi? Đã xắt một bao rồi mà!”

An Cúc Nhạc tàn nhẫn vô tình đáp: “Anh còn dự trữ.”

Kiều Khả Nam: “...”

Một bao lớn hành tây, xào hết một phần ba, thừa cho tủ lạnh nhà An Cúc Nhạc chứa.

Món ăn làm xong, Kiều Khả Nam tay run mắt nhức, hít hít, nước mắt tuôn trào: “Là hành tây, em bỏ thêm hành tây! A!”

Sau nhiều lần miệt mài tập luyện, cuối cùng hắn đã có thể xử lý nguyên liệu, ít nhất không còn bầm nát lỗ chỗ như trước. An Cúc Nhạc cầm một thực đơn viết tay và một bao hành tây cho hắn. “Lục siêu phẩm sẽ không có chuyện ăn không nói có, cậu thử tìm trong thư phòng gã xem, chắc sẽ có sách dạy nấu ăn dành cho người mới bắt đầu.”

Kiều Khả Nam nhận, An Cúc Nhạc mách nước, vòng tay thành một hình trái chym thật to. “Nói chung ấy, yếu tố quan trọng nhất là ... tình yêu, chỉ cần có tình yêu, mọi người đều thành vua đầu bếp, nếu tình cảm hơi hợt, không thể nêm nếm chính xác, làm sai vị món ăn. Cậu còn phải tăng khả năng thường thức lên, trình bày gì xấu chết.”

Kiều Khả Nam lầm bầm: “Không phải rồi cũng vô bụng sao...”

An Cúc Nhạc tức giận gõ ót hắn: “Không muốn cũng phải học, bằng không khỏi ăn đi! Nha?!”

“Đau đau đau đau đau ...”

Hai người đùa giỡn đến cửa, hi hi ha ha, Kiều Khả Nam lảo đảo lui về sau, đột nhiên đụng phải ai đó.

Hắn ngửa đầu nhìn, liền thấy một thanh niên cao to cường tráng đứng sau lưng, đỡ vai hắn.

Đang định nói cảm ơn, cậu trai lại xoay người, đi xuống lầu.

“Ê ê ê.” An Cúc Nhạc gọi í ới, cởi tạp dề vứt trên mặt đất, lách qua Kiều Khả Nam đuổi theo.

Kiều Khả Nam không hiểu ra sao, chợt bừng tỉnh: “Má, “cậu bạn nhỏ” nhỏ chỗ nào chứ?! To cao như thế để làm gì?”

Hắn ra khỏi nhà trọ, mặt trời đã lặn, bên ngoài tối om, trong góc khuất bên tường có một đôi tình nhân. Người thấp hơn co kéo, nắm tay người cao cao, lúc đầu người kia không nghe, nhưng y vẫn không thả tay, dính chặt hết, cho đến khi đối phương không đi nữa, mới nhẹ nhàng nói gì đó.

Kiều Khả Nam nghe không rõ. Cuối cùng, người cao cao ôm chặt người nhỏ nhỏ, hắn mới nhìn thấy mặt là thanh niên ban nãy, người kia nhìn hắn, ánh mắt hung dữ, ôm chặt hơn, An Cúc Nhạc sắc khí: “Đau, đau quá ...”

Cậu thiếu niên không buông tay, ngược lại càng phóng túng, cúi đầu hôn môi người yêu, An Cúc Nhạc ban đầu còn kháng cự, nhưng rồi cũng ngoan ngoãn trong vòng tay cậu, chấp nhận nụ hôn, thậm chí còn đáp lại.

Tiếng hôn ẩm ướt vang lên, cũng may trời tối, Kiều Khả Nam ôm theo hành tây, nhanh chân bỏ chạy.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, hắn bỗng thấy buồn cười: Còn dám nói anh xã nhà em nước ối PH thấp, “anh bạn nhỏ” nhà anh cũng không kém cạnh đâu.

Đúng là rùa cười ba ba không đuôi.

Kiều Khả Nam sờ mũi, có lẽ xắt quá nhiều hành tây, khoang mũi vẫn cay xè.

... Tốt quá, bọn họ đều có người yêu.

※

Kiều Khả Nam về nhà, Lục Hành Chi đã đi đâu đó, hắn tạm cất hành tây, theo lời Hoa Cúc, vào thư phòng của Lục Hành Chi tìm kiếm.

Anh xã gần như không có thú vui giải trí, chiếm không đến nửa kệ là sách truyện, lần đầu tiên thấy bộ “One Piece” yêu quý của Kiều Khả Nam, Lục Hành Chi còn hỏi: “Này? Em thích lái thuyền à?”

Dứt lời, Lục “Hoàng Kiều” bắt đầu tìm kiếm chỗ bán thuyền.

Kiều Khả Nam chấm chấm chấm, khoảng cách tám năm lớn vậy sao ... Sai, vấn đề là ở anh ta.

Trên giá sách của Lục Hành Chi bày biện cơ man tài liệu luật pháp, hình sự một bên, dân sự một bên, tài chính một bên, phân tích & đánh giá một bên ... Thư phòng của anh có thể coi như một thư viện pháp luật thu nhỏ, cho nên Nam lười biếng lần đầu tiên nổi hứng thú với “Phân tích & đánh giá” cũng vì nhiệm ít khi chăm của Lục Hành Chi.

Hắn nhìn những quyển sách in dấu vết lật mở nhiều lần, cảm thán anh có thể đi lên vị trí này, tuyệt đối không phải may mắn.

Hắn cười tủm tỉm, sau đó phát hiện một thứ ẩn trong góc, khác hẳn những quyển có gáy sách nặng nề.

Bốn món súp dễ thực hiện nhất , Dạy bạn trở thành đầu bếp , Bắt được dạ dày đàn ông, bạn chính là người chiến thắng ... lại còn bìa màu hồng baby, Kiều Khả Nam phụng cười, dường như có thể tưởng tượng hình ảnh anh mang sách đến quầy thanh toán, và vẽ mặt của nhân viên bán hàng.

Hắn rút cuốn Người mới bắt đầu cũng có thể trở thành đầu bếp đơn giản nhất xem.

Trên phố bán rất nhiều sách nấu ăn, nhưng biên soạn hay thì cực ít, tài liệu như nhau, ảnh chụp bước 1 2 3 4, hết. Quyển này cũng không ngoại lệ, nhưng chỗ khác biệt duy nhất là, ghi chép dày đặc của người kia.

Lục Hành Chi có thói quen viết bút máy, nét chữ nước chảy mây trôi rất mạnh mẽ, Kiều Khả Nam đã được ngắm chữ anh trên đủ công văn, hơn một nửa nội dung là đánh giá và cảm thụ pháp luật, thật không ngờ có ngày sẽ nhìn thấy anh viết: Không thích cà chua, không muốn dùng tỏi, nên thay bằng gì? Các loại, nên dùng sao ...

Hình như, thấy cũng dễ thương.

Mở sang trang tiếp theo, liền thấy Lục Hành Chi dùng bút đỏ khoanh tròn chữ “Cà rốt”, bên cạnh viết ba từ: Đã chịu đủ.

Kiều Khả Nam cuối cùng không nhịn được, phá ra cười.

Hắn biết anh không ăn hải sản, vì dễ bị dị ứng, nhưng khi không còn lựa chọn nào khác, anh sẽ ăn, Kiều Khả Nam chưa từng thấy Lục Hành Chi kén ăn, nên không ngờ anh ghét nhiều thế.

Ngược lại, Kiều Khả Nam rất thích ăn cà rốt, nhất là hầm với thịt, có lần hắn gấp đến miệng Lục Hành Chi, bón cho anh, ha ha nhìn ... Anh phản ứng thế nào?

Hắn nhớ rõ anh ăn.

Sau đó “Ừ” một tiếng, nói: “Em thích ăn là được.”

Nửa buổi, anh kỳ thực không thích ... Không, phải là ghét. Câu “Đã chịu đủ” chính là chứng minh rõ nhất. Đúng là bệnh sĩ chết trước bệnh tim.

Nhưng dù bao nhiêu lần, bên cạnh luôn có chú thích: Cậu thích.

“Cậu” là ai, không cần nói cũng biết.

Kiều Khả Nam thấy thật mãn nguyện, vừa tội vừa thương anh, hai người bên nhau sáu năm, gần bước vào năm thứ bảy, chớp mắt một cái, mình cũng sắp bằng tuổi anh lần đầu gặp mặt.

Nhưng mình vẫn ngây thơ như vậy, giống một đứa trẻ, còn anh thì vẫn tiến lên, chưa bao giờ ngừng lại ... Hắn sờ sờ khuôn mặt của mình, Lâm Triết Sinh luôn xía xói hắn trẻ mãi không già, không thể phủ nhận, được thế này đều do anh quan tâm chăm sóc mà ra.

Đó là lí do, có những lúc mặc dù anh không thích, nhưng vẫn không nỡ nói. Nhìn anh vất óc tìm cách cưng chiều mình, hắn cũng tự cổ vũ bản thân, bù đắp trọn vẹn cho anh, hai người tương hổ, yêu càng thêm yêu.

Trước đây hắn không hiểu yêu là gì, cứ cho rằng sống cùng nhau, bình bình yên yên, làm bạn giản dị là được, nhưng thực ra thì không phải thế.

Có người chạy, có người truy, như rùa thỏ chạy thi, lười biếng thì không thể cán đích ... Kiều Khả Nam từng có một giấc mơ, hắn là thỏ, đang ngủ dưới gốc cây, Lục Hành Chi chậm rãi bò tới, lay lay hắn, nói: “Ngủ cái gì, còn không mau chạy?”

Kiều Khả Nam mơ màng, lười động, Lục Hành Chi giục: “Chúng ta cùng chạy.”

Dứt lời, anh xốc hần lên, chạy về phía trước.

Rất vi diệu.

Kiều Khả Nam mỉm cười, cầm giấy bút, ghi dưới những phần anh không thích, trong đầu đã có một suy nghĩ.

Hết chương thượng

[1] Raw: Bảo Kiệt – Tây Bình (Giáo sư Xoay – anh Xoáy): 2 MC của một show đối chất.

2. Tuần Trăng Mật - Chương 2: Phiên Ngoại: Củ Hành Tây - (hạ)

Buổi tối, Lục Hành Chi về nhà, đã ngửi thấy mùi hành tây nồng nặc.

Anh thấy Kiều Khả Nam đang ... ướm dẫm mồ hôi, đứng cạnh bếp xào hành tây, xào một lúc, hành tây chuyển sang màu vàng óng, cảm thấy hơi bất ngờ: “Làm gì vậy?”

Kiều Khả Nam giật mình, này giờ mãi tập trung, cho nên không nghe thấy tiếng anh bước vào. “Anh về rồi.”

Lục Hành Chi tiến lên, đầu tiên hôn cậu một cái: Đây là quy tắc bất thành văn của hai người trước khi ra cửa và sau khi về nhà, nguyên nhân ... It's funny. Có lần Lục Hành Chi cùng hần xem chương trình talk show dành cho nữ giới, lông mày nhíu chặt: “Sao em lại thích xem cái này ...”

Anh không nói hết câu, nhưng trăm phần trăm không phải khen ngợi.

Kiều Khả Nam không quan tâm, rồm rộp nhai bánh bích quy. “Để hiểu rõ tâm lý con người, mỗi lần nhận case vợ chồng, bọn họ đều nói một câu: “Anh không hiểu, giả sử bla bla bla ~ (Bổ sung: Giai điệu McDonald's), đang có dịp sao lại không tranh thủ lấy kinh nghiệm chứ?”

Lục Hành Chi tạm thời chấp nhận lý do này.

Một người trong TV nói: “Giữa vợ chồng, có rất nhiều việc nhỏ ảnh hưởng đến chuyện vun đắp tình cảm, đừng bao giờ nghĩ về tay nhau rồi thì buông lỏng, giống tôi và chồng tôi, mỗi ngày ra khỏi cửa hôn một cái, về nhà hôn một cái, nói thực, chúng tôi rất hiếm khi cãi nhau vì mấy việc vặt ...”

Chuẩn! Đó đúng là một vấn đề lớn. Kiều Khả Nam vừa nghe vừa ngáp, vừa rồi hần còn giúp một đôi vợ chồng hòa giải một phen, chưa chết là rất hên đó, được không?

Trong lòng hần không ngừng phỉ nhổ, kết quả, vừa quay đầu lại liền thấy hai mắt Lục Hành Chi sáng trưng, vẻ mặt thụ giáo, hần lập tức biết không ổn rồi.

Quả nhiên, ngày hôm sau, anh xã bắt đầu nhiệt tình thực hiện, có bữa nửa đêm đang mơ màng, còn bị kéo qua hôn, Kiều Khả Nam thiếu chút nữa vắng tục.

Nhưng nghĩ lại, anh đã rất cố gắng dùng mọi phương pháp, bù đắp khoảng thời gian không thể gặp nhau mỗi ngày của họ, hần lại không cáu nổi.

Khi đó anh yêu sẽ trưng ra vẻ mặt ... Khiến hần nghĩ làm như vậy là đúng!

Hần tiếp tục xào hành tây ... bên bếp kia đặt một nồi súp loãng, cộng thêm chai rượu Brandy. Lục Hành Chi dò hỏi: “Súp hành tây kiểu Pháp đơn giản?”

“That's Right.” Đây là món duy nhất Hoa Cúc Đen dạy hần không dính tới cà chua, cách làm đơn giản, nhưng cần kiên nhẫn, xào từ từ, xào cẩn thận.

Hơn nữa, hành tây vừa chống ung thư vừa ngăn lão hóa, rất hợp với anh nhà.

Lục Hành Chi đứng nhìn một bên. Nhiều năm về trước, Kiều Khả Nam từng đứng trong ngôi nhà lạnh băng của anh lược trứng ... Chuyện cứ như đã cách một đời người.

Anh không muốn nhớ lại sai lầm quá khứ, rất sợ tất cả chỉ là ảo giác, nhịn không được vươn tay ôm cánh tay cậu.

Kiều Khả Nam hơi giật mình: “Sao thế?”

Lục Hành Chi: “... Tư thế sai.”

Kiều Khả Nam chăm chăm chăm, người già nhều chuyện, kệ đi.

“Vậy sao mới đúng?”

Lục Hành Chi vốn chỉ nói đùa, anh tiến sát lên, vòng tay từ phía sau nắm bàn tay đang cầm xẻng gỗ của cậu. “Thế này.”

“...” Kiều Khả Nam: “Đâu khác gì?”

Lục Hành Chi cắn lỗ tai hần: “Nấu ăn thì phải tập trung.”

Tiểu 0 Kiều Khả Nam rùng mình, tay cầm xẻng lung lay một chút.

Hần nóng bừng mặt. Lục Hành Chi bị phản ứng của hần hấp dẫn, không nhịn được cọ cọ: “Không phải trong tủ lạnh còn đồ ăn sao?”

Kiều Khả Nam: “Nấu riêng cho anh.”

“Uhm?” Lục Hành Chi nhắc mi.

Gáy tóc bị trêu chọc, Kiều Khả Nam cảm thấy hơi ngứa, vô thức né đi. Sợ tránh, để lộ phần cổ, Kiều Khả Nam bấm sinh da trắng, từng dấu răng bị Lục Hành Chi cắn vẫn còn lưu dấu mờ, giống hệt vết hôn không thể tan đi. Lục Hành Chi bị kích thích, cắn lên, Kiều Khả Nam tuy muốn trốn, không may phạm vi hoạt động quá nhỏ, chỉ có thể để mặc người cắn mót.

Kiều Khả Nam đang mặc áo lót màu trắng, quần đùi nam giới thường dùng và một chiếc tạp dề đơn giản. Lục Hành Chi ôm hông cậu, bắt chước động tác của cậu ngày trước, đặt cằm trên vai người thanh niên, nhìn cậu xao hành tây đến khi vàng xém, sau đó rút súp lơ vào quấy. Kiều Khả Nam nềm nềm, le lưỡi: “Hơi nhiều súp.”

Lục Hành Chi cũng nềm một ngụm. “Ừ, quả thực hơi nhiều.”

Anh xoay người, từ trong tủ lạnh lấy thêm vài củ hành tây.

Trong đầu Kiều Khả Nam bỗng nhiên vang lên giai điệu Hành tây, hần không kìm được hát: “Nếu như em nguyện ý từng lớp từng lớp từng lớp bóc mở trái tim anh~”

Lục Hành Chi: “?”

Bây giờ đổi lại Kiều Khả Nam tiến lên. “Không, chỉ là thấy ... Anh rất giống hành tây.”

Lúc mới gặp chỉ nghĩ mãi là trợ lý tốt của anh, nhìn mọi người tranh đấu, nhưng không tham dự, sau đó đứng chung một sân, mới gần chút mắt đã cay xè, không cẩn thận còn làm mình chảy nước mắt, một tâm hồn bị bao bởi tầng tầng lớp lớp vỏ, chắc chắn đều có bí mật, có khi còn không ngờ tới.

Ai biết, càng rang càng ngon, càng sao càng thơm.

Họ bỏ thêm hai củ hành tây và một lượng rượu Brandy, lần này liều lượng vừa đủ.

Kiều Khả Nam tắt bếp nửa ngày, chỉ nấu súp, không còn gì khác, Lục Hành Chi cắt lát bánh mì Pháp, bỏ vào lò nướng, kết quả, họ chỉ có thể nhờ bánh và súp vượt qua bữa tối. Rượu Brandy dư lại không nhiều, dứt khoát uống sạch, một bữa tối đơn giản, nhưng phu phu hai người vô cùng hài lòng, Lục Hành Chi lắc lắc ly rượu: “Hơi tiếc ... còn thiếu món tráng miệng.”

Ánh mắt anh nóng bỏng, trông cực kì sắc tình, nhiệt độ cơ thể Kiều Khả Nam tăng vọt, nhất là chỗ cổ vừa bị cắn, nóng cháy.

Kiều Khả Nam không cưỡng lại nổi, mê muội tiến lên, anh liền ôm lấy cậu, đem rượu nốc vào miệng người kia. Mùi thơm của rượu Brandy hòa lẫn với mùi gỗ hạt dẻ trong miệng hai người, nhưng mà ...

Kiều Khả Nam: “Thú vị quá.”

Lục Hành Chi: “...”

Kiều Khả Nam nâng ngón tay anh ngửi ngửi: “Hành tây, là hành tây.”

Lục Hành Chi phì cười, nhấc cậu lên bàn ăn vừa thu dọn. “Hành tây làm em chảy nước mắt đúng không?” Ở cùng Kiều Khả Nam bao lâu nay, những “Thuật ngữ” kì lạ của cậu, anh đã hiểu. “Anh công nhận, anh rất giống hành tây...”

Anh cúi người, cắn hầu kết của cậu thanh niên, con người sáng loáng: “Còn làm em khóc to hơn.”

Kiều Khả Nam: “...”

※

Điểm kinh khủng nhất của Lục Hành Chi chính là, chỉ có anh không nói, không có không làm được, một khi đã chắc chắn, cam kết chiến đến cùng, làm đến chết, tuyệt không quay đầu.

“Bóc ...” Tiếng nước ướt sũng vang lên, Kiều Khả Nam co quắp trên bàn cơm, cả người bị “Thường thức” triết để, chỗ nào bị liếm cũng ẩm ướt, hai đầu vú phát sưng, bụng dưới dày đặc dấu cắn, đôi chân mất cảm giác tách rộng sang hai bên trái phải, người kia đang vui giữa hai chân hắn, tiếng hút tặc tiêu vang lên.

Hắn vừa bắn một lần, dương vật vừa ngứa vừa tê, lúc cao trào còn khóc ông khóc bà cực kỳ thảm thiết, tinh dịch bắn trên bụng, Lục Hành Chi không liếm, để giành kích thích thị giác.

“Cực cứng, không được à?” Anh cười xấu xa, ngón tay moi móc trong hậu huyệt Kiều Khả Nam, nơi đó cũng đang ướt sũng, vách thịt co bóp phối hợp với ngón tay của anh, kéo ra một chút là có thể chiêm ngưỡng phần thịt hồng nhật bên trong.

Anh giống như cù lét, dùng ngón tay quấy nhiễu vách hang, toàn thân Kiều Khả Nam co quắp, phía trong tê dại không chịu nổi, cảm giác kích thích mạnh mẽ, xoa dịu giác quan.

Hắn bám trên vai Lục Hành Chi, chậm chậm cọ mặt vào tai anh, ngón tay run rẩy cởi từng cúc áo của người kia, luồn vào trong vuốt ve, thậm chí còn nhéo đầu vú anh. “Anh ghét ăn cà rốt, đúng không?”

Lục Hành Chi: “?!”

Kiều Khả Nam cắn tai anh, thổi khí: “Còn cả rau thơm, rau cần, ớt xanh, cà, cà chua ...” Y hệt đứa con nít ba tuổi.

Lục Hành Chi hiềm khi đỏ mặt, vội vàng buông người ra, lần thứ hai đặt cậu xuống dưới. “Ai nói cho em biết ... Không, làm sao em biết được?”

Kiều Khả Nam cười hì hì, dùng ngón chân cạy móc thắt lưng của anh. “Tình cờ tìm thấy ... Còn cái gì nữa?”

Lục Hành Chi không nói.

Kiều Khả Nam dở khóc dở cười, thực là ... “Ông già như anh sao lại thích ở mấy lúc kì quái giả bộ đứng đắn.”

Lục Hành Chi cười tà mị, kéo thắt lưng, lột cả quần xì lẫn quần tây, dương vật to lớn bật ra, cọ sát vào hạ thân của Kiều Khả Nam, đưa đẩy ngoài miệng huyệt. “Em nói anh giả vờ ... Uhm?”

Kiều Khả Nam tròn trắng mắt, hắn cứng chỉ là tough, không phải hard, được không? “Oh my chuối. You are so hard. “

Hắn cố ý ngân dài giọng, kết hợp biểu cảm kinh ngạc, chọc Lục Hành Chi bật cười, bóp mũi hắn.

Anh nói: “Đừng hỏi.”

“...A.”

Kiều Khả Nam xoa mũi, không hỏi thì không hỏi, coi như đây là một cách giúp anh bảo vệ uy nghiêm (...Giê?), anh không thích, hẳn sẽ không làm, chỉ là muốn biểu đạt: “Không thích, cần gì miễn cưỡng.” Hẳn hôn anh. “Sau này anh không thích gì, em sẽ giúp anh ăn.”

“Em ... Đứa nhóc này.” Lục Hành Chi bắt đắc dĩ cong môi, em có chắc em không muốn anh cảm thấy mình càng tụt giá hơn không?

Đúng là anh không thích ăn rau, nhưng không đến mức ghét, lúc ở cô nhi viện đâu được kén ăn, sau đó thì coi như một cách ... rèn luyện? Nếu ngày tận thế tới, anh chắc chắn phải tìm người này, vác theo cậu sống sót.

Không phải khoe mẽ, nhưng anh không thích chuyện “Không làm được”, mặt khác, anh còn phải làm tấm gương tốt, dạy bọn trẻ ở viện không được kén ăn, thì đầu tiên bản thân phải làm mẫu, bằng không khác gì tự vả.

Anh là thanh niên nghiêm túc, điều kiện tiên quyết là càng phải nghiêm khắc với mình.

... Chỉ riêng với cậu, thì anh sẵn lòng thả lỏng, tuân theo dự vọng bản thân, hưởng thụ giây phút được cậu cưng chiều.

Kiều Khả Nam nâng mặt anh: “Anh, cho dù thế nào, anh vẫn là người đàn ông em thần tượng nhất...”

Ánh mắt cậu tha thiết, khiến anh có thể tin mình chính là thần của cậu ... Đúng là ánh mắt chết người mà, Lục Hành Chi không dám nghĩ nếu một ngày mình mất đi cậu thì sẽ thế nào, rất kinh khủng. Vào lúc này, anh lựa chọn chiếm lấy, cầm dương vật của mình đâm vào huyết khẩu của cậu, người kia khẽ rên một tiếng, di chuyển cái mông, cố sức cắn nuốt cây thịt của anh.

Dương vật đâm vào toàn bộ, ma sát tuyến tiền liệt, Kiều Khả Nam thét chói tai: “A a ... Thật giỏi ... Anh ...”

Hắn mềm mại rên rỉ, tận lực thêm vào nịnh nọt, vừa đòi kẹp chặt hơn vừa đòi hôn môi anh, Lục Hành Chi chiều cậu, thúc vào thật chặt, anh đè cậu lên bàn ăn, Kiều Khả Nam giờ chân, tay bám vào mép bàn, nhón chân mặc cho anh va chạm.

Dương vật của hắn ở giữa hai người lắc lư, lỗ niệu đạo tràn dịch, trơn trượt thấm ướt bộ lông, Kiều Khả Nam thở a ha: “Rơi ... rơi xuống mất.”

Hai mắt Lục Hành Chi sáng ngời, túm cái tạp dề đang vắt trên ghế, che đi phần thân trần trụi của hắn ... Một giây sau đã đổi thành ý vị khác.

“...” Kiều Khả Nam: “Có phải anh chờ cái này rất lâu rồi không?”

Lục Hành Chi không đáp, nhanh nhẹn buộc dây tạp dề quanh mông cậu, kết thúc bằng một nút nơ bướm xinh đẹp.

Kiều Khả Nam: “...”

Hắn nghi ngờ mình phải đổi tư thế khác.

Quả nhiên, Lục Hành Chi cắn lỗ tai hắn: “Cục cứng, xoay lại đi.”

Anh rút dương vật ra, gân guốc bên trên đập bùm bùm, đây là dấu hiệu sắp bắn tinh, Kiều Khả Nam xoay người lại, tay vịn bàn ăn, cái mông nhếch cao.

Hắn uốn lưng thành một độ cong xinh đẹp, phía dưới chiếc nơ bướm đáng yêu là gò mông rắn chắc, Kiều Khả Nam TRX[1] thành công, mặc dù không luyện được tám múi cơ bụng cường tráng, nhưng cái mông còn chặt hơn trước, Lục Hành Chi cắm vào, có chút không nỡ rút ra.

Lục Hành Chi: “Cục cứng, thả lỏng ...”

Kiều Khả Nam lăm bằm, lắc lắc mông: “Xin em đi.”

Lục Hành Chi buồn cười, hôn gương mặt đỏ bừng của hắn. “Xin em.”

Chuyện này thực sự xin được ... Đủ đùa giỡn. Rõ ràng cũng có khí thế, công phá thành lũy của anh, không biết thường ngày còn giả bộ cái gì. Kiều Khả Nam thả lỏng cơ vòng, mặc cho anh đâm rút, mỗi lần thúc là chạm vào tuyến tiền liệt, phần dịch rỉ ra dính trên tạp dề, lưu lại vệt dài trong suốt.

Kiều Khả Nam rên a a, dây vai lắc lư trượt xuống, vai trần mê người, Lục Hành Chi cúi đầu cắn, mút cổ của cậu, luồn tay lục lợi bên hông, vuốt ve đầu vú sưng cứng. Kiều Khả Nam rên chệnh nhíp, hấn nín chặt quần áo, dùng sức đến mức đầu ngón tay trắng bệch.

“A ư ... Không muốn ... Nhào nặn ...” Trải qua bao nhiêu lần “Huấn luyện”, đầu vú của hắn đã nhạy cảm không thua dương vật, néo một cái có thể đau thắt bụng, rối rắm tùm lum.

Thân dưới của hắn tích tụ nhiệt độ nóng rẫy, khi người kia ma sát tuyến tiền liệt, dương vật nảy lên, phun ra tinh dịch, cả người xụi lơ trong lòng Lục Hành Chi.

“A!” Lần này dương vật của anh cắm vào càng sâu, cảm giác đè ép làm lỗ liễu đạo ngứa ngáy, có thể cảm nhận phần gốc rễ còn lưu lại dư tình chưa bắn.

Hắn néo cánh tay anh, nhấn nạy không đụng vào chút chút, hắn biết người kia có thể cho hắn sung sướng tiêu hồn thực cốt, chỉ cần nhớ lại ... “Anh ... Xin anh ...”

Hắn rưng rưng nước mắt, ngoài đầu nhìn anh, dáng vẻ bị xâm phạm chiến thắng tất cả mỹ thực trong thiên hạ, Lục Hành Chi rất hưởng thụ, phần hông dùng sức, đâm vào càng sâu, nghiền ép tuyến thể. Toàn thân Kiều Khả Nam run rẩy, chi dưới tê dại, tuy không bắn nhưng vẫn lên đỉnh lần thứ hai.

Hắn: “Chưa đủ ... vẫn chưa đủ ...”

” ... Ừ.” Lục Hành Chi vây quanh hắn, càng va chạm kích thích hơn.

“A! A! A...” Kiều Khả Nam khóc tu tu, hạ thể dâng lên khoái cảm vui sướng, rung động dây thần kinh, tinh dịch cùng lúc phun tung tóe trên tạp dề, đường ruột co rút, không lâu sau cảm nhận trong bụng nóng bỏng, tiếng thổ dốc của anh bên tai, phả ra hơi nóng.

Kiều Khả Nam quay đầu, hôn anh.

Hai người môi lưỡi quấn quít, Lục Hành Chi từ từ rút ra, kéo theo dịch lỏng, Kiều Khả Nam hít mũi: “Em khóc mệt quá.”

Ừm, Lục Hành Chi rất hài lòng.

Kiều Khả Nam: “Cho nên anh rửa chén đi.”

Hử?

Kiều Khả Nam ngáp một cái, vịn bàn đứng lên, tập tễnh về phòng, tinh dịch Lục Hành Chi bắn trong người hắn đang còn chảy ra, Kiều Khả Nam cởi tạp dề lau tạm, ném cho anh. “À quên, nhớ giặt luôn tạp dề.”

Lục Hành Chi ngậm miệng. Cái vị vợ (chồng) lâu năm của mình chính là: Trong lúc sung sướng thì gọi anh yêu ơi ông xã ơi, sướng xong rồi thì phải mộng đi, vung chym vô tình.

Anh phải tự thân thu dọn chiến trường, tạm biệt nhà bếp, trận đại chiến vừa nãy gây ra một đồng lộn xộn, không khỏi ghen ứ, nước mắt chảy trong tim.

Anh nghĩ, đêm nay làm súp hành tây đơn giản, không thể bỏ sót tiếng kêu gào thảm thiết của hành tây.

____Hết phiên ngoại____

[1] TRX là phương pháp tập luyện bằng sợi dây kháng lực thay cho cho máy móc hoặc tạ, đây là phương pháp mang tính đột phá sử dụng trọng lượng cơ thể và trọng lực của người tập khi được nâng trên sợi dây treo kháng lực.

3. Tuần Trăng Mật - Chương 3: Khẩu Vị

Mẩu chuyện nhỏ xảy ra sau chương 1 An Cư, đêm Lục Hành Chi túm Kiều Khả Nam về xxoo

=))))))

Một ngày nào đó, Kiều Khả Nam nhớ lại lần trước Lục Hành Chi sử dụng đồng s*x t*y trừng phạt mình, sắp xếp ngăn nắp, đầy đủ không thiếu gì, bèn nhin không được hỏi:

“Nè, có phải anh từng dùng mấy thứ kia với bạn tình cũ của anh không?”

Hắn cảm sợ xích lên vầy vầy: “À sá..saaaaaa, mau biểu diễn côn nhị khúc!”

“...” Lục Hành Chí ghét bỏ nói: “Bẩn.”

Kiều Khả Nam cười hắc hắc: “Xùy.”

Nhưng ngẫm lại bỗng cảm thấy hơi sai sai: “Có phải anh đã sớm âm mưu dùng mấy thứ này trừng phạt em không?!”

Kiều Khả Nam rú lên oai oái, Lục Hành Chi rất bình tĩnh: “Em cho anh cơ hội sử dụng chúng nó, anh không ngại.”

Kiều Khả Nam: “...” Sao trách tui?

Lục Hành Chi hôn hắn một cái: “Yên tâm, mới cả đấy, hơn nữa đồ người ta không cùng cỡ với em.”

Kiều Khả Nam: “?”

Lục Hành Chi: “Anh ấy là mãnh nam.”

Mãnh nam ... Kiều Khả Nam không tưởng tượng nổi, cảm thán một tiếng: “Khẩu vị của ngài.. Thật rộng.”

Lục Hành Chi: “Chẳng có gì gọi là khẩu vị hay không khẩu vị, khuôn mặt dễ nhìn, kĩ thuật giỏi, anh tình tôi nguyện là đàn ông thì ai cũng được.”

Kiều Khả Nam tò mò hỏi: “Thế tóm lại, khẩu vị của anh phải thế nào?”

Như hắn thì rất rõ ràng, da trắng này, thanh tú dễ thương này, mềm mại dịu dàng đảm đang này, nhưng không được là trái hồng mềm ... Đương nhiên, mong muốn và thực tế thường không giống nhau, giống như ai cũng mơ được gả cho tổng tài, nhưng cuối cùng lại cưới tổng đài, cũng chả lẫn tẩn, đã êu nhao, kệ anh có là tổng tài tổng đài hay tổng thụ chứ. Giống như bây giờ, hắn yêu anh xã tổng công này, yêu muốn chết.

Lục Hành Chi quá hiểu tính người yêu, lười tranh cãi, càng tranh cãi càng mệt mỏi.

Nhớ lại năm ấy, đủ loại khuôn mặt body lung lay trong đầu, nhưng chả nhớ rõ ai. Chỉ có duy nhất lần ở văn phòng Vũ Văn, cậu thanh niên da ngăm đen, tóc ngắn củn, cười nhe răng giới thiệu với mọi người: “Em là Kiều Khả Nam, mọi người có thể gọi là Joke.”

Sau đó, anh luôn tìm bạn tình giống thế lăn giường.

Thời gian thấm thoát, cậu thanh niên ngày càng trắng trẻo, trở thành răng ngọc mày ngài, tóc dài, cực kỳ tuấn tú.

Vì thế, khẩu vị của anh lại đổi.

Cho đến khi chính thức đề được cậu, từ đó về sau, dù có gặp đàn ông đẹp mã thế nào, cũng không lọt vào mắt xanh của anh.

Kiều Khả Nam thấy anh tự nhiên im lặng, không khỏi rùng mình: “Chẳng nhẽ anh ném nhiều quá nên không nhớ nổi?”

Lục Hành Chi cốc cậu một cái: “Khẩu vị của anh là em.”

Kiều Khả Nam: “Hả?”

Em trông thế nào, anh liền yêu dáng vẻ đó.

...

Kiều Khả Nam: “Thực ra em rất tò mò một chuyện...”

Lục Hành Chi: “Nói.”

Kiều Khả Nam: “Nè, có phải em ... là mối tình đầu của anh không?”

Lục Hành Chi: “...”

Kiều Khả Nam thấp thỏm cẩn thận quan sát sắc mặt người yêu. “Thế nào?”

Lục Hành Chi: “Rất đáng sợ, không nên hỏi.”

Ba mươi tám tuổi mới có mối tình đầu, thực sự rất đáng sợ.

Đó là lí do ... Hừm, không nên hỏi.

__Hết__

4. Tuần Trăng Mật - Chương 4: Tính Toán

Gần đây, cộng đồng đồng tính liên tiếp đón tin vui, sau khi nước A thông qua văn bản dự thảo pháp luật, nước B cũng hợp pháp hóa hôn nhân đồng giới, không chỉ trên hình thức, mà còn được hưởng tất cả quyền lợi và nghĩa vụ như hôn nhân bình thường.

Mặc dù sau đó họ thông cáo không chấp nhận nam hoàng hậu vì abcxzy khiến cộng đồng UCCU chỉ biết thả ha ha, nhưng tóm lại, đây vẫn là một tin mừng.

(UCCU là một diễn đàn chia sẻ thông tin, công nghệ, giải trí, ...)

Lại nói đến Lục luật sư, anh gần đây cực kì để ý chuyện kết hôn, tìm kiếm những đất nước bảo vệ hôn nhân đồng giới nhất, còn Kiều Khả Nam không quan trọng việc này, viết hí hoáy lên giấy rồi cắt nhỏ, xắc rồi ném ra, nói: “Bóc thăm đi.”

Lục Hành Chi: “...”

Kiều Khả Nam cười cười: “Nơi chúng ta muốn nhất lại không có, nếu vậy chọn bữa một chỗ cũng chả sao.”

Lục Hành Chi sực hiểu, anh kéo cậu qua, hôn lên trán người yêu, nghiêm túc nói: “Một ngày nào đó ... Một ngày nào đó, cục cưng.”

“...Ừ.”

Kiều Khả Nam biết bản thân không tránh khỏi thất vọng, nhưng đột nhiên kinh ngạc:

“Này, sao anh chắc chắn vậy hả?”

Ánh mắt Lục Hành Chi chăm chú, chém đinh chặt sắt đáp: “Hỏi thừa, luật pháp Đài Loan, anh quyết định.”

“...” Anh lấy đâu ra tự tin đó? Kiều Khả Nam chầm chầm chầm, sau đó quyết định nã tàn một lần, ủng hộ anh xã vô điều kiện: “Ừ, anh biết tính toán mà.”

Cuộc sống của em, tất cả, cho anh tính toán.

__Hết__

Ngày 25/5/2017, Đài Loan trở thành quốc gia châu Á đầu tiên hợp pháp hóa hôn nhân đồng giới. Sau 5 năm (Từ năm 2012 khi câu chuyện hoàn thành), mong muốn của Nam và anh Chi đã thành hiện thực rồi các thím ạ.

5. Tuần Trăng Mật - Chương 5: Chí Minh & Xuân Kiều P1

(Dẫn truyện: Lục luật sư sau một tuần làm việc mệt mỏi trở về, í í é é)

Sáng sớm tuyên dân, Kiều Khả Nam rất mệt mỏi, may mà ngủ được một giấc, mới nạp đầy năng lượng, hần trở mình, áp lên người anh yêu, Lục Hành Chi còn chưa ý thức cậu vợ định giở trò gì, hần đã nói: “Chờ em chút.”

Dứt lời, hần hôn nhẹ má anh, chạy vào phòng tắm, lúc đi ra, cả người đã sạch sẽ khoan khoái, trên tay còn cầm hai cái khăn lông: Một ướt, một khô.

Lục Hành Chi: “?”

Kiều Khả Nam hiếm khi trầm giọng nghiêm túc: “Đừng nhúc nhích.”

Đầu tiên, hần dùng khăn ướt lau tinh dịch dính trên người anh, sau đó lấy khăn khô thấm mồ hôi cho anh.

Trong quá trình làm, Lục Hành Chi cuối cùng cũng cảm thấy là lạ, muốn tránh ra, lại bị Kiều Khả Nam cảnh cáo trừng mắt.

Anh nằm im, mặc kệ cậu lau chùi, không nhúc nhích nữa.

Kiều Khả Nam: “Coi như tập dượt trước cho năm mươi năm sau.”

Lục Hành Chi lập tức dựng lông, Kiều Khả Nam cười ha ha: “Đùa thôi đùa thôi, năm mươi năm nữa anh chỉ còn nắm tro, em có muốn cũng chỉ có thể lau vỏ hủ.”

Lục Hành Chi: “...” Có người nữ nguyên rửa bạn đời như vậy sao?

Kiều Khả Nam rất vui vẻ, hần kỳ thực rất thích giúp người yêu làm vệ sinh, lau sạch mỗi chỗ bẩn trên người ấy. Quá khứ ... cái – thời – đen – tối – không – muốn – nhớ – lại, hần cũng thường làm vậy, so với tình cảm ngày đó thì còn sâu đậm hơn. Đáng tiếc, Lục Hành Chi không cho hần cơ hội bài bố, người đàn ông này, trong cuộc sống đã chẳng cho mình kẽ hở, mãi đến mấy năm gần đây mới đỡ.

Hần làm xong, nhéo mũi của anh cười hì hì: “Xong.”

Lục Hành Chi dở khóc dở cười, tóm lấy hần, tàn ác hôn.

Hai người ngừng chiến, ở trên giường lăn lộn một vòng ... Nếu thực sự bị Luật đại luật sư “kiểm tra”, kế tiếp thế nào cũng bị hãm nhừ. Kiều Khả Nam nghĩ thâm, thông minh không hó hê, lúc cuộn người lưng bị vật gì đó cản vào, mơ hồ một trận, cuối cùng sức nhớ: “Thì ra nó ở đây!”

Lục Hành Chi: “? ?”

Kiều Khả Nam vội vàng rút ra, xoay người bấm “Tít” một tiếng, khí lạnh tràn đầy, hần ngồi trước điều hòa, hít thở không khí tươi mát: “A ~ lạnh quá ~”

Lục Hành Chi trầm trầm trầm, giật lại remote, tăng nhiệt độ lên hai nấc, rồi lại nhét vào tay hần: “Muốn thành gấu bắc cực à.”

Kiều Khả Nam: “Nếu không phải người chết, thì chính là ta sống.” Nói tới nói lui, hần tiếp tục bất động, không cựa cựa.

Mà gấu bắc cực cái gì chứ, căn bản là lo lắng hần cảm lạnh, bằng chứng là anh không để cho hần tiếp tục hứng gió, mà cầm chăn bao lấy cơ thể trần trụi của hần, đặc biệt là phần bụng.

“Lúc này mới cảm thấy anh đông dài ...” Như ông già.

Lục Hành Chi nhướn mi: “Đông dài cái gì?”

Boss bị đã cảnh cáo, thiên ngôn vạn ngữ không thể nói bừa, lực cảnh cáo nguy hiểm như vũ khí Triều Tiên, đả thương địch một vạn, tự tổn hại bảy ngàn.

Kiều Khả Nam nịnh nọt: “Đông dài quan tâm ~”

“Hừm.” Lục Hành Chi hài lòng.

“Phụt.” Người lớn tuổi thường tính trẻ con, quả thực không sai. Kiều Khả Nam bật cười, nhào nặn mặt anh, hôn lên.

Hai người lần thứ hai hôn hít, Kiều Khả Nam sợ anh cứng nữa, không dám máo lửa quá, xem thời gian, cũng vừa kịp chuẩn bị đi làm.

Lục Hành Chi: “Em muốn ăn gì?”

Kiều Khả Nam ấn anh ngồi lại. “Không vội, em ra cửa hàng tiện lợi mua điểm tâm là được.”

Lục Hành Chi chau mày, rất không đồng ý, Kiều Khả Nam đùa giỡn: “Muốn ăn em đã ăn rồi, anh còn bày việc, chỉ như vẽ rắn thêm chân.”

“...” Đứa nhỏ này. “Miệng lưỡi như thế, suốt ngày vui mình ở cái ổ gà kia, vừa nói cái gì hử? Mau chạy ra đây giúp chồng em giành chính quyền, quân địch cách một dặm thành cũng bị em nói cho ngộp thở.”

Kiều Khả Nam phớt lờ, nghe tái trái lọt ra tai phải, đáp: “Vậy nếu em xuất miệng, có đủ đồ anh ngủ một giấc ngon không?”

Lục Hành Chi nhếch môi: “Chưa đủ.”

“A?”

Lục Hành Chi dùng ngón trỏ niết môi mình, một bộ “Nhìn là biết phải làm gì rồi đấy”.

Kiều Khả Nam he he, rướn người trao cho Người đẹp ngủ trong rừng một nụ hôn.

※

Tân pháp viện Đài Loan, phòng làm việc, khí lạnh phà phà.

Kiều Khả Nam mặc tây trang, khoác áo bào luật sư, nhưng vẫn lạnh sun người, trái lại, đương sự của hắn áo mơ mi voan trắng giắt gọn gàng trong đầm zip, đôi chân thon gọn xếp ngay ngắn, dưới chân là đôi giày cao gót tím 10cm.

“Nàng” cột tóc công chúa, trang điểm cầu kì, phong tình xinh đẹp, là một kế toán, với các con số cực kì chi li, điều này được thể hiện qua số tiền chị đòi bồi thường, cực kì rõ ràng.

“Bốn trăm hai mươi tư ngàn lẻ hai yuan.” (Xấp xỉ 321,065,492 D)

Lúc cổ nói ra con số này, Kiều Khả Nam liền há hốc miệng: “Gì cơ?”

Lập tức, người đẹp lấy ra một bảng số liệu đóng mộc và một máy tính, giải thích cho Kiều Khả Nam: “Chúng tôi tổng cộng kết hôn ba nghìn tám trăm năm mươi một ngày, lấy trung bình, một ngày chăm sóc gia đình của tôi sẽ được trả: Lau nhà nấu cơm hai nghìn, khấu trừ một nửa phần tôi, còn lại một nghìn. Ngày lễ, ngày tết thay mặt anh ta khấu kiến cha mẹ ba nghìn, tu sửa vật dụng, gồm thiết bị điện đồ đạc hàng ngày và nhu yếu phẩm vân vân...”

Nàng cách cách gẩy tính, mạch lạc cho ra một chuỗi số, sau đó kết bài: “Hai hào, là lúc chúng tôi trước khi kết hôn hẹn hò ở tiệm cà phê, anh ta nợ tiền tôi.”

Kiều Khả Nam: “...”

Cô nghiêm túc: “Nếu như anh ta muốn ly hôn, mời bồi thường cho tôi số tiền này, còn cái khác, tôi không cần.”

Kiều Khả Nam nhìn bản báo cáo, con số cực kì rõ ràng, cẩn thận tỉ mỉ. Đây là một vụ ly hôn, do nhà trai đề đơn, nhà gái không muốn, đây đưa đến tận bây giờ, bảng báo cáo số liệu Excel này đã ghi lại mười năm hôn nhân của họ.

...Sai, là ba ngàn tám trăm năm mươi một ngày cộng vài giờ lẻ.

Bị chị gái lấy nhỉnh, Kiều Khả Nam không nhịn được bắt chước theo.

Bắt đầu án dân sự luôn là hòa giải, vì người vợ không đến, Kiều Khả Nam thay mặt ra gặp, đưa ra mức tiền cụ thể cho luật sư đối phương, người chồng vừa nghe liền cười cợt: “Xin lỗi, tôi vay cô ta hai khối tiền lúc nào? Đừng nói hai khối, hai mao cũng chưa từng!”

“Một trăm ngàn, mức tối đa của tôi, nhiều hơn thì đừng nghĩ! Đừng tưởng rằng bản thân mình quan trọng đến vậy...”

Kiều Khả Nam: “...”

Mười năm hôn nhân, đổi lấy một câu như thế, có lẽ đến Thịnh Trúc Như cũng phải câm nín.

Đàm phán thất bại, được thôi, vậy lên tòa.

Khoảng một tháng sau, quan tòa quyết định mở phiên tòa, gửi giấy triệu tập.

Vì án gia sự không phân bị cáo nguyên cáo, để quý vị dễ dàng theo dõi, người vợ là Xuân Kiều, người chồng là Chí Minh.

Pháp viện rất nhỏ, phòng gia sự lại dễ “nóng” nhất, vì vậy họ còn thiết kế thêm một phòng làm việc, Kiều Khả Nam hay nói đùa đó là đài truyền hình, chợ rau hàng cá. Nơi trình diễn đủ loại kịch quê cha đất tổ, nào là cuộc sống ở chợ đêm, thể thái nhân tình, nụ hồng trong mắt em, tất cả đã diễn qua. Hắn còn nghi ngờ có phải các biên kịch thường xuyên ghé qua lấy ý tưởng không, trong phòng có khoảng mười người, quan tòa nhuần nhuyễn như đi hội, sắp hàng khoảng 2,3 tiếng đồng hồ, mới đợi đến lượt.

Hắn đã điều tra trước, ban thẩm tra hôm nay nổi tiếng thích xem kịch ... À nhầm, tỉ mỉ. Vụ án đầu tiên rất nhanh gọn, chỉ xếp hàng một giờ, nhưng vụ kế tiếp thì không, mắt thấy thời gian kéo dài lê thê, vụ án từ hai giờ kéo thành ba tiếng rưỡi, bọn họ ngồi hàng ghế trên, Kiều Khả Nam thấy hơi lạnh, quan tâm hỏi Xuân Kiều: “Cô có muốn uống thứ gì nóng không?”

Xuân Kiều: “...Tôi không lạnh.”

Cô lạnh nhạt liếc về phía Chí Minh, anh ta đang gọi điện thoại, giọng nói không lớn, bọn họ không nghe ra cái gì, nhưng đại khái là “Được rồi, tôi biết rồi, sẽ ly hôn”, “Tôi hiểu, không cho là không cho, cô ta không đáng...”

Luật sư bên kia chú ý tới ánh mắt của họ, huých Chí Minh, Chí Minh lúc này mới xấu hổ im lặng, nhìn ánh mắt nhà gái ... Kiều Khả Nam rút cuộc cũng hiểu, vì sao Xuân Kiều không thấy lạnh.

Tâm lạnh, thẳng tất cả.

Lúc chờ thẩm tra, Kiều Khả Nam thường hay giải thích cho thân chủ cách phiên tòa tiến hành, như là đầu tiên quan tòa sẽ nêu ra quyền lực mỗi bên, nếu không còn nghi ngờ, bắt đầu phân xử. Có đôi khi đương sự hỏi hộp, Kiều Khả Nam sẽ nói ra vài tin đồn thú vị trên tòa, nhưng mà Xuân Kiều rất lạnh lùng, Kiều Khả Nam dặn dò cái gì, cô cũng biểu thị: “Kiều luật sư, tôi đã hiểu.”

Vì vậy, Kiều Khả Nam không thể làm gì khác, đành sờ mũi một cái, chờ bên trong gọi đến.

Hắn nghiêng sang hướng Chí Minh, hai người tuổi khoảng bốn mươi, chính là tuổi hôn nhân ổn định, mười năm ma luyện, chị gái vẫn mỹ lệ như trước, còn ông chồng bắt đầu có dấu hiệu hói đầu.

Con người là động vật thị giác, đối diện với Xuân Kiều xinh đẹp, Chí Minh huynh có vẻ cũng tiếc, nhưng vẫn xoay đầu cứng rắn nói: “Đẹp nấy đẹp nữa, vô dụng thì cũng thế thôi.”

Nói đến chỗ “vô dụng” của Xuân Kiều ... Có lẽ mắt nhìn đàn ông ngày đó mọc sau đầu đi.

Cô khôn khéo, có khả năng, hiểu biết lí lẽ, nhưng vợ chồng chung sống làm sao, Kiều Khả Nam thực sự không rõ, lại càng không hiểu “tác dụng” Chí Minh huynh mong muốn là gì ... mới khiến không chăm ẵm đệm êm thành lí do khởi kiện, Kiều Khả Nam cực kì tò mò, giống như Xuân Kiều, không hiểu chỗ đen trong suy nghĩ của anh ta về cuộc hôn nhân này, rốt cuộc ở đâu.

Nói chung hai người không con không cái, tài sản do mỗi người quản lý, bên chồng đồng ý bồi thường một trăm ngàn, cũng không phải số tiền nhỏ, muốn phân định trong hôn nhân người nào đúng người nào sai,

thực sự không thể làm được. Bên người vợ rất ít lời, không quan trọng không muốn nói nhiều, chỉ đáp: “Mười năm nay, việc tôi làm được tôi đã làm hết, tôi không nợ anh ta một chút nào.”

Bên người chồng nghe xong, im lặng thật lâu, cuối cùng nói: “Theo lý mà nói, quả thực cô ấy không nợ tôi.”
Thế, về tình thì sao?

Ông ta nghĩ vợ mình thiếu ông ta những gì, mà khó mở miệng như vậy?

6. Tuần Trăng Mật - Chương 6: Chí Minh & Xuân Kiều P2

Thông dịch viên tòa án thông báo mở phiên tòa, song phương mỗi người ngồi vào vị trí, trong pháp viện không nhiều người dự thính, có phần hơi trống trải.

Bao nhiêu ân oán oán, yêu hận tình thù, sau một tiếng chềnh bắt đầu kêu khóc.

Án dân sự không giống hình sự, tôi tôi anh anh châm chích nhau, bằng chứng then chốt xuất hiện.

Thực tế, nó rất nhảm chán, thậm chí còn phiền, bởi vì nó phóng đại một phần khó chịu trong nhân cách con người, bạch nguyệt quang thành cơm cháy đen, chu sa chí thành “dầu” dì phát.

(Dâu: k*nh ng**et)

Tỷ như lúc này, người chồng lên án kịch liệt: “Mười năm nay, cuộc sống của tôi với cô ta, chính là một hành vi ngược đãi tinh thần!”

Đức ông chồng bắt đầu liệt kê bằng chứng vợ mình ngang ngược tàn nhẫn: Bà ta yêu tiền thế nào, than phiền xuất thân hèn không tốt ra sao, công việc thì không sáng lạn, bla bla ... Cuối cùng chốt: “Cô ta chê thu nhập của tôi thấp, không muốn sinh con, nói là không nuôi nổi.”

Kiều Khả Nam liếc nhìn đương sự, thăm thì: “Thật hả?”

Xuân Kiều: “Có lẽ ... Tôi không biết anh ta nghĩ như vậy.”

Kiều Khả Nam thở dài, đứng trên lập trường của một người đàn ông, Chí Minh huynh có thể được thương cảm, luôn thua một bậc so với vợ mình, chưa bao giờ tự tin ngăn đầu cho tới hôm nay, ly hôn thành gươm báu thắng lợi của anh ta.

Như một dũng sĩ, vung kiếm chém gai, coi vợ mình thành mục phù thủy đáng bị tiêu diệt.

Sau rồi, quăng cho luật sư, nói tới nói lui, đóng đình trăm ngàn, hết lòng quan tâm giúp đỡ, thanh toán xong, cả làng giải tán, về nhà tắm rửa đi ngủ đi.

Đến Kiều Khả Nam tham luận, Xuân Kiều toàn quyền ủy thác, hần lên tiếng: “Anh nói các vấn đề của vợ mình, nhưng mười năm trước khi hai người quen nhau, đã như vậy. Chị ấy là kế toán, số má chi li, muốn anh đưa tiền về nhà, nhưng không dùng cho mình, một trăm ngàn anh đưa ra hôm nay cũng là tiền chị ấy đốc thúc anh tiết kiệm. Chị ấy không muốn anh hút thuốc, là bởi vì phổi chị ấy yếu, đúng, bản thân anh cũng quá kì lạ ... Đã qua được mười năm, vì sao đột nhiên khó tha thứ, đệ đơn ly hôn? Tôi cho rằng, trong chuyện này còn nguyên nhân khác.”

Hần dùng chiêu hỏi ý kiến khán giả trường quay, khiến tòa án bất ngờ sôi nổi, hỏi Chí Minh: “E hèm, có đúng có nguyên nhân khác không?”

Kiều Khả Nam’OS thăm nghĩ: Tỷ như ngoại tình hoặc ... liệt dương.

Chí Minh ngăn người, cãi lại: “Làm gì có chuyện đó!”

Tiếp theo, là một chuỗi lảm rảm bàn luận.

Kiều Khả Nam có chút buồn cười, nhưng vẫn nhin xuống: “Cuộc sống hôn nhân vốn là của hai người, đã là người không ai hoàn hảo, muốn po ... À không, quý ngài đây xin hỏi, trong mười năm này, anh không có bất kì lỗi lầm nào sao? Tôi chắc chắn có. Nhưng mà vợ anh, cũng là thân chủ của tôi, ngay từ đầu chị ấy chưa hề than phiền một câu về anh.”

Hắn hỏi: “Vì sao?”

Không chỉ hỏi đối phương, mà còn hỏi mọi người.

Không ai trả lời, hắn nói tiếp: “Đây là tòa án, tôi không muốn nói chuyện ngoài pháp luật, nhưng về tình về lý, chữ tình đứng trước, quý ngài đây, từ khi anh đơn phương đệ án, hình như anh đã quên hai người là vợ chồng.”

“Vợ chồng là gì? Vì sao luật pháp phải ban hành luật riêng đảm bảo quan hệ hai người? Bởi vì hai người là một nhà, là tế bào cấu thành xã hội. Người ta nói việc xấu trong nhà đừng mang ra ngoài, chính là nói mỗi gia đình, dù có ân oán thế nào, cũng đừng ra ngõ thuyết tam đạo tứ. Từ khi án này mở, anh luôn gọi vợ mình là “cô ta cô ta”, thậm chí còn công khai chỉ trích vợ anh, chị ấy bên anh mười năm, anh có chắc đã đối xử với chị ấy như người nhà, mười năm thanh xuân nước chảy mây trôi ... Được, chúng ta tiếp tục tính toán sổ sách.”

Kiều Khả Nam lấy máy tính, trực tiếp bấm: “Quan tòa, số tiền phụng dưỡng đương sự của tôi nói hoàn toàn có chứng cứ. Cuộc hôn nhân này kéo dài ba nghìn tám trăm tám mươi hai ngày ba tiếng đồng hồ, bằng chín mươi ngàn một trăm bảy mươi một giờ. Chị ấy đảm nhiệm chức “vợ”, theo luật lao động, mức lương tối thiểu là mười lăm nguyên Tân Đài Tệ, tổng cộng là một nghìn không trăm bảy mươi một vạn bốn nghìn sáu trăm sáu lăm nguyên, trừ đi phần chị ấy, chỉ yêu cầu hơn bốn trăm vạn, hoàn toàn hợp lý.”

Nói xong, hắn liếc về phía đương sự xin ý kiến. Chị gái mặt không cảm xúc gật đầu, Kiều Khả Nam lại nói: “Cuộc hòa giải thất bại, bởi vì nhà trai lấy lý do “Nếu đã là vợ, phải thực hiện nghĩa vụ một người vợ”, còn thực hiện hành vi cưỡng bức với thân chủ của tôi.”

Luật sư đối phương thay đổi sắc mặt, không dám tin nhìn ông chồng, xem ra là không biết vụ này.

Phía bên kia lúng túng đáp: “Đó chỉ là ... do tôi uống say ...” Lại quát: “Chứng cứ đâu? Cậu không có chứng cứ!”

Kiều Khả Nam cười nhạt, rút một tờ biên lai từ tập tư liệu. “Đây là giấy chứng nhận thương tích, ngoài ra, thân chủ của tôi mang thai, bốn tuần, đương nhiên anh có thể nghi ngờ bào thai này không phải của anh, chờ sau mười lăm tuần, chúng ta sẽ xét nghiệm ADN, đến lúc đó số tiền bồi thường không chỉ có vậy đâu.” Hắn chêm thêm một câu: “Dù sao, cũng thêm một người.”

Sắc mặt Chí Minh cực kỳ kinh tởm, sấm sét giữa trời quang, toàn bộ tan vỡ, sau một lát, hắn hỏi phục tinh thần nói: “Không! Tôi không ly hôn!”

Lúc này, người vợ im lặng từ đầu đến cuối mới mở miệng: “Tôi đồng ý ly hôn.”

Một hòn đá tạo thành ngàn ngọn sóng, lập trường thoát cái xoay chuyển, mọi người đều sững sờ, cô nói: “Quan tòa, tôi yêu cầu thay đổi số tiền phụng dưỡng.”

Quan tòa thấy vở tuồng này ngày càng đặc sắc: “Ồ, chị muốn sửa lại bao nhiêu?”

Xuân Kiều: “Hai hào.”

“Gi?????”

Mọi người hiện đầy dấu chấm hỏi, bao gồm Kiều Khả Nam. Xuân Kiều nhìn Chí Minh nói: “Tôi trước sau không hiểu tại sao anh nhất quyết đòi ly hôn với tôi, bây giờ thì đã rõ, anh xem trộm kiểm tra sức khỏe của tôi, nghĩ tôi vô sinh đúng không?”

Ai dà, mảnh ghép cuối được ghép lại rồi.

Khiếm khuyết, nợ ông ta, vấn đề lớn ... Thì ra là chuyện này.

Trừ phi trước khi kết hôn người vợ cố ý giấu diếm, bằng không vô sinh rất khó trở thành lý do ly hôn, chín thành bại tố. Thảo nào nhà trai không đề cập tới, toàn xả một đồng chuyện ngũ tứ tam.

Nhà trai xấu hổ không nói lời nào, ánh mắt Xuân Kiều rất đau khổ: “Đó là em tôi ... Cô ấy không dám cho chồng mình biết, trước tiên cất ở chỗ tôi, anh chỉ nhìn qua, bởi vì ngay ngày hôm sau tôi đã đem nó về nhà ông bà, thì ra chân tướng là vậy. Mười năm nay đúng là một trò cười, tôi sẽ xóa bỏ nó, ngoại trừ hai hào anh nợ tôi lúc trước.”

Cô lấy ra một tờ hóa đơn cũ nát: “Tổng cộng một trăm lẻ năm khối, đây là số tiền lần đầu tiên gặp nhau, anh mời tôi uống cà phê, thiếu hai hào, anh trả khoản nợ này, từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt, còn đứa bé ... ha ha, coi chừng nó không phải của anh.”

“Không! Là của tôi!” Nhà trai kêu lên, nhìn về phía quan tòa, còn thiếu điều xông lên: “Tôi không ly hôn! Tôi không ly hôn!”

Bảo an tiến lên túm chặt gã, ngay cả quan tòa bình thường không ra hỉ giận hôm nay ánh mắt cũng nhiều thêm vài phần kinh bỉ nhà trai, đồng tình nhà gái. Họ nhìn Xuân Kiều hỏi: “Cô quyết định chưa? Nếu không phiên tòa này bãi bỏ, mọi người bình tĩnh ngồi xuống, cô cũng hãy suy nghĩ thật kĩ về đứa trẻ...”

Nhà gái lắc đầu: “Không cần, nếu chỉ vì có con, anh ta mới bằng lòng thừa nhận tôi là vợ, chi bằng bỏ đi.”

“Không cần” mà cô nói, không biết là cuộc hôn nhân này, hay là đứa trẻ.

Hay là hai người họ.

Ông chồng kêu khóc: “Đó là con tôi! Cô dám bỏ nó, tôi kiện cô mưu sát ...”

Quan tòa đập búa: “Yên lặng! Yên lặng!”

Nước mắt ầm ầm của Xuân Kiều rót cuộc sụp đổ, chào đón một tân sinh mạng phải ngập tràn hạnh phúc, nhưng cuối cùng lại tàn khốc viết rõ góc tối trong mười năm hôn nhân của chị mẹ chồng xa gần ám chỉ, Chí Minh thúc giục sinh con ... Sau cùng, trong nháy mắt chị lại thay đổi thái độ. Chị nói: “Tôi từ bỏ, tôi từ bỏ toàn bộ, trả tôi hai hào, tôi mong muốn quay về lúc đó ... Tất cả, kết thúc.”

Kết thúc cuộc sống của chị, trong thời khắc tươi đẹp nhất kia.

Một cậu trai ngưỡng ngừng, run rẩy dồn hết dũng khí mời khoa khôi ngành kế toán, nhờ người đưa thiệp, bên trên viết. A: Tôi có thể có vinh hạnh mời bạn đi uống cà phê không? B: Không muốn? Đừng vậy mà, chúng ta nói chuyện thôi, hãy cho tôi một cơ hội. C: Tan học, tôi ở quán Starbucks chờ bạn. D: Không gặp, không về.

Hồi đó, Starbucks là đồ mắc, một học sinh nghèo làm gì có đủ tiền? Một trăm lẻ năm khối, hẳn thiếu hai hào, lục hết túi này đến túi khác, tìm không được tiền, mặt đỏ rần. Cô chẳng tỏ vẻ gì, im lặng bù thêm, Chí Minh cực kì hào hứng hỏi: “Uống ngon không?”

“...Ngon.”

Chí Minh rất vui vẻ: “Vậy là tốt rồi.”

Công bằng mà nói, hẳn không xuất sắc, là người kém nhất trong số những người theo đuổi chị, nhưng cũng là người duy nhất vì chị nỗ lực.

Đó là lí do, chị lựa chọn hẳn.

Lúc đồng ý lời cầu hôn, hẳn rơi lệ, không tin là thật: “Nhất định anh đã dùng hết vận may cả đời ...”

Xuân Kiều đã từng nghĩ mình thật hạnh phúc, không ngờ hôm nay lại chệch đường, chị không chịu đựng nổi, đỡ bàn, khóc nức từng tiếng.

Khóc cho mười năm lãng trôi.

Kiều Khả Nam ở bên, thở dài.

chúng ta không chảy máu, nhưng đều đã hi sinh.

7. Tuần Trăng Mật - Chương 7: Chí Minh & Xuân Kiều P3

Sau khi cân nhắc, quan tòa chưa thể đưa ra phán quyết cuối cùng, họ cần thương thuyết lại, sau đó mới tiến hành tuyên án.

Dù sao người vợ mang thai, đứa trẻ không ngoài suy đoán là của người chồng, họ cũng muốn hai người hàn gắn, tóm lại từ xưa đến nay, chỉ khuyên hợp chứ ai khuyên ly hôn.

Chí Minh bước tới, hần khóc thê thảm, sắc mặt tiều tụy. Hần nói: “Minh à, chúng ta về nhà đi.”

Xuân Kiều lắc đầu: “Trả tôi hai hào, chúng ta ly hôn.”

Sắc mặt Chí Minh càng không dễ nhìn, thậm chí bắt đầu dữ tợn, gã tiến thêm một bước, Kiều Khả Nam lập tức chần trước Xuân Kiều: “Tôi yêu cầu bảo vệ cho chị được không?”

Xuân Kiều đồng ý, chị thực sự không muốn trông thấy gã nữa.

Càng thấy, càng sai.

Ánh mắt Chí Minh nhìn Kiều Khả Nam tràn ngập căm tức, hần thì thấy chả sao. Luật sư và boss quái, chuyên môn kéo cừu hận, với loại người đó, hần chẳng ngại bị gã ghét thêm: “Chỉ cần một tội cường bức, dù đã kết hôn cũng đủ để quan tòa phán quyết ly hôn.”

Chí Minh nghiêng răng nghiêng lợi.

Gã biết, duy chỉ đoán sai chuyện Xuân Kiều là một con gà không biết đẻ trứng.

Phàm đã đụng vào kiện tụng, rất ít khi có kết quả tốt cả cho đôi bên, có khi thắng cũng không thỏa mãn. Trên thế giới này, giá trị của việc thắng thua, rất khó nói.

Kiều Khả Nam trở lại cơ quan.

Hần không phải luật sư nổi tiếng, nhưng mỗi chủ nhật, cũng ráng giành một ngày giúp đỡ những người cần tư vấn. Việc này không lấy tiền, chỉ như làm công đức, tiện thể thỏa mãn con sâu bất quái trong bụng mình thôi.

Hần chọn một điện báo, gọi lại, đoán thân phận, người này là một người đàn ông, anh ta vừa nhắc máy đã nói: “Luật sư, tôi muốn ly hôn.”

Lại nữa.

Kiều Khả Nam đảo mắt, kẹp điện thoại vào vai, móc một bịch khoai chiên từ ngăn bàn im lặng mở ra, giọng nói cực kì chuyên chú: “Vì sao?”

Anh trai: “Tôi cảm thấy cô ấy ngoại tình sau lưng tôi!”

“Người anh yêu thương nhất ~ lại khiến anh tổn thương, vì sao em nỡ quay lưng yêu người khác ~~” Kiều Khả Nam ngâm nga.

Anh trai: “??”

Kiều Khả Nam: “À, không có gì đâu, anh có chứng cứ không?”

Anh trai im lặng một hồi, Kiều Khả Nam nhai khoai chiên, đợi hần trả lời.

Cuối cùng, anh ta chán nản thừa nhận: “Không có, nhưng gần đây cô ấy thay đổi rất nhiều. Quần áo khác trước kia, ra ngoài thì son son phấn phấn, thậm chí còn bắt đầu mua sắm ... Có lần chẳng biết ai gọi, cô ấy liền đứng dậy vào phòng nghe, trước đây cô ấy không thế, chắc chắn là có vấn đề!”

Kiều Khả Nam: “Gần đây, chị ấy có cuộc gặp nào quan trọng không?”

Anh chàng suy nghĩ một chút: “Có, họp lớp cũ!”

Hộp lớp, cái nôi của gian tình, tỷ như gặp lại mối tình đầu phát hiện người ta vẫn anh tuấn tiêu sái bla bla như xưa. Nhưng Kiều Khả Nam không muốn lái câu chuyện sang trường hợp xấu, hắn nói: “Có thể chị ấy gặp lại bạn cũ, thấy bạn cũ thay đổi, lại so sánh với điểm yếu của bản thân, nên mới bắt đầu làm đẹp ... Chị ấy là tay hòm chìa khóa đúng không? Bình thường chi tiêu tiết kiệm đúng không? A, thế thì để chị ấy dùng tiền cũng không vấn đề gì, anh đến một tuổi nào đó sẽ muốn nuông chiều bản thân, bao lâu nay chị ấy chăm sóc anh, chẳng nhẽ không cảm kích hả?”

Ông chồng thở hổn hển, bắt đầu gắt gỏng: “Trước đây cô ấy không thế!”

Kiều Khả Nam: “Đó là trước đây ... Quan trọng là, anh không có chứng cứ.”

Người kia không nói gì, một lát sau đáp lại: “Tôi đã mua một số thiết bị nghe trộm, nếu có thể ...”

“Ê ê ngừng ngừng.” Kiều Khả Nam ngao ngán thở dài, đầu năm nay, người bị nhiễm phim quá nhiều rồi, mới chút gió thổi cỏ lay không vui, liền lập tức chơi trò rình rập nghe trộm. “Anh có biết việc cố ý dùng thiết bị nghe nhìn, bí mật theo dõi hội thoại hoặc việc riêng tư của người khác, có thể phạt tù lên đến ba năm không?”

Anh ta sững sờ: “Hả?”

“Trừ phi anh dám đảm bảo trăm phần trăm không bị phát hiện, hoặc vợ mình thực sự ngoại tình. Chưa hết, nếu muốn có bằng chứng, ít nhất phải có đủ số lượng ghi âm hoặc hình ảnh thuyết phục, bằng không, anh sẽ bị phản cáo, tiền mất tật mang.”

Ông chồng kinh ngạc: “Vậy bây giờ tôi phải làm thế nào?”

Kiều Khả Nam chỉ thị: “Nói chuyện với vợ anh đi, trong đó nhất định có hiểu lầm.”

Không ngờ anh ta nghe xong lại tức giận: “Hiểu lầm cái gì?! Cô ấy đã thay đổi ... Luật sư, đối lại là anh gặp phải chuyện giống tôi, anh có thể bình tĩnh, ngồi nói chuyện với vợ mình không?”

Kiều Khả Nam bị vẽ thêm ba sọc, ngay thẳng đề bạt phương pháp xử lý đúng mà cũng bị chất vấn, quả nhiên, trên đời này phàm có một chữ “sư” trong nghề nghiệp, đều sẽ bị chất vấn.

Thầy giáo (lão sư) bị phụ huynh chất vấn, bác sĩ (y sư) bị bệnh nhân hoặc người nhà chất vấn, đầu bếp (trù sư) bị thực khách chất vấn, luật sư thì bị đương sự chất vấn ... Đúng là giỏi suy bụng ta ra bụng người, nhưng pháp luật thì ai chất vấn được.

Hơn nữa, chuyện bị vợ cấm sừng, nếu hắn xưng đệ nhị, ai dám xưng đệ nhất.

Hắn còn bắt gian tại giường này, nhưng vẫn phải bình tĩnh nói chuyện.

Càng lúc hắn càng không muốn nghĩ, đau cả đầu, chỉ nói: “Tôi chỉ có thể khuyên anh nói chuyện cùng vợ mình, cái khác thì tôi không giúp được.”

Cúp máy, Kiều Khả Nam thở dài, cảm thấy thật mệt mỏi.

Những người này, có nhiều quyền lợi như thế, sau khi kết hôn còn được pháp luật ra tay bảo vệ, luật sư, quan tòa, điều giải, ủy viên ngay cả hàng xóm láng giềng, tất cả đều mong bọn họ hòa hoãn, còn nếu thực sự đã đến bước đường cùng thì không cần gượng ép cũng được, đã có bao nhiêu trường hợp chỉ vì một cái vỏ gối người này thích người kia không thích, mà làm ầm với nhau, nhào nháo ly hôn?

Hắn thực sự muốn quẳng gói khoai đi mắng to: Ông đây không muốn chơi với các người nữa!

Nhưng hắn không vứt, khoai tây vô tội, rộp rộp nhai hết xong, liền quyết định hôm nay tư vấn đến đây thôi.

※

Bảy giờ tối, hắn về nhà, thấy đèn đang còn sáng.

Lục Hành Chi về rồi? Hắn đứng bên ngoài, sau đó khứu giác phát huy tác dụng: Hắn ngửi thấy mùi thịt hầm.

Cái dạ dày mới chỉ cống nạp một gói khoai tây rất phối hợp, ọc ọc lên tiếng, Kiều Khả Nam hấp tấp đá văng giày, chạy vào phòng bếp.

Lục Hành Chi đang nệm nệm, nhà vốn nhỏ, cách âm không tốt, cậu vừa về anh đã biết ngay, nhưng do đang dở tay nên không ra nghênh đón.

“Về rồi à?” Người đàn ông mặc một chiếc tạp dề xanh đậm đơn giản, tay cầm chiếc muôi nóng, đứng trong nhà bếp như vị thần Hy Lạp, cực kì đẹp trai, cả người tỏa sáng.

Hai mắt Kiều Khả Nam lờ lờ, thiếu điều ôm chân quỳ liếm: “Thịt thịt thịt ~~”

Thời gian Lục Hành Chi không có nhà, hẳn đều ăn uống bên ngoài, nếu không phải nhặt nhèo, thì quá nhiều bột ngọt, quả thực có thể đi tắm thận.

Lục Hành Chi thở dài, múc ra một chén, đưa cho Kiều Khả Nam.

Kiều Khả Nam rút nước miếng, đang muốn nhận, Lục Hành Chi lại rút về, tiến hành bài ca giáo dục: “Lúc về nhà, phải nói gì?”

Hắn hoàn hồn rất nhanh, hô to: “Em đã về rồi!”

Lục Hành Chi: “Sau đó thì sao?”

Kiều Khả Nam: “Rửa tay!” Dứt lời, hắn vọt vào phòng tắm, Lục Hành Chi cực kì tức giận, túm người lại, nhếch nhếch mi, Kiều Khả Nam cười to, xông lên túm lấy mặt anh, dăng dăng sát khí, hung hăng lấp kín môi.

Chụt chụt choẹt

~~Moa moa chóc

~~Hắn trét một miếng nước lên mặt anh, thừa dịp ông xã lơ là cướp lấy bát thịt trong tay, húp sục: “Huhu, ngon quá ~~”

Lục Hành Chi: “...”

Anh tắc lưỡi, liếm môi, cả mặt đầy nước miếng, đành phải đi lau, nhìn cậu lang thôn hổ yết “nệm thử”, không còn gì để nói.

Sáng nay sau khi tỉnh dậy, anh liền quét tước một hồi, phòng bếp vút đầy hộp thức ăn nhanh, vốn định đưa cậu ra ngoài ăn, tiện đường đặt khách sạn qua đêm, hưởng thụ thế giới hai người, nhưng nhìn thấy cảnh này, anh liền gạt bỏ qua suy nghĩ đó, xắn tay lên nấu.

Xem ra, quyết định này hoàn toàn đúng.

Anh thở dài: “Anh không ở nhà, em liền không chăm sóc mình tốt hả?”

Kiều Khả Nam khinh bỉ, bụng nghĩ bây giờ ngài cũng nói được thế đấy, trước đây chưa sống cùng nhau, ngài cũng ăn cơm hàng, muốn người giúp việc dọn nhà đấy thôi.

Nhưng mà không thể không nói, mấy năm nay Lục Hành Chi thay đổi rất nhiều. Lệ khí quanh người suy giảm, từ trong ra ngoài ngũ quan nhu hòa, chậm chí còn có dấu hiệu cải lão hoàn đồng. Kiều Khả Nam biết cái tủ trong phòng tắm để đồ dưỡng da anh hay dùng, còn khóa lại không cho hắn nhìn, xem ra ngày thường luôn gọi anh là lão già, thực sự đã đắm vào tìm phối người ta.

Nghĩ xong, hắn cười hì hì, đưa cái chén rỗng cho Lục Hành Chi: “Cho thêm chén nữa.”

Lục Hành Chi: “Tắm trước đi, lát nữa ăn cơm.”

“Được được được.” Kiều Khả Nam kéo cà vạt, cởi sơ mi, chạy te te vào phòng, phòng ngủ so với sáng nay hẳn đi làm gọn gàng hơn nhiều. Kiều Khả Nam không bê tha, nhưng tuyệt đối không gọn gàng sạch sẽ, dùng đầu vút đó, thỉnh thoảng mới dọn.

Nói chung là thời ở nhờ thân thích khá gò bó đã hình thành bóng ma, nếu có thể sung sướng bung xõa tuyệt không miễn cưỡng ...

Tuy từng bị anh nhắc nhở nhiều lần, nhưng hắn lại giả trò làm nũng, ngoan ngoãn được vài ngày, cuối cùng lại đầu vào đấy.

Hắn vứt áo sơ mi trên đất, gần đây hơi nhiều vụ gia đình, thực sự là mệt mỏi. Mở vò sen, Kiều Khả Nam chợt nhớ đến chuyện một người vợ khó chịu vì ông chồng vứt áo lung tung, nói mãi không sửa, dưới cơn nóng giận cắt nát toàn bộ sơ mi của chồng, hai người to tiếng một hồi, quyết định ly hôn.

Nhớ lại, Kiều Khả Nam đứng dưới vòi nước bốn mươi độ bỗng nhiên thấy rùng mình, chợt dạ tự nhắc bản thân lát nữa phải dọn áo sạch sẽ.

Nhưng chờ hắn đi ra, chiếc áo bị ném trên đất và đồ dùng hàng ngày đã tiêu thất vô tung, thăm dò nhìn lên, tất cả đã được đặt vào giỏ quần áo.

Chết thật, sao lại hiền tuệ vậy chứ.

Kiều Khả Nam sợ hãi run rẩy, bàn ăn dọn sẵn từ lâu, Lục Hành Chi phát hiện hắn lén nhìn, không hiểu gì nhướn mi: “Sao?”

“...Không có.” Kiều Khả Nam ngồi xuống bàn ăn, phát hiện tất cả đều là món hắn thích.

Tay nghề của anh càng ngày càng cao. Hắn đã quan sát, ngón tay Lục Hành Chi rất dài, khớp xương rõ ràng, hết sức xinh đẹp. Có người nói bàn tay như vậy bất luận làm gì cũng giỏi, nhưng thực tế là anh rất nỗ lực, giống như thiên nga vậy, người ta chỉ thấy nó cao ngạo ngẩng đầu, không thể thấy nó đang cố gắng đập dưới nước.

Nguyên nhân chính là sự cố gắng, đó là lí do bọn họ mới có thể như bây giờ, yên lặng chụm vào nhau.

Kiều Khả Nam nhìn chằm chằm chuối phật châu trên cổ tay trái của anh, người đàn ông từ trước đến nay chỉ tin vào bản thân và nỗ lực, lại có thể nhờ thần bái phật, có thể thấy lúc đó anh bị buộc tới đường cùng dù sao ngày ấy, mình thực sự oán anh.

Lúc là người trong cuộc, ôm một bụng phần hận, nếu ai bảo hắn nhìn anh thêm một lần hắn cũng không muốn, sợ lại tổn thương.

Nhưng bây giờ, hắn đã hết oán hết giận, chỉ còn thương anh.

Kiều Khả Nam: “Lục Hành Chi.”

Lục Hành Chi: “?”

Kiều Khả Nam: “Vỗ gối ôm trong nhà, em muốn thay đổi.”

Lục Hành Chi khá bất ngờ, từ trước đến nay cậu không hề quan tâm đến thẩm mỹ, còn hay trêu ghẹo anh. Nhưng anh chỉ nhún vai: “Vậy đổi đi, theo ý em.”

Kiều Khả Nam nở cợt cười.

Thì ra trên thế giới này, ngoại trừ cha mẹ, vẫn còn một người sẵn lòng bao dung bạn, ủng hộ bước đi của bạn, tùy bạn làm nũng, chỉ vì người ta yêu bạn.

Mà đây là người đàn ông hắn yêu, là cuộc hôn nhân của hắn.

8. Tuần Trăng Mật - Chương 8: Chí Minh & Xuân Kiều P4

Gần ba tháng sau, phiên tòa thứ hai của Chí Minh và Xuân Kiều khai mạc, quan tòa phán quyết ly hôn, bởi vì phía người vợ bày tỏ thẳng thắn: Nếu không ly hôn, chị sẽ không bao giờ sinh đứa trẻ ra.

Kết quả giám định, đứa bé là của người chồng.

Chí Minh khóc rống, Thịnh Trúc Như trong nội tâm Kiều Khả Nam thầm nói: Trăm triệu lần không ngờ tới, đứa bé là khát vọng của Chí Minh, nhưng lại khiến gã mất đi tất cả.

Mười năm phu thê, cùng nhau gồng gánh, không có mâu thuẫn lớn, nhưng cuối cùng phải dừng ở cửa này, từ nay về sau over. Kiều Khả Nam không hỏi dự định kế tiếp của Xuân Kiều, dù sao hắn cũng chỉ giúp được đến đây.

Gương vỡ lại lành, nào dễ dàng vậy? Hơn nữa dù phía người chồng muốn hàn gắn, nhưng không phải vì yêu, mà chỉ vì đứa trẻ, đổi lại một người phụ nữ khác cũng không dễ chịu. Kiều Khả Nam thầm thấy may mắn, chỉ không vì đứa bé mà đưa ra quyết định bất lợi cho mình, đứa bé vô tội, nhưng nếu nó có quyền lựa chọn, ai muốn sinh ra trong một gia đình cha mẹ lục đục chứ?

Phán quyết xong, hai mắt Chí Minh đỏ ngầu, nhìn hắn như hận không thể ăn tươi nuốt sống.

Một vụ án kết thúc, Kiều Khả Nam mở nhật kí ghi lại, chẳng biết từ khi nào đây đã thành thói quen của hắn, viết lại những hỉ nộ ái ố trên tòa. Tất nhiên, hắn không có ý định cho người khác xem, lâu lâu nhàn rỗi ngồi đọc lại, cảm khái cuộc sống đúng là vô thường, có lúc còn buột mồm bắt chước giọng của Thịnh Trúc Như lão tiên sinh, đọc diễn cảm.

Tháng tư qua đi, tháng năm đã về, báo hiệu mùa báo thuế, Lục Hành Chi tiếp tục bận đến người ngã ngựa đổ, trái ngược, Kiều Khả Nam bên này cực kì nhàn nhã, mỗi ngày còn có thể xem thiệp bát quái.

(Thiệp bát quái: Những vụ con con, không đáng nhắc đến)

Dù sao vợ chồng cùng nhau báo thuế vẫn tiện hơn, có muốn ly hôn cũng sẽ chờ khai nộp hoàn tất đã.

Lâm Triết Sinh thò đầu hỏi: “Sao mặt táo bón vậy? Chưa về à?”

Kiều Khả Nam khép sổ ghi chép, gần đây ở chỗ họ có vụ ông lão nhặt ve chai, một hôm tiện tay lượm đồ người ta vứt ven đường, kết quả bị kiện, ngồi bên đường than thở, hôm đó Kiều Khả Nam đi ngang qua thấy, mới hỏi: “Ông có sao không?”

Ông lão nhà nghèo, quần áo dơ bẩn, nhưng có thể dùng chính bàn tay đen thui một mình nuôi nấng con trai thành tài, đáng tiếc người con không biết ơn, không muốn nhận mặt cha già. Thi thoảng, Kiều Khả Nam sẽ mời ông ít đồ ăn của hàng tiện lợi như sandwich hoặc cà phê, lão ông cực kì cảm kích: “Bán rồi, cậu thanh niên, kiếm tiền xấu! Bán a nhặt lại một đồng tồn tại.”

(Ông lão nói tiếng địa phương, phần này mình chỉ đoán tương đối)

Có phần ân tình này, Kiều Khả Nam vừa hỏi, ông lão liền kể nguyên do, đôi mắt lúc đầu phấp hồng, càng đỏ đục thêm.

Kiều Khả Nam vào cửa hàng tiện lợi, mua hai ly cà phê, một cho ông lão, một cho mình.

Ông lão rất cảm kích, cà phê không mắc, nhưng đối với lão là thứ quý hiếm, trên đời này vẫn còn người đối xử tốt với ông, thực sự quan tâm chuyện ông gặp phải.

Bởi vì mấy thứ kia không đóng bụi cũ rích trăm phần trăm, kiểm sát trưởng vẫn cho khởi tố. Kiều Khả Nam nghe xong lắc đầu, có chút nan giải: “Việc này à ... Chỉ có thể nhận tội.”

Ông lão thất kinh: “Nhưng tôi không trộm mà!”

Kiều Khả Nam: “Chưa nói mà lấy là trộm, đó là luật pháp quy định.”

Ông lão dường như muốn nói thêm gì đó, nhưng nét mặt lộ vẻ khó khăn, Kiều Khả Nam hỏi: “Làm sao vậy?”

Ông cụ xấu hổ chà xát bàn tay đen thui: “Mời luật sư ... Rất mắc đúng không?”

Thì ra là vấn đề này. Kiều Khả Nam cười: “Bây giờ pháp viện đều giúp những gia đình khó khăn mời luật sư, nếu quan tòa hỏi ông cần luật sư không, ông hãy nói có, sau đó họ sẽ đưa ông đến hội luật sư giúp đỡ, ông chỉ tên tôi, sẽ có người trả lương cho tôi.” Mặc dù rất ít ỏi. “Ông nói thực đi, có phải ông tưởng đồ cũ người ta không cần mới nhặt về?”

Hắn không nghi ngờ nhân phẩm của lão, nhưng trước khi nhận án hắn phải nắm được tất cả tình tiết, mới có thể hốt thuốc đúng bệnh.

Viễn mắt ông lão rưng rưng, giống như một đứa trẻ làm sai. Con ông muốn đi học bổ túc, nhưng nhà quá khó khăn, không thể đào ra tiền học, lúc đi nhặt ông quả thực đã nghĩ đến chuyện có thể cầm tạm hay không? Nhưng suy nghĩ này chỉ lóe lên rồi tắt ngúm, sau đó liền bị vùi lấp.

Kiều Khả Nam từ nét mặt của lão đã đoán được phần nào, không truy hỏi nữa. “Đừng lo, tôi có thể giúp ông không bị phạt hoặc giảm mức bồi thường, tiền phạt có thể trả từng kỳ.”

“Ồ a.” Ông lão vui vẻ, muốn bắt tay cảm ơn Kiều Khả Nam, nhưng sức nhớ hai tay mình dơ bẩn, xấu hổ dừng giữa chừng, trái lại, Kiều Khả Nam trực tiếp nắm tay ông. Hắn nói chân thành: “Tay bẩn chẳng làm sao, rửa chút là sạch, nhưng nghìn vạn lần đừng làm tâm hồn vậy bẩn. Sau này ông đi nhặt đồ phải cẩn thận chút, hoặc hỏi mọi người xung quanh, lỡ có xảy ra chuyện, ít nhất cũng chứng minh ông không cố ý, kiểm sát trưởng sẽ xem xét tình hình thật kỹ mới quyết định không khởi tố hoặc hoãn khởi tố.”

Ông lão khóc lã chã.

Việc này cũng đơn giản, không bao lâu thì xong, Kiều Khả Nam khép sổ lại, chuẩn bị ra về.

Hắn đi xuống hầm gửi xe, một bên suy nghĩ có nên đi thăm Lục Hành Chi, một bên cầm chìa khóa. Đãi Bắc khó đỗ xe, pháp viện lại càng khó, bình thường hắn đều đi xe máy thay đi bộ, nhưng lần này quá lạ: Ổ khóa cháy khét, xe không chuyển động.

Hắn rút chìa khóa ra, bên trên bị dính thứ gì đó rất nhầy nhụa, hắn không dám đụng vào, chuẩn bị lấy điện thoại rọi sáng, đúng lúc này, phía sau hắn “Cộc” nhói lên một cái, cảm giác sọ não đau đớn lan ra, gáy tê buốt.

“Ai...” Hắn khó khăn quay người, thụi cùi chỏ vào phía sau, trúng vào bụng kẻ đánh lén.

Điều này khiến hắn giành được một ít không gian, bưng ót, rất buồn nôn.

Hắn không thấy rõ mặt gã, trời quá tối, chỉ có thể nhìn ra là đàn ông. Gã thành công đánh lén một lần, còn công kích điểm yếu hại nhất, mặc dù Kiều Khả Nam có một tập võ một thời gian, nhưng bị tổn thương vùng đầu khiến hắn không phản kích hiệu quả được.

Kẻ kia nhào lên, hai người va vào xô sắt, gã còn rút dao ra: “Tao sẽ giết mày!”

Giọng nói này ... Má, là Chí Minh huynh! “Anh anh anh ... Anh bình tĩnh, Điều 271 Luật hình sự, tội giết người có thể xử tử hình, tù chung thân hoặc năm mươi năm trở lên ... Đời người còn dài, đừng manh động!”

“Con tao đã chết, tao sợ gì? Hơn nữa...” Chí Minh cười nhạt. “Ổ Đài Loan này, giết một hai người, không chết được.”

Má má má má, Kiều Khả Nam cực kỳ muốn nôn, nhưng cứ trào đến họng lại nhổ không được, dù Đài Loan đã bỏ tử hình, nhưng anh xã nhà tôi vẫn có thể dí chết ông đó, tin không?

Giờ sao bây giờ? Đ*! Hắn đâu phải Lý Tiểu Long, đánh không lại, chạy thôi.

Chí Minh cầm dao, xông tới lần thứ hai, Kiều Khả Nam kinh hãi, quay người đạp gã một cước.

“Á!” Mũi dao nhọn cứa qua mặt hắn, máu chảy ra, vừa đau vừa nóng, bị đâm trúng rồi.

Kiều Khả Nam xoay người bỏ chạy, chạy đến cổng vào, bỗng nhiên va vào một khuôn ngực rắn chắc, người nọ theo quán tính bắt được hắn.

Tâm Kiều Khả Nam rét lạnh, chẳng nhẽ còn đồng bọn.

“Chuyện gì thế này?!” Giọng nói của Lục Hành Chi vang lên, cả người Kiều Khả Nam mềm nhũn.

an toàn rồi.

“Có người đánh lén em!” Hắn hét to.

“Cái gì?!” Lục Hành Chi khiếp sợ, vội vàng ôm chặt người trong lòng.

Cánh tay cường tráng của anh vòng qua đầu Kiều Khả Nam, muốn gọi điện báo nguy, kẻ kia thấy có người đến, xoay người bỏ chạy, đôi mày anh cau chặt, đang muốn đuổi theo, ít nhất có thể tìm chứng cứ, Kiều Khả Nam lại siết chặt anh: “Không ... Không cần, đừng làm lớn chuyện.”

Lục Hành Chi không tán thành: “Vậy cũng phải báo cảnh sát.”

“Em biết là ai.” Qua cơn tai nạn, thân thể đau đớn càng rõ ràng, Kiều Khả Nam thở phì phò, cả người vô lực, chưa bao giờ hắn muốn dựa vào ai đó như bây giờ, đối tượng còn là Lục Hành Chi, hắn tự nhiên không cần chống cự. Đại nạn không chết, vành mắt Kiều Khả Nam ươn ướt, muốn được an ủi càng nhiều.

Lục Hành Chi quả quyết: “Anh gọi xe cứu thương.”

“Không sao, em đi được.” Kiều Khả Nam từ chối, Lục Hành Chi đỡ lấy hắn, đi từng bước. Kiều Khả Nam ngửi thấy mùi hương diêm đạm dễ ngửi trên người anh, hắn liền kéo áo anh gần hơn, phần ót bị đánh đau nhói, rất choáng, cho đến khi nằm xuống ghế sau, trước khi mất đi ý thức, Kiều Khả Nam dặn kĩ: “Anh ... Đừng báo cảnh sát vội ... Em cần ... Suy nghĩ đã.”

Lục Hành Chi sửng sốt, nhìn cậu lâm vào hôn mê.

9. Tuần Trăng Mật - Chương 9: Chí Minh & Xuân Kiều P5

Lục Hành Chi ôm cậu kiểm tra, khi bàn tay chạm vào thứ ẩm ẩm dính dính sau gáy, anh lập tức không dám chân chờ, cột dây an toàn thật chặt xong, phóng xe lao đi.

Cả đường u ám, tay cầm vô lăng của Lục Hành Chi lạnh run, tiếng hít thở của cậu là điều an ủi duy nhất của anh bây giờ. Thẳng đến khi tới phòng cấp cứu, Kiều Khả Nam nằm trên giường được đẩy đi, kiểm tra thương tích xong, Lục Hành Chi mới biết cậu bị nặng thế nào ột bầm tím, mặt bị rạch, ngực, eo, bụng xanh tím ghê người.

Lục Hành Chi hít ngược một hơi, bác sĩ hỏi anh: “Quan hệ của anh với người bệnh thế nào?”

Anh suy nghĩ thật lâu, gần như cắn răng đáp: “Em họ.”

“... Họ ba ngàn dặm.” Kiều Khả Nam tỉnh. Hoa mắt, chóng mặt, buồn ói, cô y tá ở bên rất chuyên nghiệp đưa túi nôn ra.

(Gốc là “biểu ba nghìn dặm”: Đồng nghĩa với “bà con xa bắn đại bác không tới”. Thời xưa, anh chị em cùng họ thì xưng “đường” (đường huynh, đường muội,...) anh chị em khác họ thì xưng “biểu” (biểu huynh, biểu đệ,...))

Tỉnh lại là tốt. Lục Hành Chi đi đăng ký, y tá bôi thuốc cho Kiều Khả Nam, hắn đau đến xuýt xoa, con người đen thui đơng đầy nước, khoe mắt đỏ sẫm, nhìn rất đáng thương. Lục Hành Chi trở về, mặc kệ ánh mắt người khác, trực tiếp cầm tay hắn, trầm giọng nói: “Cố chịu một chút.”

“Em muốn xỉu tiếp.” Kiều Khả Nam nắm áo anh, nói nghẹn ngào, như một đứa trẻ không, cậu đúng là đứa trẻ.

Trong mắt Lục Hành Chi, Kiều Khả Nam vẫn còn rất nhỏ.

Là đứa nhỏ anh đau trong tim, yêu tận tủy ... BẠN ĐỜI.

Nhưng có người ở đây, họ không dám mở miệng thừa nhận, sợ bác sĩ kì thị, sợ liên hệ người nhà. Bọn họ là người thân duy nhất của đối phương, cho dù tận thế, cũng chỉ có hai người nương tựa vào nhau.

Lục Hành Chi thở dài, khẽ vuốt lưng hắn, bác sĩ tiêm một mũi tê, sau đó khâu vết thương sau đầu, Kiều Khả Nam thì thoảng rùng mình vì đau, rất tội nghiệp.

Bác sĩ hỏi: “Có báo cảnh sát không?”

Kiều Khả Nam: “Không cần.” Hấn phải suy nghĩ một lát.

Phòng cấp cứu Đài Loan đều có hệ thống báo nguy, nhưng phải xem xét thương tích, vết thương đạn bắn thì có chạy đằng trời, còn bầm dập thì tùy.

Hấn là luật sư, cho dù trong ngành, nhưng vẫn được pháp luật bảo vệ như một công dân bình thường. Nhưng mà muốn kiện người khác, thì phải suy nghĩ càng thêm cẩn thận.

Lục Hành Chi nghiêm trọng nói: “Ai làm?”

Kiều Khả Nam huýt sáo.

Nếu không phải cậu đang bị thương, Lục Hành Chi thực muốn lật người xuống, tét cho một trận. Anh trầm giọng hỏi: “Sao không ngồi xe?”

Kiều Khả Nam: “Hết xăng, nếu muốn đổ phải đi một đoạn dài, phiền phức.”

Lục Hành Chi: “...”

Anh thở hắt một hơi, cố gắng kìm nén tâm trạng, hỏi tiếp: “Vì sao nhất quyết không báo cáo?”

Kiều Khả Nam im lặng không nói, hai người rất ít khi bàn chuyện công, dù sao liên quan đến đời tư khách hàng, bảo mật là điều kiện kiên quyết, nhưng việc tới nước này, hấn đành tóm tắt chuyện của Chí Minh và Xuân Kiều cho anh nghe.

“Em đoán ... Xuân Kiều không giữ đứa trẻ.”

Vì vậy, cái lo-gic thần thánh của Chí Minh khởi động lần hai, trách trời trách đất không chịu trách mình, cuối cùng đổ tội lên đầu hấn.

Lục Hành Chi trầm mặc một hồi, nói: “Không phải lỗi của em.”

Kiều Khả Nam ngạc nhiên.

Hấn giấu đầu chặt đuôi như vậy, không ngờ Lục Hành Chi quật cái là ra.

Lục Hành Chi: “Cho dù thân chủ đưa ra lựa chọn thế nào, đó cũng là trách nhiệm của họ, em không cần áy náy hay gì đó họ. Gã ta đã dám làm thế, anh không thể đứng nhìn.” Anh lấy điện thoại: “Em à, báo cáo đi.”

Khi anh nói câu này, giọng nói vẫn mạnh mẽ như thường, nhưng vì đang ngồi, lưng cúi xuống, Kiều Khả Nam có thể nhìn thấy xoáy tóc của anh, có sợi tóc bạc. Hấn ngẩng ngó hồi lâu, nhin không được vươn tay nhỏ. Lục Hành Chi giật mình: “Em làm gì vậy?”

Kiều Khả Nam: “À, thấy nó ngứa mắt quá, không cẩn thận giật hơi mạnh, nhỏ tận gốc.”

Kỳ thực, đến tuổi này có tóc bạc là rất bình thường, nhưng Lục Hành Chi cực nhạy cảm với dấu hiệu “lão hóa”, Kiều Khả Nam tất nhiên không dám sờ vào vấy ngược của anh, ngoại trừ thì thoảng cái nhau, giận, hấn mới dám dùng câu “lão già thông thái rởm”.

Hấn nhận điện thoại, lật đi lật lại trong tay, thở dài: “Xử lý êm đẹp có phải hơn không ... Anh ta chỉ là quá muốn đứa nhỏ, đây cũng không phải sai lầm lớn, nhưng hết lần này đến lần khác ngu si như vậy. Nếu đã biết vấn đề cốt lõi, đáng nhẽ em nên tranh thủ hòa giải từ đầu, dù có ly hôn, cũng không nên dựa vào phán quyết của tòa.”

“Nhưng mà, mèo vẫn hoàn mèo*, anh ta tấn công em là lỗi của anh ta.”

(Câu gốc: Ngựa vẫn là ngựa)

Lục Hành Chi sắp nổi giận: “Em muốn tranh giải Nobel hòa bình à? Hay muốn tranh ngôi thánh mẫu thế giới ... Không, thánh phụ mới đúng.”

Kiều Khả Nam lườm anh: “Nếu em không phải thánh phụ, đời nào còn ngồi đây nghe anh trách mắng.”

Lục Hành Chi nghệt thở, suýt không kìm được, Kiều Khả Nam nhìn khuôn mặt đau khổ của anh, ngay cả vành mắt cũng bắt đầu đỏ, hần mới phát hiện mình đã lỡ lời, vội vàng sửa chữa: “Nghe em nói này, em không phải cố ý ... Anh đừng để trong lòng.”

Quay lại sự kiện tám năm về trước, đã quyết tâm bỏ qua là bỏ qua, trước đây hần quyết định gác lại, Kiều Khả Nam không có ý định thu hồi, vừa rồi thực là nhất thời đại miệng. Phòng cấp cứu người tới người lui, đêm nay có vài vụ tai nạn giao thông gia đình, bảo hiểm, cảnh sát tụ thành một đồng, chỉ kém không xếp một bàn. Một bầu không khí tiêu cực vây quanh, Lục Hành Chi kìm nén quay đi ... Không nhìn đến hần, điều này đủ khiến Kiều Khả Nam đau xé tâm can.

Hần nhéo vạt áo của anh, lấy lòng nói: “Anh, em sai rồi ...”

Lục Hành Chi vẫn im lặng, giống như một rặng núi cần cỗi, thật lâu sau, anh mới trả lời: “Đừng lấy chuyện này ra chọc ghẹo anh, anh sẽ không chịu nổi, lúc này ngực anh vừa đau vừa hận, không hiểu sao khi đó có thể đối xử với em như vậy.”

Ai mà biết, phỏng chừng Chí Minh cũng không hiểu tại sao lại làm vậy với Xuân Kiều? Con người, luôn phải trả giá cho những việc đã làm. Hần nhìn cổ tay trái của Lục Hành Chi, chuỗi phật châu, đây là “trả giá” của anh.

Thứ anh coi là không đáng lúc trước, bây giờ thành điều quý trọng nhất.

Kiều Khả Nam: “Nói chung, chúng ta bây giờ tốt mà ... Anh, em đau đầu, anh xoa xoa được không.”

Lục Hành Chi cuối cùng cũng quay lại, hung tợn trừng hần: “Vừa mới khâu đấy, bôi thuốc rồi cũng không thể đụng lung tung, nhanh báo cảnh sát đi, mấy ngày nữa cũng đừng đi làm ... Đừng khiến anh lo lắng.”

Câu nói phía sau, khiến tim Kiều Khả Nam đập thình thịch.

Anh nói như không còn sức lực, dù sao, anh cũng đâu phải thần, dù có thể làm nhiều thứ, cũng chẳng thể nắm trong tay sinh tử của người yêu. Nếu không phải hôm nay anh nhớ tới Kiều Khả Nam “sạc điện”*, anh cũng không dám tưởng tượng tình huống phía sau ... Không, thực sự không dám nghĩ.

(Tui nghĩ có thể hiểu theo 2 nghĩa đồng thời: Đó là nhớ Kiều Khả Nam “sạc” điện xe đi làm nên anh Chi muốn đến đón cậu, tiện thể đi đâu đó “sạc” chút, hâm nóng tình cảm)

Nhưng anh phải đứng vững, vì anh không chỉ là người đàn ông của Kiều Khả Nam, anh còn là trụ cột gia đình, thân nhân duy nhất của hần. Có người nói: Thiếu người đó ta có thể sống sao? Thiếu không khí ta có thể sống sao? Có vài người, chính là không khí của ta.

Mất đi, không thể sống.

Cho dù sống, cũng chỉ là xác chết.

Lục Hành Chi nhấn mạnh: “Bảo đi, anh làm luật sư của em.”

“Uầy ~” Kiều Khả Nam thụ sủng nhược kinh, hần nỗ lực làm bầu không khí bình thường trở lại: “Lục luật sư, bằng giá của anh em không trả được đâu, hơn nữa để anh đánh mấy án nhỏ này, quá phí phạm.”

Lục Hành Chi nhéo mũi hần: “Ai bảo em là bã xă của anh? Đổi lại là người khác, loại án này anh sẽ không giành.”

“A?” Kiều Khả Nam: “Vậy ai giành?”

“Cho ...” Lục Hành Chi á khẩu, anh có cảm giác vừa rơi vào bẫy, dù sao anh vẫn phản đối Kiều Khả Nam nhận những vụ “nhỏ bé” này.

Như Kiều Khả Nam nói, nghề nghiệp nào phân địa vị, đã có người cứu vớt thế giới, thì cũng phải có những người làm việc bình thường. “Để cho người nào muốn nhận nhận đi.”

Anh qua quýt trả lời, Kiều Khả Nam cười cười, đáp: “Quên đi, người cứ đi cứu vớt thế giới, mấy chuyện nhỏ này, thiếp tự thân vận động được.”

Lục Hành Chi không tin: “Em cầm giấy chứng nhận thương tích đến khởi tố, việc này có thể quy vào giết người bất thành.” Không đi gã chết, anh chưa cam tâm.

“Cái này không thể quyết định bởi anh, anh chỉ đề xuất thôi, muốn phạt thế nào, là chuyện của kiểm sát trưởng.” Mặc dù hiện nay luật pháp còn nhiều lỗ hổng, nhưng trên tất cả vẫn là ý kiến của Kiều Khả Nam.

Luôn lách pháp luật, là luật sư kiểu gì? Giống như ngày hăn kí cam kết trước hội đồng: Tôi xin hứa tuân thủ pháp luật, đồng thời cố gắng thúc đẩy pháp luật phù hợp để thực hiện công bằng xã hội.

Hắn hỏi Lục Hành Chi: “Anh đã từng ký lời thề của luật sư chưa?”

Lục Hành Chi tỏ vẻ “em hỏi quá thừa”.

Kiều Khả Nam: “Điều số 10, anh còn nhớ nó là gì không?”

Lục Hành Chi không nhớ nổi, chuyện quá lâu, anh thực sự đã quên.

Kiều Khả Nam: “Em còn dán vào trước bàn làm việc của mình, thi thoảng nhìn, quyết tâm.”

Tôi xin hứa luôn nhớ luật sư là nghề nghiệp vì cộng đồng, không phải nghề nghiệp để chuyên quyền, mục tiêu giúp đương sự đạt quyền lợi tốt nhất, đồng thời đáp ứng lợi ích xã hội.

Tôi xin hứa tuân thủ pháp luật, vừa làm đúng lương tâm vừa chấp hành đúng nghiệp vụ luật sư.

Tôi xin hứa xả thân vì lợi ích cộng đồng, thúc đẩy xã hội tốt đẹp.

...

Kiều Khả Nam thành khẩn nói: “Lục Hành Chi, anh là thầy của em, cũng là luật sư em vô cùng kính nể, em phục anh, sùng bái anh, càng yêu anh. Em chỉ muốn anh ... Đừng quên lời thề ban đầu.

10. Tuần Trăng Mật - Chương 10: Chí Minh & Xuân Kiều P6

Kiều Khả Nam bị thương không nặng, chụp X-quang cũng không phát hiện nội thương, nhưng chung quy vẫn là thương binh. Mật mũi bầm tím không thể đi gặp khách hay hầu tòa, đành tạm ngừng một vài hạng mục công việc, dành thời gian dưỡng bệnh.

Lục Hành Chi lo lắng, hiếm khi anh mang việc về nhà. Bây giờ anh đang làm cố vấn luật cho một tập đoàn, cộng thêm một vài án kiện tài chính, mấy case này lên tòa động tí là mấy chục triệu, thu lợi cực cao. Nhưng Kiều Khả Nam nhớ kỹ, năm đó Lục Hành Chi tung hoành đủ án dân sự từ lớn đến nhỏ, thậm chí còn viết không ít báo, lên án chế độ hình pháp hiện nay.

Mấy năm nay ngược lại, để tiền vào trong mắt, nhận việc là nhìn tiền.

Hắn không nhận được hỏi: “Nhà chúng ta rất thiếu tiền sao?”

Một mình hăn sống cũng không thiếu thốn, có thể ăn no, giải trí, dưỡng già. Cho dù sinh thêm Lục Hành Chi, thì người ta thừa sức nuôi một trăm hăn, mà cũng chẳng mua gì kì quái, hay là bị rơi vào tà giáo nào rồi?

Kiều Khả Nam cực chân thành nói: “Lục Hành Chi, nếu kinh tế của anh khó khăn, nói sớm một chút, tốt xấu gì em cũng biết đường, chuẩn bị chạy ...” Phu thê như chim liền lạnh, chứ còn hoạn nạn mỗi thằng mỗi ngã, thì còn là phu phụ gì nữa?

Lục Hành Chi quả thực tức không có chỗ trút, Kiều Khả Nam mà khởi động chế độ không tìm không phổi, đúng là có thể khiến anh tức điên, vứt hai tập giấy qua: “Em có biết di dân cần biết bao tiền không?”

“Hả?” Kiều Khả Nam không hiểu ra sao: “Đang yên lành, di dân làm gì?”

Lục Hành Chi liếc hăn một cái, nhàn nhạt nói: “Đài Loan không thể kết hôn.”

Kiều Khả Nam: “A...”

Đây có thể nói là tiếc nuối lớn nhất của đồng chí đi? Chí Minh và Xuân Kiều, người ta được hiến pháp giao phó quyền lực kết hôn, cuối cùng nghi ngờ vợ mình vô sinh, trả giá tận đó. Chí Minh hiện tại đang bị tạm giam, luật sư của gã bào chữa vì mất con nên quá bi thống, khiến tinh thần bất ổn nên mới hồ đồ gây án.

Kiều Khả Nam tò mò từ lâu: “Lục Hành Chi ... anh với chuyện kết hôn ... Hình như rất ngóng trông?”

Lục Hành Chi lần thứ hai làm ra vẻ mặt “em hỏi quá vô ích”.

Kiều Khả Nam suy luận: “Phải chăng đây là bởi vì không chiếm được, mới càng muốn có hơn?”

Lục Hành Chi thực sự, rất muốn đánh người. “Em có biết tài sản trên danh nghĩa, cổ phần công ty của anh có bao nhiêu không?”

Kiều Khả Nam hiềm khi xông lên nịnh nọt: “Thế nhưng nếu anh chết, em cũng không thiết sống. Hơn nữa không thể chắc trong trường hợp, em chết sớm hơn anh ... A, nói như vậy nếu chúng ta kết hôn, thì căn nhà này có thể để cho anh, rồi anh ở đây mỗi ngày nhớ em len lén khóc ... Đau quá! Bạo lực gia đình!!!!”

Lục Hành Chi thu hồi nắm đấm. “Là thương tổn. Chúng ta chưa kết hôn, không thể gọi là bạo lực gia đình.”

Kiều Khả Nam trầm trầm trầm, luật sư đúng là phiền phức.

Một lát sau, hắn còn nói: “Thực ra em vừa có chút chờ mong lại vừa sợ tổn thương.”

Lục Hành Chi: “Cái gì?”

Kiều Khả Nam: “Em không muốn sau này phải nhận án ly hôn đồng tính ... Khi đó em sẽ rất khó chấp nhận, tại sao vất vả như thế mới được luật thông qua, còn không biết quý trọng vân vân.”

Lục Hành Chi: “Chúng ta có nghĩa vụ này sao?”

Kiều Khả Nam: “A?”

Lục Hành Chi: “Anh nói rồi, dù đương sự có đưa ra bất kì quyết định nào, đó cũng là trách nhiệm của họ. Không phân biệt giới tính, hôn nhân là nền móng nhân quyền, ly hôn cũng vậy, bọn họ mong đợi là chuyện của họ, chúng ta sao phải chịu trách nhiệm? Người bình thường kết hôn được mọi người chúc phúc, chọn áo cưới, phát thiệp mời, làm hôn lễ, ... Khi bọn họ ly hôn liệu có nghĩ đến cảm nhận của những người từng chúc mừng không? Tiền có trả lại không? Không có, tất cả mọi người đều hiểu. Nếu đồng chí ly hôn, đó cũng là lựa chọn của họ, để bọn họ ly hôn hòa bình, mới là trách nhiệm của chúng ta.”

Kiều Khả Nam vừa thực hiện nghi thức đề hồ xối lên đầu, như có điều suy nghĩ.

(Đề hồ: Nghĩa thứ nhất là đầu được ép từ bơ, đậu. Nghĩa thứ hai là một hình thức trong Phật giáo, dùng để ví von vừa giác ngộ ra Phật tính. Trong truyện, có thể hiểu là vừa được thông nào)

Kết hôn thiêng liêng, đúng. Nhưng ly hôn đâu phải tùy tiện. Những khách hàng tìm đến hắn, đã từng than thân trách phận, nhưng khi phán quyết xong, nghênh đón một con người mới ở tương lai, bọn họ thường sẽ tỉnh táo lại, buông ưu tư nhìn thẳng vào bản thân bước về phía trước, cuối cùng phát hiện vấn đề thực sự ở đâu.

Sau đó, tiếp tục tiến lên.

đương nhiên, mấy trường hợp tùy tùy tiện tiện thôi khỏi cần bàn.

Lục Hành Chi: “Tỉ mỉ đọc kĩ những tài liệu anh đưa đi, chọn nơi thích hợp nhất, đợi mấy năm sau chúng ta sẽ qua.”

Nghĩ xa thế ... Kiều Khả Nam không hăng hái với chuyện này lắm, nhất là chỉ vì một tờ giấy.

Được rồi, mặc dù là một tờ giấy rất quan trọng.

Hắn thích Đài Loan, mặc dù hè nóng một chút, mốc meo một chút, nhưng tổng thể mà nói, người dân ở đây biết cảm thông, tư tưởng giống nhau, tự do không của đồng, đúng là nhiều nền văn hóa thì càng dễ cảm thông, đồ ăn lại ngon, thích gì có đó ... Hắn không muốn rời đi.

Kiều Khả Nam: “Lục Hành Chi, anh có tin, có một ngày luật pháp Đài Loan, sẽ thay đổi không?”

Lục Hành Chi: “Nó từng lúc đều đang thay đổi, mừng một đã khác mười lăm, gặp phải chính khách thì càng chuyển biến.”

Hiếm khi thấy được Lục Hành Chi nói đùa ... Được rồi, không phải đùa, là sự thực. “Anh là ngón tay của cộng đồng hôn nhân đồng tính, sớm muộn cũng có một ngày, chúng ta có thể kết hôn ở đây.”

(Ngón tay: Chỉ người có thể dẫn dắt, thay đổi một điều gì đó)

Lục Hành Chi không nói chuyện.

Kiều Khả Nam tựa vào anh: “Em chờ đến ngày đó ... Anh, anh nói luật pháp Đài Loan do anh tính toán, em vẫn luôn tin anh.”

Lời này thật êm tai, Lục Hành Chi ôm lấy hắn, hai người ngọt ngào trao nhau một nụ hôn. Ngại Kiều Khả Nam còn đang bị thương, gần đây chẳng thể làm gì, hiếm lắm mới có thời gian thế này, đúng là may mắn trong bất hạnh.

Mặc dù trong cái may mắn này, tuyệt đối không bao gồm chuyện cầm dục.

Kiều Khả Nam ngồi trên đùi anh, cảm nhận thứ biến hóa bên dưới: “Lục Hành Chi, anh cứng.”

Lục Hành Chi nổi gân xanh: “Lăn xuống.”

Kiều Khả Nam mặc kệ, dùng móng chà chà đung quăn anh yêu: “Ai dà, cứng hơn này.”

Lục Hành Chi: “...”

Anh có cảm giác chếp tâm kinh hai lần chưa đủ, có lẽ nên chếp thêm hai trăm lần.

Kiều Khả Nam cười hì hì, xoay qua cấn vành tai anh. Vành tai là chỗ nhạy cảm của Lục Hành Chi, mới đụng một cái là biến thành bao lì xì, điều này làm hắn cảm thấy rất đáng yêu, nhưng chưa bao giờ nói, Lục Hành Chi theo chủ nghĩa gia trưởng đại trượng phu, nếu biết, chắc chắn sau này sẽ không cho hắn đụng.

Coi như đây là niềm vui bí mật, may mắn nhỏ bé của mình đi.

Quả nhiên, Lục Hành Chi hít một hơi sâu, tay nắm chặt bàn đọc sách chiếc bàn này cùng loại gỗ với bàn công việc của anh, ở cơ quan hơi bất tiện, bọn họ thỉnh thoảng ở đây ... cho đối không khí, chơi đùa anh già.

Lục Hành Chi: “Em muốn ghen chết anh à...”

“Không muốn.” Kiều Khả Nam bắt lấy tay Lục Hành Chi, đặt vào chỗ đang gồ lên của mình, nơi đó cứng rắn chẳng thua kém anh. “Không chỉ có mình anh muốn, uhm?”

Hắn bắt chước giọng điệu của anh, Lục Hành Chi không khỏi bật cười: “Cục cứng, gục xuống bàn, xoay qua chỗ khác.”

Kiều Khả Nam nghe lệnh, chấp hành, tiện đường còn không quên gạt hết văn kiện ra, để phòng bị dính.

Quần hắn bị lột xuống, cái mông để lộ trong không khí, không khỏi hơi run. Hắn nghe tiếng Lục Hành Chi mở ngăn kéo, chẳng biết đang lấy cái gì, sau đó, phía sau liền bị chất lỏng lạnh lẽo rót vào, anh xoa bôi trơn ra xung quanh, ngón tay ẩm ướt, từ từ tiến vào hậu huyệt dò xét.

“A...” Kiều Khả Nam than nhẹ, khuôn mặt bắt đầu ửng hồng.

Lục Hành Chi ra lệnh: “Mở mông ra coi.”

Kiều Khả Nam thở dốc, hai tay vòng qua sau, nắm hai bên đôn thịt, tách ra xa nhau.

Hắn đã làm việc này quá nhiều lần, không chút trắc trở, nhưng nhiều ít trong lòng vẫn có chút ... tưng quẫn.

Tốt xấu gì ... mình đã từng là 1 mà ... Đã từng.

Trong hậu huyệt bị anh quấy nhiễu, hơi ngứa một chút, huyệt động đã quen nuốt dương vật anh nhà rất nhanh vui vẻ dâm mỹ phun ra nuốt vào hai ngón tay, dường như muốn dẫn nó vào nơi mẫn cảm nhất.

Nhưng Lục Hành Chi dường như không có mục tiêu cụ thể, rõ ràng anh chỉ đi khai hóa, hơn nữa còn đào không sâu, chỉ dừng ở trước tuyến tiền liệt, cho đến khi ba ngón tay ra vào dễ dàng, anh mới rút ra, thay vào là một đầu mút nhỏ, như là một vật hình trụ tròn trơn nhẵn, Kiều Khả Nam thất kinh: “...Cái gì thế?”

Hắn muốn quay lại, nhưng bị ấn trở về.

“Ngoan, đừng nhúc nhích.” Lục Hành Chi nhét đồ chơi vào. Có bôi trơn hỗ trợ, vật kia tiến vào không khó khăn, chỉ là không nhìn thấy, khó tránh khỏi lo lắng. Mặc dù đáy lòng hắn tin tưởng, Lục Hành Chi sẽ không làm gì quá đáng với mình ...

“Là ... là trướng rung?” Khác với cái bọn họ đã dùng trước đây, vật này càng chắc chắn hơn, nó cắm ở chỗ tuyến tiền liệt, Kiều Khả Nam vô thức kẹp chặt, lớp gai mịn sẽ khẽ chạm vào, kích thích đúng chỗ, hắn liền rung mình. Ngay lập tức, đầu ngón tay đã cảm thấy tê tái, có thể cảm nhận thẳng con trong quần lót cứng lên, kề sát vải vóc, dính ẩm ướt.

Ừng ực ... Kiều Khả Nam nuốt nước miếng, trực giác mách bảo cái này sẽ di chuyển, Lục Hành Chi còn chưa ấn công tắc, hắn đã thoải mái thế, ấn rồi thì sao đây?

“Đây rồi cuộc ... Là cái gì?”

“Đặt hàng đặc biệt, yên tâm, rất an toàn.” Lục Hành Chi cúi người hôn hắn, bàn tay ác ý rút sợi dây ra, khiến cho nội bích như bị vét rỗng, Kiều Khả Nam thất thanh kêu “A”, hai chân mềm nhũn, nếu không có bàn chống đỡ nửa người trên, phỏng chừng đã ngã nhào xuống.

Lục Hành Chi thu lại đạo cụ, nhẹ nhàng ôm lấy người, dịu dàng cởi bỏ vật liệu may mặc dưới thân hắn, thấy quần lót có một mảnh ướt, liền cười: “Mới bỏ vào, đã ướt rồi?”

Mặt Kiều Khả Nam đỏ hồng: “Ai biết anh bỏ vào ... là cái thứ gì chứ.”

Lục Hành Chi: “Đợi lát em sẽ biết.”

11. Tuần Trăng Mật - Chương 11: Chí Minh & Xuân Kiều P7

Lục Hành Chi ngồi trên ghế làm việc, tách hai đùi, bộ phận trung tâm giữa háng gồ lên một khối rất nổi bật, anh dùng ngón tay niết môi Kiều Khả Nam, nhếch mày dương dương tự đắc, như đang nói “Em nhìn no chưa?”

Kiều Khả Nam tất nhiên hiểu rõ, trong tình huống này, hắn là phải lấy ra sờ nhìn ném người: “Anh nói lời thoải đi.”

Lục Hành Chi: “Gi?”

Kiều Khả Nam: “Hầu hạ tôi hài lòng, tôi sẽ cân nhắc bỏ qua tập đoàn Kiều thị của cậu!”

“...” Lục Hành Chi đỡ trán: “Gần đây em đọc cái gì vậy?”

Kiều Khả Nam: “Anh nói đi, hơn nữa phải diễn sao cho tàn bạo đẹp trai điên cuồng bá duệ, giống tổng tài ấy, duy ngã độc tôn...”

(Duy ngã độc tôn: Tự cao tự đại, cho mình là nhất)

Lục Hành Chi: “... Đầu tiên, tổng tài không phải đều duy ngã độc tôn, chỉ ít là những người anh từng gặp, có khi còn rất đáng thương.”

Nói thừa, mấy ông tổng tài anh nói, công việc ngập đầu, đâu rảnh thời gian phô diễn khí phách? Kiều Khả Nam: “Cứ làm đi, phải hùng hồn! Quyền lực! Nghiêm túc! Cương trực!”

Thấy cậu hăng hái đáp lại ... Lục Hành Chi: “Được rồi, cho anh một phút ... Nói lại lời kịch của em vừa nãy.”

Kiều Khả Nam lặp lại.

Lục Hành Chi nhắm mắt nhập vai phải diễn cho thật.

Một phút trôi qua, anh mở mắt ra, cái nhìn bốn cột tàn nhẫn bên trong cũng không thể nào che đi tình dục. Anh thô lỗ nhéo cằm Kiều Khả Nam, ấn chặt đầu hắn xuống háng mình: “Hầu hạ tôi hài lòng ... Tôi sẽ cân nhắc bỏ qua tập đoàn Kiều thị của cậu.”

Dứt lời, tay còn không giảm lực, thậm chí còn nhập vai hơn: “Chỉ là một tập đoàn tép riu, mà cũng muốn gây sự với tôi? Thật là muốn thấy cảnh cái miệng này bị khúc thịt của tôi nhồi đầy, chỉ có thể ư ư a a... Ngày thường bẻm mép thế, chắc kĩ năng hầu hạ người khác không kém đâu nhỉ?”

Đệt đệt đệt đệt! Nếu được nhật xét về tình huống này, Kiều Khả Nam thực sự muốn giơ ngón cái: Lục ca, giải thưởng ảnh đế năm nay, xin trao cho anh!

Vì lo lắng vết thương sau đầu Kiều Khả Nam, Lục Hành Chi tự thân vận động hơn phân nửa.

Anh kéo mép quần, móc ra con quái thú bấy lâu ngủ đông, lỗ tinh trên đầu dùi rỉ nước, mùi tanh nhàn nhạt đặc trưng của đàn ông xông lên mũi Kiều Khả Nam.

Lục Hành Chi kiểm chế không nhét thẳng thẳng con vào miệng cậu, mà cầm mũi dùi nhẹ nhàng cào mặt hắn, khiến cho chất nhầy lại chảy càng nhiều, để lại một vệt dài trên mặt. Lần nghỉ ồm này cậu được chăm khá tốt, khuôn mặt có da có thịt, gò má mềm mềm phính phính, vài vệt nước khả nghi dính bên trên, càng thêm vẻ tục tĩu.

Hắn đỏ mặt cầu nhàu: “Đừng mà, biến thái quá ...”

Lục Hành Chi cười: “Ngoài miệng nói không cần, cơ thể lại rất thành thực.” Anh dùng chân cạo vào đũng quần Kiều Khả Nam, giống như mỗi lần xoa bóp, vân vê miêu tả dương vật, chiếc vớ mỏng bị tinh dịch hưng phấn thấm vào, ướt nhẹp.

Anh nhắc chân: “Cởi tất ra ... Dùng miệng.”

Kiều Khả Nam bên ngoài diễn vai bị làm nhục, bên trong lại hưng phấn cắn ngón chân Lục Hành Chi. Hắn dùng răng giữ miếng vải, từ ngón cái bắt đầu lột tất ra, trong lúc ném phải mùi vị của mình ... thứ đồ chơi nằm sâu trong cơ thể hơi hơi chuyển động. Hắn rùng mình, công tác chưa bật, mới thử thể thôi đã sung sướng vậy. Hắn mất một ít thời gian để cởi chiếc tất đen của Lục Hành Chi, thậm chí còn liếm ngón chân anh, hơi thở càng thêm nặng.

Lục Hành Chi bấm một phát, mở công tắc.

“A!” Kiều Khả Nam chớp mắt, toàn thân giật bắn. Thứ rung động bị chôn sâu kia mạnh mẽ xâm chiếm hắn, hắn không chịu đựng nổi, túm chặt áo của anh, lớp vải phẳng phiu trở thành nhăn nhúm.

Lục Hành Chi nhân cơ hội, cầm khúc thịt nhắm vào đôi môi khe nhếch của Kiều Khả Nam, anh không bỏ vào, mà chỉ miết bên ngoài, chất dịch đầu linh khẩu tiết ra chảy vào miệng cậu, hòa lẫn cùng nước bọt, còn tràn ra một ít, sinh động, thơm ngát.

Kiều Khả Nam bị hành hạ làm mất đồ bình, ư ư a a không nói ra lời, nhưng dương vật bên dưới đang dựng thẳng tưng, xem ra chẳng bắt mặn chút nào.

“Ư ... ư ... a ...” Hắn mấp máy mũi, ngửi thấy mùi đàn ông, liền chủ động vươn lưỡi, liếm cây gậy. Hắn nhìn nó cực kì – yêu thương, đây là thứ sẽ khiến mình sung sướng như tiên, hắn hết lòng hầu hạ nó thật kĩ, đặc biệt là phần sống lưng đầy gân guốc, lại càng thêm dốc lòng.

“A ô ... hô ... Ủng ục ...” Những âm thanh liếm nuốt gấp gấp vang lên, hắn ngậm lấy cây chùy, di chuyển đầu, cổ gồng nuốt vào thật sâu.

Đáng tiếc thằng con Lục Hành Chi quá to, cuống họng hắn xoắn chặt, chỉ ngậm được hơn nửa, còn lại nuốt không vào, đành phải bù đắp bằng cách liếm láp rãnh lưng, quy đầu, lưỡi hắn lượn vòng, đẩy ra lớp da ra,

liếm từng tắc quanh cây thịt chắc mẩy, mùi vị trong miệng càng thêm đậm đặc, nhưng không gay mũi, cũng không khó ăn.

Mùi tinh dịch càng đầy, hần giống như bị phun nước hoa kích dục, nửa thân dưới hần xụi lơ, đặc biệt là món đồ chơi trong cơ thể, đang tới tới lui lui chèn giữa những thớ thịt o ép bên trong.

Miệng ngậm dương vật của anh, miệng nhét món đồ chơi không biết rõ tên, Kiều Khả Nam bị vây giữa khốn cảnh này, quy đầu không ngừng phun dịch, rơi đầy đất.

“Ồ ...” Kiều Khả Nam nhỏ khúc thịt ra, cổ sức thở. Hần giương mắt nhìn Lục Hành Chi, khuôn mặt của anh vừa dịu dàng vừa yêu thương, hoàn toàn không giống cái gì tổng tài đe dọa phá hoại công ty người khác, nhưng mà ... bất kể là người nào, Kiều Khả Nam đều thích.

Tập đoàn Kiều thị gì chứ, phá sản thì thôi đi, trở thành nam nô, biến mình thành công cụ thỏa mãn sinh lý cho anh, được chủ nhân đặt dưới thân, chịch chết.

Suy nghĩ như vậy phải chăng rất không có tiền đồ? Hần không biết. Giống như trúng số độc đắc, sung sướng mang tiền về hiếu thuận cha mẹ là điều hiển nhiên, Thực tế làm không được, hần đành tự sướng trong đầu vậy.

Hần hít sâu, hơi đứng thẳng, há miệng nhắm vào khúc thịt, do đang nuốt từ trên xuống, trong lúc làm phải liên tục hút, hai gò má phập phồng. Bộ dạng này, nói thật ... hơi giống con ếch, tóc mái buông xuống che lấp khuôn mặt hần, không cho Lục Hành Chi nhìn, đến lúc mút đủ rồi, hần lại từ từ rút ra, rồi tiếp tục lặp lại, cho đến khi khoang miệng bắt đầu thả lỏng, đựng vào cuống họng, còn môi hần chạm vào bộ lông của anh, Kiều Khả Nam mới cảm thấy đã chính thức chinh phục nhiệm vụ bất khả thi.

“Cực cương ...” Cơ bụng Lục Hành Chi căng chặt, việc gọi giường không phải độc quyền của phụ nữ và số 0, đàn ông hoặc số 1 mà rên, quả là một sự khác biệt thật thú vị.

Kiều Khả Nam được cổ vũ, cố gắng như máy hút chân không, suýt chút nữa đem toàn bộ chất lỏng trong túi tinh của Lục Hành Chi hút sạch.

Mà đồng thời, dương vật phía dưới còn lắc la lắc lư, vui vẻ không ngừng.

“Ừ ... Ừ ...” Vật kia hoàn toàn nằm trong tuyến tiền liệt, vừa đâm vừa ma sát, ngứa như cọ vào miếng mút. Kiều Khả Nam chỉ nhìn được phần dây diện màu xanh, hình như là ... một viên hình nón. Niêm mạc tham lam siết chặt thứ đó, làm phía trước hần giàn giụa nước, hần khao khát bắn tinh, nhưng vẫn xui xẻo sút trật khung thành.

Lục Hành Chi cũng thấy hần khó chịu, anh dùng ngón chân kích thích quy đầu Kiều Khả Nam, tay xoa xoa đầu hần: “Cực cương, để anh bắn trước, đợi lát nữa sẽ ở chỗ em thích nhất, tỉ mỉ ... liếm toàn thân, liếm cho em bắn ra.”

Cơ thể Kiều Khả Nam đã tê rần. Hần không thể nói, nhưng bắt đầu tăng tốc, biểu thị hần cực kì mong đợi lời hứa này.

Hần mút quy đầu, bàn tay âu yếm mỗi đường gân trên dương vật anh, hơn nữa còn vò bộ lông, xoa nắn phần gốc rễ, kéo dài thời gian bắn tinh, giúp anh lên đỉnh vui vẻ. Vài lần như vậy, Lục Hành Chi không tránh khỏi sốt ruột, nhấc hông, thúc dương vật vào sâu.

“Ồ ư ...” Kiều Khả Nam ăn không tiêu, rừ rừ kháng nghị, hàm dưới hần mỗi nhừ, chỗ yết hầu có thể nhìn thấy hình dạng quy đầu, nước bọt không nuốt kịp rơi đầy đất, dính chung một chỗ với tinh dịch, không thể kiểm soát.

“Ồ ư ...” Hần nhỏ dương vật ra, hỏn hỏn thở, hai mắt phủ sương, cảm khúc thịt dính đầy nước bọt của mình, tủi thân nói: “Anh, em không làm được ... Em dùng tay vuốt cho anh được không ...”

“Được.” Lục Hành Chi sáng khoái đồng ý, nhưng không quên đòi thêm hậu mãi: “Anh muốn bắn trên mặt.”

Kiều Khả Nam: “...”

Kệ đi, tùy anh thích bắn đâu thì bắn, bắn ra được đã cảm ơn trời đất rồi.

Kiều Khả Nam tuốt ống, Lục Hành Chi sắp bắn, anh thở gấp nhắc nhở: “Nhắm mắt lại.”

Cậu thanh niên làm theo, tinh dịch phun trên mặt nhớp nhúa rất khó chịu. Nếu không may bị NGHIỆN ... Hẳn tuyệt đối không muốn lúc làm tình còn phải diễn mấy tiết mục phòng cấp cứu này nọ đâu.

Đương nhiên, trại giam (ngoại trừ nguyên nhân công việc) cũng tuyệt đối không muốn...

Lục Hành Chi dời quy đầu xuống, phun trên cằm và vạt áo của hắn.

Nói chung nhịn lâu, tích trữ hơi nặng, có chút dính bên mép, Kiều Khả Nam không nhịn được liếm đi, hơi tanh đắng, là mùi vị quen thuộc của anh, lúc tinh dịch bắt đầu khô, Lục Hành Chi rút khăn tay lau mặt cho hắn, lau sạch sẽ, sau đó ôm người vào ngực, đặt trên bàn, vén áo hắn lên, bắt đầu dịu dàng liếm vú.

“Ừ!” Kiều Khả Nam cong lưng, ngửa dưới hoàn toàn bại lộ, dương vật đang rũ xuống một ít, Lục Hành Chi liếm cho nó dựng thẳng. Ngón tay anh đâm vào hậu đình, gầy gầy đồ vật bên trong, hai đùi cậu thanh niên run rẩy, quy đầu để trần, một tay Lục Hành Chi bóp hai túi tinh, liếm hết toàn bộ những chất lỏng kia.

Giống như anh nói, liếm hết những nơi Kiều Khả Nam thích, nhìn vợ nằm dưới thân mình run rẩy, vừa đáng thương vừa cực đáng yêu.

Lần yêu này, mặc dù không đâm vào hay va chạm, nhưng ngọt đến chảy mật, cuối cùng, Kiều Khả Nam lên đạn, run rẩy bắn tinh. Lục Hành Chi chỉ cần dùng lưỡi và ngón tay đã khiến hắn cao trào, tuy rằng sướng, nhưng vẫn chưa cam lòng ...

Hắn thẫn thờ nằm trên bàn, đầu vù, lồng ngực phập phồng lên xuống. Lục Hành Chi vệ sinh cho hai người, “Bách” một tiếng, miệng huyết co rút lại, cuối cùng Kiều Khả Nam cũng được thấy đồ chơi trong mộng mình này giờ ... “Tại sao lại là hình dâu tây?!”

Lục Hành Chi: “Hồi trước không phải em nói muốn hái dâu tây sao?”

Kiều Khả Nam: “...”

Cuối năm ngoái, mấy case dân sự ồ ập dồn đến, người thanh hơi như hắn hiếm khi bận rộn hơn cả Lục Hành Chi, hầu như không ra khỏi cái ghế. Tỷ muội tri kỷ Hoa Cúc Đen bụng dạ hiểm ác gửi rất nhiều ảnh chụp dâu tây, khiến hắn rất ngứa ngáy muốn đi hái, thực muốn ra ngoài chơi một chút. Nhưng ... tuyệt đối không phải loại trái pháp luật này được không?

(Dâu tây = Dấu hôn)

Những chấm đỏ lấm tấm xinh đẹp trên quả dâu đều được gắn vào. Phát điên mất, ác độc, tàn nhẫn đến cực điểm, hỏi hắn từ nay về sau biết đối mặt với dâu tây thế nào ...

Hắn chỉ vào trái dâu: “Quyết định rồi, sau này gọi mày là Chi Chi.”

Kiều Khả Nam mở công tắc, dâu tây “È ~” đong đưa, hân hoan nhảy nhót, có vẻ cực hài lòng với tên mới.

Kiều Khả Nam: “Hoan nghênh đến “my” hậu cung.”

Lục Hành Chi lần thứ hai trầm mặc, anh quyết định sau này nếu mua đồ chơi, phải ngắm kỹ 3 tiếng, giảm bớt khả năng ngoại tình của vợ mình ...

Hoàn

12. Tuần Trăng Mật - Chương 12: Chí Minh Và Xuân Kiều P8

Thương tích của Kiều Khả Nam dần dần bình phục, chỉ ít dấu vết trên mặt không còn nhìn rõ, mới chuẩn bị đi làm.

Kỳ thực nói là dưỡng bệnh, nhưng nghỉ ngơi không nhiều, hoặc là ngồi đọc sách, viết đơn kiện, có thời gian rảnh thì giải đáp thắc mắc khách hàng. Lục Hành Chi rất không đồng ý: “Em có thể để mình nhàn rỗi không?”

Kiều Khả Nam tức giận: “Câu này em phải trả lại cho anh mới đúng.”

Lục Hành Chi: “Tình huống của hai ta khác nhau, anh đó là ...”

Kiều Khả Nam: “Rồi rồi rồi, dạ dạ dạ.” Hắn bịt tai, sợ nghe Lục Hành Chi tụng điều, người ta thích làm đại sự, để anh đi, let it go.

Lục Hành Chi bị nghẹn, chỉ có thể buồn bực.

Thứ hai, Lục Hành Chi đưa Kiều Khả Nam đi làm, dặn dò: “Trước khi tan việc nhớ gọi cho anh, cứ ngồi trong phòng làm việc, đừng ra bên ngoài...”

Kiều Khả Nam trầm trầm trầm, thiếu chút nữa cúi xuống kiểm tra mình có đeo điện thoại trẻ em không, nhưng vì tai nạn lần trước, hắn tạm thời không muốn tranh cãi với Lục Hành Chi, vì hắn thực sự sợ anh sẽ khóc ... thực sự.

Lâm Triết Sinh thấy hắn đến: “Ai dō, rốt cuộc cũng khỏe rồi ha? Đến, để anh xem vết thương của chú nào ...”

Gã nói xong, làm bộ muốn vén áo sơ mi của Kiều Khả Nam, đúng lúc Lục Hành Chi chuẩn bị rời đi, thì chứng kiến cảnh này. “Buông tay.”

Tiếng quát lạnh lùng, đáng sợ như Diêm Vương, Lâm Triết Sinh giật mình, ngẩng đầu lên, không hiểu mô tê gì: “A, Lục luật sư?”

Nhìn đại nhân trước mắt, gã ngờ ngẩn không phản ứng kịp, không nhận ra bàn tay tội ác của mình vẫn đang đặt trên eo Kiều Khả Nam, hai người đứng trước cửa trình diễn tư thế ôm ấp kì quái, Hứa Thương Khiên ở bên bắt đầu dĩ thử dài, bước nhanh đến dừng Kiều Khả Nam ngay ngắn lại. “Mọi người là đồng nghiệp, chỉ là trêu chọc bình thường thôi.”

Lục Hành Chi nhướn mi, nhìn về phía Hứa Thương Khiên – em trai Hứa Thương Ương, so với con dê mặt cười tâm không cười kia, Lục Hành Chi cảm thấy em gã thô kệch thẳng thắn hơn nhiều, rất có ấn tượng, chỉ có điều khuôn mặt hai người trông khá giống nhau, anh rất khó có hảo cảm, mặc dù gã không ti tiện bằng anh trai gã, mà trông rất chính trực.

Nhưng Hứa Thương Khiên cũng chẳng cần anh thích, mặt khác, hắn cảm thấy gã này có chút phiền. Kiều Khả Nam không phải phụ nữ, mà dù có, cũng chẳng có ai quần thúc vợ mình như thế cả.

Nhưng dù gì cũng là chuyện của người ta, Kiều Khả Nam không chê anh ta, hắn cũng không muốn ngắt lời.

Sắc mặt Lục Hành Chi càng xấu, nhưng không đến mức to tiếng ở đây, mất thể diện. Chỉ là bốn người đàn ông – hai người tây trang, hai người thường phục, một người còn trông hết dân lưu manh đứng trước cửa cơ quan, khó tránh khỏi sự chú ý của mọi người.

Chưa kể, ma ma tổng quản – bông hồng duy nhất của văn phòng vừa theo đức lang quân xuất ngoại. Lâm Triết Sinh không ngừng kêu khổ, có khi người ngoài nhìn vào còn tưởng họ là xã hội đen ấy chứ, sát khí đằng đằng.

Bỗng, một giọng nói già nua vang lên: “A, Kiều luật sư!”

Kiều Khả Nam nhìn lên, là ông cụ ngày trước bị kiện, vụ đó sau được quan tòa xét xử nhẹ tay, cân nhắc đến kinh tế của ông, nên phạt lao động công ích thay nộp phạt.

Nhìn tâm trạng của ông bây giờ khác hẳn, người sạch sẽ, còn vui vẻ hơn. Ông không thèm để ý ba gã đàn ông bên cạnh, chạy đến cầm tay Kiều Khả Nam: “Nghe cậu bị thương làm tôi rất lo sợ! Kiều luật sư, giờ tôi đã có việc! Pháp viện thuê tôi dọn dẹp ... Cảm ơn cậu, để hôm nay tôi mời cậu ăn chân giò.”

Kiều Khả Nam tươi cười, liên tục chúc mừng, Lục Hành Chi ở bên tỏ vẻ mặt “thảo nào”, lúc trước Kiều Khả Nam cứ hỏi anh có biết công việc nào còn trống không, việc nặng cũng được, anh mới đi hỏi mấy người quen, tăng tăng quan hệ nhờ đến nhờ đi, không ngờ là vì ông cụ này.

Kiều Khả Nam không nói hết cho ông, ông lão thì tưởng pháp viện muốn thuê lão, vốn chuyện này chỉ như một cái phát tay, không cần cảm tạ nhiều.

Hắn nói: “Tôi vừa đi làm lại, còn rất nhiều việc, lần sau tôi sẽ đi.”

“Vậy nhất định nhé!”

Ông lão nói xong vui vẻ rời đi, tay ông không hề dơ bẩn, dù khuôn mặt đã nhuộm màu khắc khổ, nhưng đó vẫn là món quà tháng năm ban cho mình.

Lục Hành Chi nhìn theo, không nói lời nào.

Kiều Khả Nam thoát nhìn có vẻ lười nhác, nói thẳng là léch thếch, có lúc kêu cậu đi gom đồ, cậu có thể lê lét tận tám trăm ngày. Cuối cùng, để tránh ngứa mắt anh đành tự làm, cậu còn dám chỉ vào mũi anh cười ha ha: “Anh xem, em đã nói, anh đâu có chịu người khác làm, em thắng!”

Lâu lâu ngồi suy nghĩ, tại sao mình lại vừa ý cái đầu bò này, lúc nào cũng cần vục roi, mới rục rịch bước đi ... Nhưng ngẫm lại, cái gì mà việc nhỏ, cái gì mà việc lớn, là ai quyết định? Bản thân mình là cái gì? Có thân chủ nào nghe mình bị bệnh sẽ đặc biệt tới thăm, mời mình ăn một bát cháo giò heo?

Nhưng có là gì, anh vẫn mong một việc, Kiều Khả Nam sẽ buông bỏ mọi điều, đến bên cạnh mình.

Anh không phủ nhận mình vị kỉ, nhưng ở phương diện khác, anh trước sau như một rất vững tin, Kiều Khả Nam là tài bảo đáng cất giữ.

Lục Hành Chi: “Vậy anh đi.”

Kiều Khả Nam: “Ừ.”

Hai người nhện xuống cái “thiếu thiếu” của việc chào hỏi hàng ngày, nhưng ánh mắt cực kì âu yếm, ngọt như nhỏ mật, Hứa Thương Khiên thấy quá chói mắt, yên lặng xoay người vào phòng. Còn Lâm Triết Sinh là dân FA kinh niên, không hiểu người ta đang tung hương, cực kì trì độn, Lục Hành Chi đi rồi, anh mới lần la hỏi: “Móa, Lục đại vương đưa cậu đi làm? Hai người là quan hệ thế nào? Bà con xa à?”

Kiều Khả Nam gơ bàn tay đeo nhẫn ra, Lâm Triết Sinh vội vàng nhắm mắt: “Má, đừng có hòng đánh trống lảng ông! Đi chết đi đi chết đi!”

Kiều Khả Nam hít một hơi: “Tay trái anh ấy đeo một cái khác.”

Lâm Triết Sinh: “Nà nì?”

Kiều Khả Nam: “Anh nói xem, quan hệ của bọn em là thế nào?”

Lâm Triết Sinh: “...”

Kiều Khả Nam trở về chỗ ngồi, đây là lần đầu tiên hắn chủ động come out, không ngờ lại hài lòng như vậy, rất tự nhiên. Hứa Thương Khiên cầm trong tay hai tách cà phê, lướt qua Lâm Triết Sinh đang hóa đá: “Không sao đâu, cho anh ấy chút thời gian tiêu hóa.”

Kiều Khả Nam nhận một tách: “Cám ơn ... huynh đệ.”

Hứa Thương Khiên cười.

Gã quay về chỗ ngồi, nói: “Đúng rồi, có một cô gái đến tìm anh, nói là đương sự lúc trước, số điện thoại ở kia, anh gọi lại đi.”

“Được.” Kiều Khả Nam lấy miếng giấy nhớ trên bàn tin xuống, dãy số bên trên rất quen thuộc, hắn lục lại, là Xuân Kiều.

Xuân Kiều hẹn gặp Kiều Khả Nam, hắn suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

Trang phục của chị vẫn như lần đầu gặp, gọn gàng khí chất, nhưng Kiều Khả Nam để ý, chị đã bỏ giày cao gót, mang giày bệt.

Kiều Khả Nam mời chị đến phòng tiếp khách nói chuyện.

Xuân Kiều: “Xin lỗi đã mang lại rắc rối cho cậu ...”

Kiều Khả Nam: “Chị ly hôn thì đã ly hôn, đứa bé cũng ... Vốn không liên quan đến chị. Đây là hành vi tự phát của anh ta, chị không cần xin lỗi hộ, anh ta sẽ phải chịu trách nhiệm cho việc mình làm.”

Xuân Kiều im lặng, thật lâu sau, chị mới nói ra một câu oanh liệt: “Tôi không phá thai.”

Kiều Khả Nam: “Hả?”

Xuân Kiều: “Em gái và em rể của tôi đang đề nghị, muốn nhận nuôi đứa bé này, nhưng tôi không muốn dây dưa với anh ta, bèn nói dối đã phá thai.”

Một sai sót nhỏ, khiến Chí Minh sinh lòng oán hận, chạy đến tìm luật sư tính sổ, Kiều Khả Nam đáng thương vô tội, vốn nên oán giận Xuân Kiều, nhưng hần lại thở phào: “Thật tốt quá ...”

Xuân Kiều không hiểu gì.

Kiều Khả Nam cười he he: “Không có gì, đây mới là kết quả tốt nhất.”

Hần không phản đối, càng không có quyền ngăn Xuân Kiều bỏ thai, một đứa trẻ không cha không mẹ sống trong xã hội có bao nhiêu khổ cực, hần đã thấy rất nhiều. Nhưng chuyện liên quan đến sinh mệnh, ít nhiều có chút vướng mắc, hôm nay biết đứa trẻ còn cơ hội sinh ra, lại có mẹ và dì yêu thương chăm sóc, đây là kết quả không thể mỹ mãn hơn.

Mặc dù, vẫn còn chút tiếc nuối: “Nếu tôi để hai người trò chuyện nhiều hơn thì tốt rồi ...”

Xuân Kiều: “... Cậu đúng là luật sư kì lạ nhất tôi từng gặp.”

Kiều Khả Nam gãi đầu: “Vậy sao?”

Xuân Kiều không trả lời, chỉ cười cười, đây là lần đầu tiên từ khi nhận vụ án của Xuân Kiều, hần mới thấy chị cười.

Hần nghĩ, mình hiểu vì sao Chí Minh nhất kiến chung tình với chị.

Đáng tiếc, hiện thực vô tình.

Xuân Kiều: “Tôi không hận, anh ta đã cho tôi một quãng thời gian rất đẹp, còn cho tôi đứa trẻ này, khiến cuộc hôn nhân của em gái tôi hạnh phúc, như vậy là đủ rồi.”

Xuân Kiều rời đi, trong đầu Kiều Khả Nam vẫn còn vang lên câu chuyện Chí Minh và Xuân Kiều, tuy là BE, nhưng ít nhất vẫn để lại một sinh mệnh mới.

và một gia đình hạnh phúc.

_Hết

13. Tuần Trăng Mật - Chương 13: Chí Minh Và Xuân Kiều *** Vĩ Thanh

Trở lại cơ quan được vài ngày, đường máy riêng của Kiều luật sư nhận được một cuộc gọi.

Kiều Khả Nam: “Xin chào, bạn cần giúp đỡ sao?”

“...” Đối phương ngưng lại, Kiều Khả Nam vội vàng đổi cái giọng anime của mình thành nghiêm túc: “Xin chào, đây là văn phòng luật sư Triết Sinh, tôi là Kiều luật sư.”

Không phải gọi nhầm số, đầu bên kia thở phào, Kiều Khả Nam tự rửa mình đỡ hơi, phải ngồi viết đơn kiện quá chán, không tránh khỏi muốn trêu chọc ai đó.

Giọng nói đàn ông bên kia vang lên: “Không biết anh còn nhớ không ... Tôi là người trước kia gọi đến nói muốn ly hôn.”

Kiều Khả Nam: “...” Mỗi ngày gọi đến đòi ly hôn không đến một ngàn cũng có cả trăm, nói vậy chả khác nào troll chú cảnh sát “Tôi muốn tìm một người có hai lỗ tai hai cái tay hai cái chân.” Hắn chậm rãi trả lời: “Xin lỗi, anh có thể tóm tắt lại tình huống của mình được không?”

Bên kia trả lời, Kiều Khả Nam trí nhớ tốt, thì ra là vị “Sao em lại nỡ yêu người khác sau lưng tôi~”

Kiều Khả Nam: “Vậy tình hình bây giờ thế nào? Anh đã nói chuyện với chị nhà chưa?”

Anh chàng chợt kích động hẳn: “Nói rồi, nói chuyện rất nhiều! Lần này phải cảm ơn luật sư, thì ra cô ấy bị bạn học chê cười, nói cô ấy gả cho ông chồng nghèo ... Cô ấy dùng tiền tút tát để tôi không mất mặt, tôi còn nghi ngờ cô ấy ngoại tình, tôi ... Thật con mẹ nó không phải người ...” Nói xong, lại khóc nức lên.

Sao lại khóc nêe rồi, trong bụng Kiều Khả Nam hát bài “Đàn ông khóc lóc không phải tội” ... Stop, chuyện quan trọng bây giờ không phải cái này, lại tào lao.

Hắn thoải mái: “Không có gì, nói chuyện với nhau là ổn rồi, trong những lúc như vậy anh chị rất cần trò chuyện giải bày.” Chẳng nói đâu xa, Xuân Kiều chính là một tấm gương nhà Ân, hơn nữa kết quả gia đình em gái chị cũng rất tốt.

(Tấm gương nhà Ân: Lấy từ câu “Ân giám bất viễn, tại hạ hậu chi thế”. Ý nghĩa của câu này là nhà Ân diệt nhà Hạ, con cháu nhà Ân lấy sự diệt vong của nhà Hạ làm tấm gương. Sau này dùng để chỉ người đời sau lấy sự thất bại của người đời trước làm bài học)

“Vâng, bây giờ tôi đã hiểu, cảm ơn luật sư, cảm ơn anh!”

“Không có gì.” Kiều Khả Nam cúp điện thoại mà vẫn còn nghe tiếng cảm ơn. Hắn cắn bút, thật lâu sau bỗng cảm thấy tiếc nuối, vì sao người trong cuộc khi có chuyện lại không thể bình tĩnh ngồi xuống trò chuyện cùng nhau, để đến khi tranh chấp, coi thường, rạn nứt, gổ sét ... Không cứu vãn được. Anh vô tâm, tôi tuyệt tình, không lên công đường thì không được.

Hắn thở dài, mở sổ ra, ở mục “Chí Minh và Xuân Kiều” viết thêm vài dòng bên lề, không phải hắn viết tiểu thuyết, mà chỉ là mấy câu vu vơ. Hắn làm chuyện này, có lẽ là mong một ngày nào đó có thể đưa cho Lục Hình Chi đọc, để bắt anh công nhận sự cống hiến của hắn cho xã hội.

Dù sao hắn cũng là đàn ông ... Không, đã là con người, đều muốn chứng minh bản thân, không phân biệt nam nữ.

Tâm sự, thừa nhận, tin tưởng, đúng như một hằng đẳng thức. Viết xong câu này, Kiều Khả Nam tắt lap top, nghĩ thầm: Một ngày nào đó.

Ừm, một ngày nào đó.

14. Tuần Trăng Mật - Chương 14: Lòng Tin P1

“Ê gái, đến gặp anh đi, anh sắp tàn đời rồi.”

Khi nhận được cuộc gọi của An Cúc Nhạc, Lục Hành Chi đang đề trên người Kiều Khả Nam, bộ phận khó nói còn đang bị anh nắm, vừa nghe dứt câu, hắn không nói hai lời nhảy xuống.

Thất tình cmnr, nhưng “thi thể” không phải là mình.

Khuôn mặt Kiều Khả Nam nhăn nhúm, nhưng vẫn bình tĩnh đáp: “Anh lúc nào mà không đáng tiện?”

An Cúc Nhạc đầu dây bật cười.

Cười chưa đủ ba giây, thì đã khóc tu tu.

Đó là một âm thanh khiến người nghe cũng phải ái ngại theo, cảm giác giống như cắn nhầm miếng chanh, vừa chua vừa đắng. Ngày trước mình có phải mình cũng như vậy không? Hấn không biết. Ký ức muốn lãng tránh như một bức tranh mơ hồ, không nhớ được, mà cũng chẳng muốn nhớ.

Hấn nhăn mặt mắng anh: “Anh là đồ đầu đất.”

Hoa Cúc Đen có vẻ tưởng tượng được vẻ mặt của hấn, bỗng bật cười.

Anh vừa cười vừa khóc, Kiều Khả Nam than thở, biết ngay là sẽ thế mà. Không thềm để ý chuyện tình yêu tình báo của đóa hoa, hấn cúp điện thoại, Hoa Cúc khóc xong thì sẽ khôi phục tinh thần, anh mạnh mẽ hơn hấn, không giống hấn trước đây, một mình lên đèn giữa dòng nước, lúc sắp chết chìm mới kêu cứu.

Có ân tất trả, Kiều Khả Nam không thể bỏ rơi anh, hấn kẹp điện thoại trên vai, mặc áo xỏ dép sẵn sàng. “Lăn đến chỗ cũ, em uống cùng anh.”

An Cúc Nhạc: “Chi bằng chúng ta lăn giường đê.”

Kiều Khả Nam ngớ người.

Nếu như đây là cách duy nhất giúp An Cúc Nhạc thoải mái ... Khoan, khoan, bình tĩnh bình tĩnh, hấn lắc đầu quầy quậy. “Đủ bản lĩnh chúc say em, tùy anh thích lăn như thế nào thì lăn.”

Kiều Khả Nam tửu lượng vô đối, tự tin ngàn chén không say, cũng coi như cách ngâm cự tuyệt. An Cúc Nhạc: “Anh đùa.”

“...Em biết.” Hấn đóng tủ quần áo, ngoái đầu ra sau.

Lục Hành Chi nhìn hấn, dùng cái ánh mắt ... vừa sâu hoắm vừa đen tối, hấn không thể miêu tả được.

Bỗng nhiên, đầu dây điện thoại truyền đến một câu: “Anh yêu em.”

Kiều Khả Nam bất động: “...”

Hoa Cúc: “Không nói đùa.”

“Em biết.” Kiều Khả Nam dở khóc dở cười. Hấn nghĩ đi nghĩ lại rồi đáp: “Hoa Cúc, em cũng yêu anh.”

...

Cúp điện thoại xong, hấn sợ đến mức không dám nhìn vào khuôn mặt anh xã đứng ở đằng sau, đợi đến lúc hít vào thở ra tự làm tư tưởng đủ, hấn mới xoay người, cười ngượng: “Ai, vừa nãy cái kia ...”

“Không sao, anh hiểu, em đi đi.” Lục Hành Chi khoác áo ngủ, đeo kính mắt, lấy một tờ báo từ trên đầu giường xuống.

Anh cực kì bình tĩnh, thậm chí còn chẳng thèm liếc đến Kiều Khả Nam, sự kiện âm ỉ mới xảy ra năm ngoái, Lục Hành Chi đáng lẽ phải vũ trang ra trận ... Lúc này lại rộng lượng thế ... chỉ trừ khi vấn đề cực kì nghiêm trọng.

Kiều Khả Nam thở dài, trước khi đi còn ôm hôn má Lục Hành Chi: “Ông xã, em yêu anh.”

Lục Hành Chi khựng lại, Kiều Khả Nam nghiêm túc nói: “Không giống lúc nãy đâu.”

“...Ừ.”

“Nhớ đi ngủ sớm đấy.” Hấn vừa dặn vừa hôn môi anh.

Kiều Khả Nam thầm cảm ơn vì sự dịu dàng của anh nhà, yên tâm xả hơi, rời nhà đi quẩy với cây hoa cúc.

Một lần “đi quẩy” chính là cả đêm. Đầu tiên An Cúc Nhạc nốc một đồng rượu, nằm một đồng, mơ mơ màng màng mặc Kiều Khả Nam tha đến tha đi. Tình trạng nửa tỉnh nửa mê khiến Kiều Khả Nam không dám bỏ mặc anh, đến lúc An Cúc Nhạc đòi gặp chị huệ, Kiều Khả Nam lại lôi anh vào nhà tắm, chạt vật tới nửa đêm, đến khi gần sáng mới dừng lại.

Ải tình quan, ải tình quan, hay cho một cửa ải, bị tước giấy thông hành, khiến bọn họ ở không được thoát cũng chẳng xong. Kiều Khả Nam nhìn bức tường My Happy Life của Hoa Cúc Đen, bên trên tập hợp đủ kiểu đàn ông muôn hình vạn trạng, có lẽ ... chưa ai hoàn toàn thoát được ải này.

Nghiep chương.

Kiều Khả Nam kiệt sức, có làm tình cả đêm cũng không tả thế này, có lẽ trong lòng hắn không còn oán hận ... Mặc dù tình cảm khác nhau, tận đáy lòng hắn yêu người này, nhưng cũng hy vọng người kia hạnh phúc, yên ổn cả đời.

Hắn vỗ vỗ lên má Hoa Cúc Đen, thở dài: “Ngủ một giấc, lúc tỉnh lại sẽ là một ngày mới.”

An Cúc Nhạc mơ màng, như một con mèo cọ vào tay Kiều Khả Nam: “Được.”

...

Kiều Khả Nam về nhà, nhắn trên LINE cho Lâm Triết Sinh xin nghỉ, nếu có chuyện mong anh vươn tay trợ giúp.

Phải chăm sóc ma men có thể nói là cái nghiệp nặng nhất đời hắn, đến hừng sáng Kiều Khả Nam mới về, cứ nghĩ Lục Hành Chi còn ngủ, không ngờ anh đã dậy rửa mặt.

Sớm vậy ... Kiều Khả Nam lơ đãng nghĩ, cởi áo khoác ném trên giường, cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng, thậm chí chắc do mình uống nhiều, hắn bèn không nghĩ nữa, để mặc Chu Công dắt đi đánh cờ, chìm vào mộng đẹp.

※

Khi tỉnh dậy trời đã nhá nhem tối, cả người Kiều Khả Nam đau nhức, cố gắng ngồi lên, tắm tấp một lúc mới miễn cưỡng tỉnh táo.

Kiều Khả Nam lười biếng mặc kệ nước nhỏ tí tách, thân dưới quần khăn sữa sang chảnh chiếu bóng hắn cảm thấy ngứa ngáy: Sáng nay lúc đi ngủ trước, giường chiếu không hề có dấu hiệu có người dùng qua.

Kiều Khả Nam thu dọn xong, vừa lau tóc vừa đi vào phòng khách, đặt mông ngồi xuống lại cảm thấy sai sai.

Chỗ ngồi xem TV yêu thích của mình, đệm kê lưng bị thiếu, vài cái bị ném ở góc sofa.

Kiều Khả Nam nhíu mày, vươn người kéo lại, quả nhiên bên cạnh đồng gối ôm là một cuốn Lục pháp toàn thư chắc chắn không phải của mình.

Kiều Khả Nam không ngốc, tuy lười biếng nhưng vẫn còn tinh ý, những vật sắp xếp theo ý thích trong một đêm tự nhiên thay đổi. Hơn nữa.. CMN tên Lục Hành Chi có khi nào đọc sách xong không cất? Ném ở chỗ này là muốn khai chiến phải không?

Ai thêm quan tâm anh có ngủ hay không chứ!

Kiều Khả Nam phẫn nộ quẳng sách, hắn im lặng một hồi, chộp lấy điện thoại nhắn tin, lách cách gõ: “Cả đêm qua anh không ngủ phải không? Buổi chiều còn phải lên tòa đấy.”

Lục Hành Chi: “Hôm nay có vài vấn đề cần chuẩn bị trước ... Sách anh để quên ở sofa, cất giùm anh.”

Kiều Khả Nam: “Được.”

Hắn nghĩ ngợi: Lẽ nào mình suy nghĩ nhiều?

Lục Hành Chi phản ứng bình thường, còn khiến cho hắn thành kẻ đa nghi lòng dạ hẹp hòi, Kiều Khả Nam nhăn nhó, còn chưa kịp phản bác, Lục Hành Chi đã nhắn lại: “Case lần này phức tạp, tạm thời anh không về nhà, tự chăm sóc mình cho tốt.”

“Á.”

Đối thoại kết thúc.

Lục Hành Chi bận rộn không về cũng chẳng phải lần một lần hai, Kiều Khả Nam đã sớm làm quen, hiềm khi rảnh rỗi đến an ủi Hoa Cúc Đen, tránh cho anh luẩn quẩn nghĩ bừa ... Ước chừng nửa tháng, Hoa Cúc Đen héch mặt lên trời, khinh người nói: “Cám ơn gái, bọn anh đã quyết định thử yêu đương rồi.”

Kiều Khả Nam chầm chầm chầm: “Yêu? Anh? Với cậu ta? Học sinh cấp 2 á?”

Hoa Cúc đen thừng đáp: “Đúng đấy, bọn anh quyết định không ngại gian nan dũng cảm chịu khó mai danh ẩn tích bước đi từng bước đợi đến ngày khổ tận cam lai.”

“...” Con đường tội lỗi là đây phải không?

Nếu đây không phải là Hoa Cúc, hẳn quả thực muốn túm cổ anh giao cho cảnh sát ... Thôi, dẫu sao người trong cuộc đều hài lòng, hẳn cũng không muốn biến thành bà cô bên chồng.

Đành nghiên cứu kĩ luật trẻ vị thành niên vậy.

Nếu Hoa Cúc Đen bị kiện, mình cũng có thể giúp một tay, đây là chuyện đáng làm mà, phải không?

Kiều Khả Nam đứng trước lịch, gạch thêm một chữ X đỏ chói vào ngày hôm nay.

Đây là số ngày Lục Hành Chi không về nhà.

Bất tri bất giác, đã hơn nửa tháng.

Việc này không hề bình thường, ngày trước dù có bận thế nào cũng sẽ quay về thay vài bộ quần áo, hoặc là gọi hân sang tiếp tế (P/S: Bản thân hân cũng là một trong số những “tiếp phẩm”), còn im hơi lặng tiếng thế này thì chưa bao giờ.

Hân với lấy điện thoại, trần trọc lần đi lộn lại, chỉ sợ bỏ lỡ tin tức nào, nhưng ngoại trừ “Ca ca ngực em to quá cứ bị lũ bạn trêu chọc hoài ~ anh có muốn 55688 giúp em nhìn xem có thật to như vậy không” hoặc quảng cáo tăng kích cỡ thăng nhỏ thì hoàn toàn không có một tin nhắn nào.

Cố ý à ...

Kiều Khả Nam tốt xấu gì cũng từng làm công, chỉ có công mới hiểu công, khi thụ quân (?) bắt đầu gây sự, nếu đồ không xong cách tốt nhất là ghẻ lạnh vài ngày. Kiều Khả Nam suy tính, vợ đi biệt biệt không chịu về, hẳn cảm thấy mình chẳng làm gì sai cả, nhưng biết tiến biết lùi mới là trang tuấn kiệt.

Hân LINE hỏi Lục Hành Chi: “Vắng nhà lâu như vậy, bận lắm hả?”

Bận thì cứ bận, nhưng chút thời gian đọc xong tin nhắn vẫn thoải mái: “Ừ.”

Kiều Khả Nam: “Cần em mang đồ qua không?”

Lục Hành Chi: “Không cần.”

Kiều Khả Nam lâu bầu, nhắn tiếp: “Tối nay em có hẹn với Hoa Cúc.”

Lục Hành Chi: “Ừ.”

Móa rộng rãi vậy? Kiều Khả Nam hơi ghen, hân nghĩ đi nghĩ lại, hạ quyết tâm viết: “Cái kia ... Xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì?”

Đúng! Xin lỗi cái gì? “Em làm gì khiến anh giận à?”

Lục Hành Chi im lặng một hồi, trả lời: “Em nhận lỗi?”

Kiều Khả Nam không hiểu ra sao: “Lỗi gì?”

“Không có gì, tối rồi, cẩn thận đừng uống nhiều.”

... Đối thoại kết thúc.

15. Tuần Trăng Mật - Chương 15: Lòng Tin P2

Kiều Khả Nam: Cũ lạc giòn tan?

Gì mà nhận lỗi ... hần là người sai chắc? Trước khi quy án có cần công bố hình phạt không? Tệ nạn nhục hình bức cung ở Đài Loan phát triển đến trình độ này à? Kiều Khả Nam vốn có áy náy, nhưng bây giờ thì biến thành giận dữ, thích cứng thì cứng, từ nay tôi sẽ là Nam Bàn Thạch!

Một giây sau, hần lấy điện thoại gọi Lisa: “Gần đây Lục Hành Chi bận rộn lắm sao? À mà, em nhớ đừng để lão biết anh gọi đến.”

Lisa ngẫm nghĩ: “Gần đây hả ... Lục luật sư có nhận một án dân sự...”

Án dân sự? Kiều Khả Nam hiếu kì, nhưng bảo mật là nghĩa vụ của luật sư, hần không hỏi tiếp, vòng vèo: “Thế ... anh ta ngủ ở đâu?”

Lisa kinh ngạc: “Không phải Lục Boss vẫn về nhà hả?”

Kiều Khả Nam: “...”

Hấp cúp máy. Giỏi! Giận dữ nửa tháng bỏ đi không trở về nhà, anh nghĩ mình bao nhiêu tuổi?! Giờ suy nghĩ lại, nếu không thuê khách sạn thì lão cũng đến cô nhi viện, không có chuyện ngủ bờ ngủ bụi, thế thì mình đếch quan tâm, thích đi đâu đi, đây – không – quan!

Thế là, phu phu hai người nổ súng chiến tranh.

Xưa nay, nếu Kiều Khả Nam muốn giết thời gian sẽ xem TV, chơi game, ... nhưng bây giờ, hần còn tăng thêm thời gian phát sóng của show “Tri âm cùng Kiều luật sư.” Như lúc này, vị thính giả đầu tiên gọi tới, là một chị gái khóc sụt sùi: “Luật sư, chồng của tôi đã lâu không về, tôi nghi ngờ anh ta nuôi vợ bé bên ngoài, bây giờ tôi phải làm thế nào?”

Kiều Khả Nam chầm chầm chầm, cầm bút hí hoáy, hỏi tình hình: “Anh ta rời nhà bao lâu? Cúng bái gì? Chị biết anh ta ngủ ở đâu không? Không biết? Điện thoại thì sao ... Uhm, tạm thời đi công tác? Chuyện này có thường xảy ra không? Có đến cơ quan dò hỏi không? Nói chung là, đầu tiên chị cần xác nhận anh ta có đi công tác thật hay không đã ...”

Hần đưa ra phương án, nhưng trong lòng rất muốn hỏi: Chị có tin tưởng chồng mình không?

Giữa người với người, lòng tin có lẽ là yếu tố tiên quyết, rốt cuộc phải đạt đến mức độ nào, mới có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng đối phương, thành thật với nhau? Hần cúp máy, cắn cán bút, hạ xuống viết hai chữ “Tình yêu” và “Tin tưởng” nằm cạnh nhau, ở giữa là một mũi tên, vòng thêm một dấu chấm hỏi thật to.

Hần lật sổ, dừng ở phần “Chí Minh và Xuân Kiều”, vốn là hai người yêu nhau, nhưng vì không có lòng tin, ái tình liền biến mất...

Giống như một đóa hoa bị héo.

Liếc nhìn bình hoa bên cửa sổ, số hoa hồng bên trong đã chết từ lúc nào – đó là vợ Hứa Thương Khiên mang tới: “Đàn ông mấy người đều đáng phát phiếu xú nam nhân, chẳng biết quan tâm chăm sóc gì hết, thật chịu không nổi mà!”

Kiều Khả Nam thu dọn đứng dậy, thất tịch năm nay, hần nóng đầu ôm hoa đến tặng Lục Hành Chi, lão cực kì thích thú, chăm hoa chừng mười ngày, đến khi không tươi được nữa còn ép vài cánh hồng vào sách. Đúng, Lục Hành Chi tự tay làm, không cần nghỉ ngơi, rất kinh khủng.

Kiều Khả Nam nhìn số hoa không ai chăm sóc, chưa được ba ngày đã héo khô, tự dưng nổi máu văn nghệ: Ái tình cũng như đóa hoa, cần tưới tắm, cần trông nom.

Thậm chí còn phải hao tổn tâm tư, cẩn thận giữ gìn.

Hần thở hắt, chuẩn bị rời đi, không ngờ lại có cuộc gọi nữa, hần nhắc máy: “Xin chào, đây là văn phòng luật sư Triết Sinh, tôi là Kiều Khả Nam.”

Đầu dây bên kia im lặng, im lặng đến mức Kiều Khả Nam nghĩ mình bị troll, hỏi lại: “Alo, alo?”

Đối phương mở miệng: “Luật sư, tôi có việc cần tư vấn.”

Kiều Khả Nam sững người, rất muốn cười mà phải gìm xuống, ngồi lại trên ghế, cầm bút nói: “Anh nói đi.”

“Nửa tháng rồi tôi không về nhà, tôi ... vợ tôi ban đầu còn thăm hỏi vài câu, sau đó chẳng nói năng gì, đôi khi tôi nghĩ cô ấy chẳng còn cần đến tôi.”

Hay thật! Người này vừa đi người khác đã tới: Một bên lo lắng đức lang quân không trở về nhà, một lo lắng vì vợ không thăm hỏi.

Kiều Khả Nam nắm chặt ống nghe: “Điều gì làm anh nghi ngờ không có căn cứ như vậy?”

Đối phương không trả lời. Kiều Khả Nam đổi cách hỏi: “Vậy anh có nghĩ vợ anh yêu anh không?”

“... Có lẽ.”

Có lẽ cái beep! “Vì sao lại không chắc chắn?”

Đầu dây “Ồ” một tiếng. “Khi bên tôi cô ấy rất im lặng, chỉ lúc nào tôi ép cô ấy mới nói, nhưng khi gặp người đó ... thì lại nói rất nhiều.”

Kiều Khả Nam: “Người đó? Họ có quan hệ gì?”

Đối phương: “Bạn bè ... chắc thế.”

Vậy vậy cái đầu anh! Kiều Khả Nam: “Anh có biết truyện “Vua Lear” không?”

Bên kia chắc chưa kịp hiểu gì.

Kiều Khả Nam nói: “Đây là một trong những vở bi kịch của William Shakespeare ... Nó kể về chuyện vua Lear đã chia giang sơn cho hai trong ba người con gái dựa vào lời khen của họ, ông ta muốn các cô bày tỏ lòng hiếu thảo với mình. Hai công chúa chị giả dối tâng bốc lòng hiếu thảo và tình yêu thương với ông ta, còn cô con gái út ngày thường được cưng chiều nhất chỉ im lặng. Vua Lear rất tức giận, đuổi cô đi mà không cho cái gì ~ bla bla bla, kết quả, người con thương yêu ông ta lại là công chúa út.”

Bên kia hỏi: “Vậy sao cô ta không nói?”

Kiều Khả Nam. “Không nói được. Con người bình thường có ca ngợi không khí, ánh sáng, nước uống không? Nhưng không có những thứ đó, anh sẽ chết. Nhưng mà, có một vấn đề tôi nghĩ mãi không ra.”

Đối phương: “?”

Kiều Khả Nam cầm bút: “Tại sao ông vua đó không tin con mình? Lẽ nào hành động và việc làm của cô út bình thường chưa đủ? Hoặc là ... Biểu hiện của cô ta không phải điều vua cha muốn?”

Đầu dây không trả lời, Kiều Khả Nam lại nói: “Vậy thì, đức vua muốn điều gì? Lẽ nào tình yêu phải tâng bốc, ngợi ca mỗi ngày mới khiến ngài an toàn, thỏa mãn?” Hắn bồi thêm một câu: “Ngoại trừ việc tặng hoa.”

Đối phương bật cười, âm thanh trầm lắng xuyên qua điện thoại, làm Kiều Khả Nam tê cóng: “Đến đây.”

Lục Hành Chi: “Đến đây, anh muốn gặp em.”

※

Lúc đi đến địa điểm được cho, Kiều Khả Nam rét lạnh cả người, âm thầm nghĩ: Nếu như đây là cách Lục Hành Chi trả thù, thì chúc mừng, anh đã làm được rồi.

Mẹ nó, khách sạn đắt đỏ nhất Đài Loan! Phòng tổng thống VIP VIP VIP! Ở tròn nửa tháng! Nửa tháng! Tiền thuê phòng một ngày thừa đủ cho hắn ăn hết một năm, Kiều Khả Nam đau tim ân hận sao không đến đồ lão gia sớm một chút, đồ về trước xử sau cũng được, còn hơn để lão ăn no rừng mỡ đốt tiền!

Kiều Khả Nam xót đứt ruột gan, phòng Lục Hành Chi ở tầng năm mươi, Kiều Khả Nam đứng trong thang máy lên kế hoạch lần sau phải lấy cái thẻ đen của Lục Hành Chi, một chiêu bẻ gãy!

Phòng tổng thống ở đây bao trọn một lầu, nhìn bên ngoài đã rất tráng lệ, quả là gu của Lục phú hào. Kiều Khả Nam ấn mật mã, đẩy cửa hiện ra trước mắt hắn là một căn phòng xa hoa, tường kính thủy tinh kéo dài tít tắp, bao trọn cảnh đêm ở Đài Loan. Hôm nay trời đẹp, không mây không mưa, có thể ngắm nhìn ánh đèn lấp lánh và bầu trời đầy sao, người ngồi giữa phòng khoác áo trắng quần âu, thanh thản thường thức...

Mẹ, vẫn còn giả bộ!

Giải lăm Lục Đô-rê-mon bữa tối thần kì!

Kiều Khả Nam đóng cửa lại, đặt mông ngồi trên ghế sa lon, nhìn chai rượu vang ở trên bàn, nổi giận dưng dưng: “Nói, nửa tháng này anh đã đốt bao nhiêu?!”

Lục Hành Chi nhướn mi: “Muốn nghe không?”

Kiều Khả Nam: “...”

Tiền đã đi không thể trở lại, giả ngu không biết cũng là một hạnh phúc.

Thôi thôi thôi, Kiều Khả Nam: “Mấy ngày nay cũng làm sao? Nằm úp sấp tách ra?”

Lục Hành Chi lạnh lùng: “Anh không có hứng thú với em.”

Mẹ, cú này hơi thốn rồi nha, có biết đang đùa không hả? “Em cũng không có hứng! Em chỉ là tin tưởng anh! Hiểu không!”

Lục Hành Chi: “Vì sao?”

Kiều Khả Nam ngớ người: “Vì sao cái gì?”

Lục Hành Chi âm trầm nói: “Tại sao em phải tin tưởng anh? Nếu bây giờ em đẩy cánh cửa kia, sẽ nhìn thấy người đàn ông cùng anh ngủ đêm qua.”

Kiều Khả Nam liếc về phía phòng ngủ ... Bên trong đó ...

Hắn ớn lạnh, da gà da vịt nổi lên khắp nơi. Quá nhiều thông tin không kịp xử lí biến thành mớ hỗn độn, xoáy tròn xoáy tròn, Tô Phái ... cái tên đã lâu không còn nhớ tới. Hắn hít sâu, cố hết thoát khỏi cảm giác ghê tởm như bị ốc sên dính khắp người. Ngày ấy khi đến nhà Lục Hành Chi thu thập đồ đạc, anh đã cùng một người đàn ông khác ôm hôn ...

Đã qua rồi.

Kiều Khả Nam tự động viên mình, đầu hắn hơi choáng váng, cái bụng trống rỗng đột ngột co thắt, Kiều Khả Nam che miệng, giữ cổ họng của mình, mồ hôi lạnh ròng ròng túa ra. Cánh cửa kia như một con quái thú, há cái miệng to như bồn máu nuốt chửng hắn, cảnh vật trước mắt kịch liệt lắc lư.

Lục Hành Chi cảm thấy bất thường, chạy lại đỡ, nhưng bị Kiều Khả Nam thô bạo gạt ra.

Hắn đứng dậy, từ từ tiến lại gần cánh cửa.

16. Tuần Trăng Mật - Chương 16: Lòng Tin P3

Trái ngược với vẻ khủng hoảng vừa nãy, Kiều Khả Nam không hề do dự đẩy cửa ra. Bên trong căn phòng là một chiếc giường lớn, sạch sẽ tinh tươm, đúng như suy nghĩ của hắn không một bóng người.

Kiều Khả Nam nắm chốt cửa, run nhẹ nhẹ, chẳng còn hơi sức để thở phào, hắn chỉ biết căn phòng này không có ai. Có lẽ, đây chính là xiềng xích giam giữ hắn bấy lâu.

Không thể thoát ra.

Hắn như một tàn binh kiệt sức giữa chiến trường, nhìn về phía xa, cuối cùng cũng hiểu mọi chuyện đã qua rồi ...

Không có nói dối, không có phản bội.

Viễn mắt Kiều Khả Nam đỏ ửng, Lục Hành Chi ôm chặt hắn từ sau: “Anh xin lỗi, bảo bối...”

Kiều Khả Nam không ngẩng đầu lên, học Lục Hành Chi hỏi lại: “Anh nhận lỗi?”

Lục Hành Chi: “?”

Kiều Khả Nam nghiêng rằng: “Tướng quân, tôi nhất định sẽ xử anh có tội.”

Dấu hỏi chấm trên đầu Lục Hành Chi gia tăng.

Hắn nói xong, gạt anh ra, vô lực thả người xuống ghế, chẳng quan tâm bình rượu giá bao nhiêu, rót một chén, Kiều Khả Nam cầm ly rượu, rót cuộc mới bình tâm một chút, hắn lên tiếng: “Lục Hành Chi, có lẽ em phải cảm ơn anh.”

Lục Hành Chi im lặng, cho rằng hắn đang nói mát mình.

Kiều Khả Nam uống một hớp. “Em đã từng trải qua hai lần ... không, ba lần chứ? Nhưng em vẫn tin tưởng an ... Bởi vì trong lúc quen nhau, anh chưa bao giờ làm chuyện khiến em phải nghi ngờ.”

Thậm chí còn tin đến mức, giúp hắn vượt qua cửa ải khó khăn nhất.

“Mỗi ngày nhận biết bao án ly hôn, có khi từ chút việc cón con ... Không chịu làm rõ mới sản sinh khoảng cách, chuyện bé xé ra to, càng ngày càng lớn ... Nhưng anh thì luôn để ý, hiểu rõ giới hạn của em, chưa bao giờ xâm phạm, bây giờ nghĩ lại, anh đã phải chịu đủ rồi.” Hắn ngược lên: “Em xin lỗi.”

Là lỗi của hắn, bấy lâu nay để vợ mình đơn phương nhường nhịn, còn hắn thì sao, cách hắn hồi đáp anh liệu đã đúng chưa, hay chỉ cần bản thân thoải mái là được.

Đức vua không an lòng ... thậm chí chưa bao giờ an lòng.

Hoa Cúc nói Lục Hành Chi là kẻ thiếu thốn cảm giác an toàn, khi đó Kiều Khả Nam chỉ cười ha ha, không nghĩ là quan trọng. Đáng lẽ hắn phải chú ý đến chuyện này mới đúng, chứ không phải vì ngại phiền toái, chờ đến lúc không thể cứu vãn.

Tô Phái khi ấy, cũng như vậy.

Hắn đặt ly xuống. Thẳng thắn, thừa nhận là hai điều tiên quyết để xây dựng lòng tin. Hắn cứ cho rằng Lục Hành Chi đáng ra phải hiểu rõ, hiểu rõ hắn và Hoa Cúc là tình bạn thuần khiết, vì vậy hắn chưa bao giờ giải thích, những lần về nhà thấy Lục Hành Chi không vui, hắn chỉ nói cho có lệ, thậm chí còn chê anh hẹp hòi, không biết thông cảm.

Thế rồi bất giác, Lục Hành Chi lâu lâu ngoài đời lại trên giường, thì chỉ im lặng.

Chặt đứt một cơ hội để giải bày.

Nếu lần này không phải Lục Hành Chi xuống nước gọi vào talk show của hắn, hắn không biết đến khi nào hai người mới trò chuyện với nhau.

Kiều Khả Nam: “Là em không đúng ...”

Dù sao, nghiêm túc suy nghĩ, An Cúc Nhạc hoàn toàn đủ khả năng trở thành đối tượng của hắn, nửa đêm chạy đi an ủi người thất tình, cả đêm không về, mà cái câu “Em yêu anh” sau cuộc điện thoại với Hoa Cúc, có khác gì bố thí cho Lục Hành Chi? Hắn có nghĩ đến cảm giác của anh không?

Anh không ngủ được, không giả bộ, mà thực sự không ngủ được.

Tưởng tượng khi hắn rời khỏi nhà, Lục Hành Chi có cảm thấy tổn thương, có phải vừa giận vừa thương vừa trách hắn? Nhưng vì không còn cách nào, nên mới bỏ nhà đi.

Kiều Khả Nam nghĩ kĩ, đứng dậy bước tới, vòng tay quanh vai Lục Hành Chi, yêu thương vừa xin lỗi vừa hôn anh.

Lục Hành Chi đáp lại, hai người ở dưới màn đêm dịu dàng hôn nhau, ôn nhu kéo dài. Kiều Khả Nam: “Em sẽ không giờ làm những chuyện này với Hoa Cúc.”

Lục Hành Chi siết hông hắn, thở dốc: “... Anh đã thấy gã hôn em.”

“Sau này sẽ không.” Hắn giơ tay thề thốt, Lục Hành Chi bắt lực đỡ trán.

Chỉ thế mà đã vui? Kiều Khả Nam bật cười. Họ yêu đến mức chỉ cần vài động tác nhỏ cũng có thể hiểu được tâm trạng đối phương, nhưng có thể hiểu được thì sao? Hắn cứ nghĩ mình không phải làm gì ... Như nàng công chúa im lặng, kéo theo một chuỗi bi kịch nối theo liên tiếp, hắn không hiểu, tại sao nàng không thể thể hiện một chút?

Một ít cũng được, từng chút từng chút, kéo lại tình cảm cha con.

Kiều Khả Nam thơm anh. “Em có rất nhiều bạn bè, nhưng sao anh chỉ để ý đến mỗi anh ấy?”

Lục Hành Chi bất động. Ngày đó vốn là lần thân thiết sau nửa tháng chia cắt của họ, kết quả thì bị phá đám, sau đó lại qua nửa tháng ... Một tháng tròn! Anh đề Kiều Khả Nam lên cửa sổ thủy tinh, néo cằm hắn thô bạo: “Bởi vì em cực kì quan tâm đến gã.”

Còn có ... Vào lúc em đau khổ nhất, người ở bên cạnh em là gã ta. Tuy tất cả là mình gieo gió gặt bão, không thể trách người khác, nhưng khi đối mặt với Hoa Cúc Đen, Lục Hành Chi có cảm giác mình thua một bậc.

Trong đời này, anh rất ít khi lo sợ, nhưng An Cúc Nhạc làm anh phải đề phòng. Thậm chí không ít lần muốn hỏi Kiều Khả Nam: “Nếu anh và gã cùng rơi xuống nước, em sẽ cứu ai?”

Kiều ngạo như Lục Hành Chi, có khi nào lại ấu trĩ vậy? Chỉ trách người yêu không hiểu cho mình.

“Anh ấy là bạn tốt nhất của em.” Kiều Khả Nam: “Cả đời.”

“Còn anh là người đàn ông của em.” Kiều Khả Nam: “Cũng là cả đời.”

Mẹ chồng nàng dâu, vấn đề kinh điển, thân đứng ở giữa phải dốc hết chất xám, Kiều Khả Nam thầm cảm ơn mình đã kinh qua bao nhiêu trận chiến, tích lũy được không ít kinh nghiệm quý báu. Nói chung, phải cố gắng dỗ dành, ngọt ngào để nghe một chút, lời nói chẳng mất tiền mua, nếu có lợi phải tích cực chứ.

“Hai người đều rất quan trọng với em.” Kiều Khả Nam nắm tay Lục Hành Chi: “Bạn không thể bỏ, vợ thì càng không.”

Xảo trá. Bao nhiêu lần rồi, Lục Hành Chi hoàn toàn đầu hàng trước Kiều Khả Nam. Anh cúi xuống cắn nhẹ vào mũi hắn, “Bình thường anh không cắn em, nhưng khi đã ở nhà, em phải biết cần làm gì chứ.”

“Hajzzz...” Kiều Khả Nam coi Hoa Cúc là bạn bè, nhưng có vẻ sau này chuyện đi uống cùng anh sẽ phải cân nhắc rồi.

Một năm 365 ngày, một ngày 24 tiếng đồng hồ, trừ ngủ 8 tiếng, làm việc 10 tiếng, cộng thêm một số công việc linh tinh, còn lại khoảng 6 tiếng. Giả sử bọn họ có thể sống tiếp 30 năm, tức là 6 nghìn 7 trăm mười mấy giờ, nghe có vẻ nhiều, kì thực không phải.

Cãi nhau, giận nhau, yêu nhau, chỉ chớp mắt là qua.

Nghĩ đến đây, Kiều Khả Nam than thở: “Bình thường đã đi công tác 3 ngày một lần, còn bỏ đi không về hơn nửa tháng là ai chứ...”

Lục Hành Chi néo hông hắn, nhếch mày nói: “Gì?”

“Ái đau đau đau ... Được rồi, em sẽ sửa.”

Kiều Khả Nam là người nếu đã hứa gì chắc chắn sẽ làm, Lục Hành Chi không có ý định ép buộc, hai người là tình nhân, là vợ chồng, ai cũng có không gian riêng.

Đáng tiếc, nghĩ thì dễ, làm thì khó.

Nhưng nói chung, dạy dỗ cậu đến đây cũng đủ rồi.

Kết quả, “vợ” vẫn là người dỗi.

Chỉ là anh muốn Kiều Khả Nam biết, vị trí của anh là không thể thay thế.

Lục Hành Chi đè hôn Kiều Khả Nam, bên ngoài là hàng ngàn ánh đèn đường phố, Kiều Khả Nam mặc anh chà đạp, cho đến khi tay Lục Hành Chi luồn trong quần mình, Kiều Khả Nam mới ngăn cản: “Khoan khoan, đi tắm đã.”

Lục Hành Chi cắn tai hắn: “Cùng nhau?”

Kiều Khả Nam rên rỉ, thâm nghĩ đã đến đây thì mình cũng tự thành “tiếp phẩm”, đúng là có trốn thế nào cũng không thoát được...

17. Tuần Trăng Mật - Chương 17: Lòng Tin P4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bước vào phòng tắm, nội tâm của Kiều Khả Nam chỉ hiện lên hai từ: Vãi tiền

Hoặc một từ: Tiền

Hoặc từ khác: Tiền

Hắn ôm ngực đau đớn, chỉ vào mũi Lục Hành Chi rít lên: “Anh thừa tiền à! Mấy khách sạn bình dân chất lượng đầu kém, ở cô nhi viện cũng có phòng, công ty anh cũng có chỗ nghỉ! Vì sao? Rốt cuộc vì sao!!”

Để nhìn thấy cái mặt này của em.

Tất nhiên, Lục Hành Chi còn lâu mới nói, anh hôn lên má cậu, chỉ ra ngoài: “Cảnh nhìn từ đây rất đẹp.”

Kiều Khả Nam chầm chầm chầm, phong cảnh dĩ nhiên đẹp, nhưng người nhìn có cảm giác thế nào, xin miễn bàn...

Tầng năm mươi, ở giữa bầu trời, cộng thêm tối mịt, muốn thường thức cũng khó.

Phòng tắm và phòng chính chỉ cách nhau một bức tường cẩm thạch, bên trên là hệ thống thông khí, cực kì hương diễm, coi chừng đi qua phòng bếp lấy nước cũng thấy “bóng em đang tắm”. Chiếc bồn to chính giữa như một bể bơi mini, bên cạnh còn có chiếc ghế gỗ, trang trí khu vòi sen và phòng xông hơi, WC thì ở chỗ khác.

Kiều Khả Nam hơi ảo não, hôm nay hắn đâu có đến để “ây”, khâu chuẩn bị đúng là một vấn đề.

Đang lúc đau não, Lục Hành Chi phía sau đã ôm vào một đồng đồ đặc, nào là ba con sâu, gel bôi trơn, đồ súc ruột, muốn cái gì thì có cái đó...

Kiều Khả Nam: “...”

Lục Hành Chi: “... Ánh mắt đó là sao?”

Cái nhìn kì thị của Doraemon đó. “Tại sao lại có đồng này?”

Mặt khinh bỉ của Doraemon

“Anh chuẩn bị.” Lục Hành Chi vẫn đậm phong khinh đáp: “Cực cưng, lại đây.”

Ra là âm mưu sẵn rồi đợi hân mò tới cửa ấy hả?

Kiều Khả Nam hơi không muốn, nhưng vẫn bước lên, Lục Hành Chi một tay ôn người vào ngực, cúi đầu hôn môi Kiều Khả Nam, môi lướt quét quanh khoang miệng cậu, sục sạo không chừa ngóc ngách nào. Kiều Khả Nam khó chịu, không nhìn được muốn đẩy anh ra, kết quả càng bị siết chặt hơn, không thể tách rời.

“Ừ...” Hân nín quần áo Lục Hành Chi, cơ thể không tự chủ uốn cong, thằng con ở dưới có dấu hiệu tỉnh ngủ.

Lục Hành Chi liếm khước miệng của hân, dịu dàng nói: “Hôm nay theo ý anh... Uhm?”

Hơi thở của anh phả vào chỗ nào Kiều Khả Nam đỏ rực chỗ đó, hơi hơi chống cự, dù sao cái chuyện kia cũng chẳng đáng xem, nhưng Lục Hành Chi đã quyết rồi thì ... Thôi, theo anh vậy.

Kiều Khả Nam tự động cởi áo, Lục Hành Chi vội nói: “Cởi nửa dưới là được.”

Kiều Khả Nam: “...”

Hân cởi quần tây, sơ mi nam vì tránh phòng hoạt động mạnh rút, vạt áo khá dài. Lúc cởi quần, một góc quần lót lộ ra. Lục Hành Chi cuốn tay áo, xả nước đầy bồn, nhỏ vài giọt tinh dầu, còn rửa tay sạch sẽ trước khi tác nghiệp.

Bất luận đưa vật gì vào trong, chắc chắn không thoải mái, vì vậy nước phải đủ ấm. Kiều Khả Nam cởi nửa trên, nhìn anh lần nữa kiểm tra nhiệt độ, thiếu điều mang nhiệt kế đến đo.

Kiều Khả Nam co quắp một bên: “Này ... em phải cởi cả quần lót à?”

Hân bỗng thấy mình hỏi quá thừa, nhưng Lục Hành Chi vẫn cười đáp: “Ừ.”

Kiều Khả Nam lột miếng vải duy nhất che nửa dưới xuống, thằng nhỏ lộ diện, lấp ló dưới vạt áo sơ mi, nom mà ngứa.

Lục Hành Chi lột một chiếc khăn lông to trên đất, chỉ thị: “Đến đây, dựa vào tường, chống hông lên.”

Kiều Khả Nam hiểu, bản thân mình hôm nay đã là cá nằm trên thớt, mặc anh thích làm gì thì làm. Nhưng dù vậy, cái cảm giác nhờ người khác làm chuyện riêng tư thật không dễ dàng ... Nhất là không nhìn thấy, xấu hổ càng nhiều. Người đằng sau cầm một chiếc khăn lông thay hẩn vệ sinh hạ bộ. Đầu tiên là thẳng nhỏ, sợi cotton thô ráp chạm qua đầu khấc, mài tách lớp da ngoài, lau đi chất lỏng ri rỉ lúc bị kích thích, sau đó anh trở khăn, chà lau lồi vào cục huyết.

Lục Hành Chi có vẻ khoái trá, ngâm nga giai điệu “Công chúa trắng đêm không ngủ”

Kiều Khả Nam khóc thầm, thiếu chút nữa hát “Dậy lên! Quả cầu disco” đối lại.

Không sai, đôi khi hai người cứ trống đánh xuôi, kèn thổi ngược vậy đó...

Lục Hành Chi chà lau sạch sẽ, cầm lấy đồ súc ruột, hút một ít nước ấm, từ từ chậm rãi nhét vào trong cục hoa, vỗ vỗ cánh hông của cậu: “Phóng ra đi” =. =III

“... Ừ.”

Hơn 200ml dung dịch rót vào cơ thể, nếu muốn rửa sạch ít nhất cũng phải 500 cc, đầu tiên chỉ hơi nóng, không thấy khó chịu, nhưng càng ngày đẩy vào càng nhiều, bụng dưới càng nặng, Kiều Khả Nam ấn bụng, không đau, nhưng đã bắt đầu có dấu hiệu “đi ra”, Lục Hành Chi: “Chịu đựng, ít nhất phải mười phút.”

Dứt lời, anh nhìn đồng hồ, bắt đầu tính thời gian.

Kiều Khả Nam: “... Em ngồi được không?”

Lục Hành Chi: “Đừng rơi ra là được.”

Nghe xong, Kiều Khả Nam đành nhịn, chuyển qua nằm trên ghế, Lục Hành Chi cũng qua theo, vòng qua người cậu, vùi vào cần cổ, cảm nhận hơi thở quen thuộc bao quanh.

Anh xoa xoa thẳng con mềm oặt nằm rũ, cọ môi vào tai hẩn thầm thì: “Cảm thấy sao?”

Kiều Khả Nam nghẹn: “Anh thử đi rồi biết.” Nhưng căn cứ vào địa vị công-kun nhà hẩn, lời này sao Kiều Khả Nam dám mở miệng, nhẫn nhịn mới là trang tuần kiệt, lát nữa sẽ không bị hành quá thảm, hẩn chân chó đáp: “Bụng trưởng, cứ kì kì...”

Lục Hành Chi cười: “Có thấy máy thai không?”

Kiều Khả Nam trợn mắt: “Baka!”

(Baka: Ngu ngốc)

Nói thật, hình ảnh hai người thực là cận ngôn, ở phòng tổng thống sang trọng nhất, đối diện với cảnh đêm đáng giá vạn đô, một tên đực rửa ... súc ruột cho một tên rửa đực. Đã thế anh em em còn nói chuyện phiếm với nhau, chỉ thiếu bày ra lạc rang cuộc lũ. Lục Hành Chi không thêm để ý cần hầu kết hẩn, trên cổ Kiều Khả Nam liền xuất hiện vết răng. Đó là dấu ấn thuộc về anh.

Người này là của anh.

Thằng con bên dưới không có tiền đồ phình to trong tay Lục Hành Chi, có lẽ vì Kiều Khả Nam quá dung túng, nên Lục Hành Chi không biết điểm dừng, càng muốn chiếm nhiều thêm. Anh vuốt trụ cho cậu, khiến dương vật sưng lên cứng ngắc, Kiều Khả Nam thở dốc, kéo nhẹ vạt áo Lục Hành Chi: “Không ... Đừng.”

Lục Hành Chi nhìn đồng hồ: “Còn ba phút.”

Kiều Khả Nam uất ức cắn môi, oán hận nói ra lời kịch lặp lại mỗi ngày: “Tôi nhất định ... phải ly hôn với anh!”

Lục Hành Chi nhếch môi, vuốt ve tay hẩn: “Em yêu, em không bỏ được đâu.”

Kiều Khả Nam nghi ngờ, sao tự nhiên tên này tự tin tăng vọt vậy?

“Sao anh biết?”

Lục Hành Chi không trả lời, chẳng biết tại sao Kiều Khả Nam nhớ lại lúc mới vào phòng, nhìn thấy anh cô độc đứng bên cửa sổ, dường như chỉ một chút là hòa vào bóng đêm. Hấn run rẩy: “... Không phải như em nghĩ chứ?”

Lục Hành Chi: “Làm sao anh biết em nghĩ gì? Được rồi đấy, đứng lên.”

“Tránh ra, đừng có nhìn em.” Chuyện riêng tư không được có người nhìn, điểm này Kiều Khả Nam rất cố chấp, Lục Hành Chi không ép, nhìn Kiều Khả Nam dùng tốc độ bàn thờ vọt vào WC, ngồi trên bồn cầu thả hồn trôi mây.

Hấn sờ cánh tay, da gà da vịt nổi một mảng, mẹ ơi, yêu sai người đúng là tự tìm chết mà, người yêu kiểu gì mà kinh khủng thế! Hấn bỗng cảm thấy mấy năm qua mình đúng là lao lực, những việc muốn “trò chuyện” với Lục Hành Chi còn rất nhiều, trong 3 phút chẳng thể nào nghĩ ra.

Hấn rửa ráy sạch sẽ, rất triết học đối diện Lục Hành Chi: “Anh phải biết, sinh mạng vì tồn tại nên mới quý giá, những sinh mạng không tồn tại không thể gọi là sinh mạng.”

Lục Hành Chi nhướn mày, không đáp lại, vẫy tay: “Qua đây, phải tắm ba ngày chứ.”

Kiều Khả Nam: “...”

Ly hôn! Tôi thêm vào biết anh ở đây âm mưu dương mưu cái gì! Ly hôn ly hôn ly hôn!

Hấn một bên OS, một bên vịn tường đứng dậy, khom gối chống hông, Lục Hành Chi lại xả nước, kiểm tra xong, anh vỗ hông hấn. “Lớn đầu rồi, đừng suy nghĩ lung tung.”

Kiều Khả Nam không tin: “Thật sao?”

Lục Hành Chi thở hắt: “Người sống trên cõi đời này có ba loại nguyên nhân: Một vì phải sống, sống vì ngày mai. Một loại khác ngược lại, không quan tâm, không suy nghĩ sâu xa. Còn loại cuối là sống vì còn nơi mà tin tưởng. Tin tưởng có thể khiến cho một kẻ đau đớn thế nào cũng sống sót, loại người này nếu mất đi lòng tin đó, chẳng khác gì xác chết.”

Mà em, là nơi gửi gắm lòng tin của anh.

Những lời này ... còn lâu Lục Hành Chi mới nói.

Bao lâu nay theo đuổi tham vọng vậy mà giờ đập hết làm lại từ đầu. Lý do khiến anh còn trụ vững lúc này là vì tình yêu của cậu. Anh không thấy cuộc sống lúc này vô nghĩa, ngược lại, có thể làm được những việc kẻ khác không thể làm, anh kiêu ngạo cực kì.

Tình yêu sự nghiệp hôn nhân viên mãn, có đang ngủ cũng tỉnh dậy cười.

Hết “Công chúa trắng đêm không ngủ” hay bài hát “Nessun dorma” là một ca khúc trong vở Turandot của nhà soạn nhạc người Italia Giacomo Puccini. Bối cảnh: Sau khi giải được 3 câu đố của Turandot, hoàng đế công nhận chiến thắng của hoàng tử vô danh. Nhưng Turandot không chịu lấy anh làm chồng. Trong tình huống này, hoàng tử đề ra một cách giải quyết – nếu đến sáng hôm sau công chúa Turandot biết được tên hoàng tử, thì công chúa sẽ được tự do, còn nếu không, thì công chúa Turandot phải cưới anh. Cả đêm ấy, công chúa Turandot đã không cho thành Bắc Kinh được ngủ, tìm đủ cách để biết tên chàng hoàng tử vô danh. Hoàng tử cũng chẳng ngủ được, và anh hát aria này.

18. Tuần Trăng Mật - Chương 18: Lòng Tin (hết) P5

Kiều Khả Nam lại nhào vào WC, tới lần thứ 3, tất cả tinh hoa đều bị thải ra hết, chỉ còn rỉ nước ấm. Hấn lờ đờ uể oải, bị Lục Hành Chi xách vào trong buồng tắm, áo sơ mi dính nước, lộ liễu phơi bày đường cong bo đì, Lục Hành Chi nhéo hạt đậu nhô ra, còn ân cần nhào nặn, đùa giỡn không biết chán.

“Ái ... a ...” Kiều Khả Nam thở phì phò, cảm giác sung sướng ở đầu vú chạy xuống nửa người, dương vật cương lên lần thứ hai. Lục Hành Chi ve vuốt bộ lông, dần dần hôn xuống, đến khi chạm vào đầu gối, anh mới ngậm trụ thịt ẩm ướt vào miệng, dùng kỹ xảo pro khiến họa mi to gấp ba lần.

“Ừ ... Ha ...”

Với anh, màu sắc cái đó của Kiều Khả Nam rất đẹp, chẳng biết thiếu đi yếu tố nào, nói chung đời này cậu không thể làm công. Anh tự tin với kỹ xảo của mình, Kiều Khả Nam sẽ đạt đến đỉnh điểm cực khoái, đến lúc cơ thể quen mùi, có muốn dứt cũng dứt không được. Anh vừa ích kỷ nghĩ, vừa chăm Nam nhỏ tận tình, cậu thanh niên quả nhiên không chịu nổi, chân run bần bật. Lục Hành Chi ước chừng đủ thời gian, liền nhả ra, để cậu bồn chồn: “Lát cho bồn tiếp.”

Kiều Khả Nam: “...”

Anh cởi quần áo, giúp Kiều Khả Nam chà người, còn chăm sóc cả phía sau, Kiều Khả Nam bỗng cảm thấy mình trở về tuổi thơ, cái tuổi ngồi trong bồn nhờ mẹ tắm giúp ... Đương nhiên, chuyện banh cục súc ruột này chỉ là ngoại lệ.

Trải qua ba lần xả nước, bây giờ chỗ đó rất mềm, vừa nóng vừa chặt, có thể nuốt trọn một lúc ba đầu ngón tay. Lục Hành Chi bắt đầu khuấy động, vết chai do cầm bút nhiều năm ma sát với niêm mạc. Người khác làm tình thì cố gắng tìm chỗ nhạy cảm, nhưng Lục Hành Chi thì không. Anh chỉ chăm chăm mở rộng, đôi khi kích thích xung quanh, nhưng càng như vậy, Kiều Khả Nam lại càng ngứa ngáy.

“Ừ ... hư”

Hắn tựa vào bồn rên rỉ, Lục Hành Chi lại dựng hẳn dậy, gác một chân lên cánh tay anh, hưng khí đỏ sẫm hiện ra trước mắt. Kiều Khả Nam đã sớm quen mùi, không những không bài xích, trái lại còn ưỡn người nâng cục hoa, hấp háy để sát bao quy đầu.

“Ừ...” Hai cánh môi gặp nhau, Kiều Khả Nam múa lưỡi cùng anh, mặc kệ nước bọt chảy xuống, phía dưới ướt đầm còn chưa dính vào. Hắn nỉ non: “Anh ... nhanh một chút ... A ...”

“Ngoan” Lục Hành Chi đỡ hông Kiều Khả Nam, từ từ đi vào.

Một chân Kiều Khả Nam không thể giữ thẳng bằng, hai tay đành phải quấn chặt vai anh. Cảm giác khi mới bị đâm vào luôn khiến hắn rung mình, không phải đau, mà là một cảm giác rất khó tả khi thân thể bị vật lạ xâm lấn.

Trái với tự nhiên, nhưng lại sung sướng như vậy.

“Ô ... A...” Cho đến khi anh hoàn toàn vào hết, Kiều Khả Nam mới được thở phào, dùng răng nanh cắn nhẹ vành tai Lục Hành Chi. Có đôi lúc, hắn rất muốn lưu lại dấu tích của mình trên anh.

Có lẽ đây là bản năng chung của giống đực.

Lỗ tai là nơi nhạy cảm của Lục Hành Chi, Kiều Khả Nam thấy nó co rúm, rõ ràng là cố ý kiềm chế, liền tỉ mỉ mút mút liếm liếm. Con quái vật bên trong lập tức to gấp 2, liên tục thúc vào, như một mũi khoan không ngừng đâm vào hắn. Hôm nay mở rộng không kĩ, phía sau mới mềm xuống đã bị anh thúc liên tục, cứ như hận không thể đâm vào ống dẫn tinh bắt hắn xuất quân vậy.

Anh không kiềm chế sức, lực hông như gấn mô tơ cứ vậy đâm vào rút ra, Lục Hành Chi tắt vòi sen, duy trì tư thế bước ra bồn tắm, đi thẳng đến ghế dựa đã được trải khăn bông, vịn bung hai chân, tiếp tục đâm vào rút ra.

“Hừ.... Ừ Ô A a ...”

Tất cả xúc giác dồn hết về nửa người dưới khiến hắn không chịu được, hai tay túm chặt phần đùi trong, Lục Hành Chi cúi người, hơi thở nặng nề cùng đầu lưỡi ẩm ướt di chuyển trước ngực hắn. Ở phía dưới, bên ngoài thì bị bộ lông rậm rạp đâm, bên trong thì bị trụ thịt đánh.

Kiều Khả Nam hét thành tiếng, hắn muốn bắn, thực sự muốn, có lẽ cơ thể này biết rõ bị đâm bắn sung sướng hơn tự thủ dâm, không hề do dự cong hai chân, quần vào thắt lưng anh cọ cọ, nói: “...”

Lục Hành Chi không nghe, phần eo bị kẹp khá khó cử động, anh vỗ mông Kiều Khả Nam: “Cục cưng, thả lỏng một chút...”

Kiều Khả Nam sống chết ôm chặt: “Không được ... Muốn bắn ...”

Lục Hành Chi có vẻ hiểu ra, ghé vào tai cậu thanh niên, thì thầm: “Muốn bắn giờ, hay là bắn kiểu đó?”

“Ồ...” Hai lựa chọn có vẻ giống nhau, nhưng sự thực thì không, một là bắn ra, hai là để anh bắn bên trong, nhưng chưa chắc hắn sẽ xuất tinh.

Kiều Khả Nam biết mình bắn trước, là đàn ông đều không thể chống lại phản ứng tự nhiên, vừa thích cảm giác đạt gần giai đoạn bạo phát, lại cũng vẫn vương lúc sung sướng nhất này, Lục Hành Chi phát hiện, anh nghiêng Kiều Khả Nam, bàn tay lục lợi học tử nằm dưới ghế, đột nhiên lấy ra một vật ... hình dạng giống như cái tai nghe, ngay ở giữa là một mũi khoan.

Kim loại vàng đậm, đính đá ruby, mũi khoan màu hồng, thiết kế tinh xảo, cực kỳ hoa mỹ. Hai mắt Kiều Khả Nam lơ đãng, lúc trông thấy rõ liền lấp bắp kinh hãi: “Anh anh anh ... anh định làm gì ...”

“Quân tử báo thù, ba năm không muộn.” Lục Hành Chi hôn cái nắp, sau đó cầm chắc dương vật của hắn, bóp phía đỉnh đầu làm chảy ra một dòng nước ngoằn ngoèo dài 7, 8cm, sau đó giữ thật chặt.

Kiều Khả Nam thét lên kinh hãi: “Quân từ cái *beep*! Quân tử sẽ không chơi thứ đồ này!!”

Lục Hành Chi thờ ơ: “Ngoan, thả lỏng.”

Oh God ... Kiều Khả Nam che mặt, anh từ từ lột bao quy đầu, dùng đầu lưỡi khoáy sâu một chút, thừa dịp lúc cái miệng nhỏ chưa kịp rút lại, để đầu khoan ngay trước ống niệu đạo, thông thả ấn vào.

“Đau ...” Kiều Khả Nam nức nở. Nếu là trước kia, Lục Hành Chi sẽ ngừng tay, hôn nhẹ hấn, chịch chịch hấn, làm cho hấn vui vẻ sung sướng hết mức có thể, thậm chí còn giúp hấn xoa bóp massage thư giãn. Kiều Khả Nam thực sự không dám nhìn cái thứ kia đâm vào thế nào, chỉ biết nhìn trắng trắng, thấy viên ruby đánh trên đỉnh quy đầu phản chiếu ánh sáng lên trần nhà. Kiều Khả Nam thở phì phò, không kìm được hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Lục Hành Chi: “...”

Trắng sì, hình như trọng điểm của cậu không đúng lắm.

Anh nói ra một số, mấy ngàn đồng, Kiều Khả Nam thở phào, may không phải đồ thật, vốn dĩ đây cũng chỉ là cuộc thi móc cứt mũi xem ai trét được nhiều hơn. Không phải hấn lo xa, 99% Lục thổ hào dám làm chuyện này, nhớ năm đó cây tắm bông hấn cắm vào chít chít Lục Hành Chi cũng là hàng Made in USA nhập khẩu chính hãng, giá một cây có khi phải hơn hai đồng rưỡi.

Dương vật Kiều Khả Nam sưng lớn, một phần là do muốn bắn, một phần là do dị vật cắm vào, sừng sững đứng đó, không hề rũ xuống. Lục Hành Chi rút củ khoai lớn của anh ra, ôm hấn cùng chìm vào bồn tắm. Bồn tắm có chế độ tự động giữ nhiệt, nước rất nóng, da dẻ Kiều Khả Nam nhạy cảm, chẳng mấy chốc đã phủ lên một tầng hồng nhạt.

Giống như một cánh hoa.

Bên cạnh có để rượu vang, Lục Hành Chi rót một ly cho hấn, chất lỏng lạnh lẽo nhưng lại có thể làm ấm người, trong nước có pha tinh dầu, mùi thơm thoang thoảng, anh đặt hấn trên đùi, ghé sát vào tai hấn nói: “Cục cứng, mở chân ra ...”

“...Ừ.” Hấn liền tựa vào người anh, trước mắt là cảnh đêm Đài Bắc, trên mặt kính phản chiếu thân ảnh hai người, nửa thân dưới bí ẩn chìm vào trong nước. Dương vật Lục Hành Chi tiếp tục thẳng tiến, lúc đâm vào còn bị một ít nước vào theo. Kiều Khả Nam hít khí: “Nóng quá ...”

Lục Hành Chi trêu chọc: “Cần rót rượu vào không?”

Kiều Khả Nam im lặng, bây giờ ý anh là trời, đừng có nổi hứng chơi cái gì mà nhà giam bệnh viện là được.

Hắn giận dữ cắn cằm anh, tựa bên vai Lục Hành Chi thở dốc. Anh liền cúi xuống, hôn lên khuôn mặt đỏ hồng của hắn, nói: “Nghỉ một lát, uhm?”

“Ừ ...”

Hơi nóng bốc lên, mùi hương nhẹ nhàng, Kiều Khả Nam không rành hương thơm, chỉ cảm thấy mùi tinh dầu thật là dễ chịu. Quy đầu hắn bị chặn, hai túi tinh tích trữ quá nhiều, như dung nham đang sùng sục sôi. Lục Hành Chi lâu lâu chơi đùa viên bảo thạch gần phía trên, khiến bụng dưới Kiều Khả Nam đau xót, không nhịn được nói: “Đừng chạm vào đó ...”

“Vậy anh phải chạm đâu? Chỗ này?” Anh nhéo đầu vú của hắn, sung sướng nghe hắn rên rỉ.

Mồ hôi và nước hơi nước chảy xuống từng tầng, viên ruby phía dưới còn lấp lòe chiếu sáng, Lục Hành Chi lúc xoa cái này lúc bóp cái kia, nửa dưới Kiều Khả Nam gần như mất cảm giác, quy đầu tê dại, hấp háy bao quanh đồ vật đang cắm vào mình. Lục Hành Chi nhìn ngắm viên đá, nói: “Lúc này em nói bảo chơi chiêu đó, bây giờ còn muốn thử không?”

“... Hả?”

Chưa kịp phản ứng, anh đã rút ra một nửa dương vật, rồi từ từ cắm lại. Eo Kiều Khả Nam căng cứng, ú ớ thất thanh, ngón tay túm chặt hai bên thành, Lục Hành Chi cảnh cáo: “Đừng lộn xộn, cẩn thận bị thương.”

“A a a ư, không, đừng ... Đừng mà ...”

Kim loại ma sát vào ống niệu đạo, nếu thủ dâm mà sướng 50, thì bây giờ phải sướng 500.

“A ... Đau ... Đau quá Tê quá ... Ô ô ...”

Kiều Khả Nam kêu khóc, Lục Hành Chi ôm hắn đứng ở tựa vào bồn tắm, hai tay chống vào đá cẩm thạch, tự nhìn hình ảnh mình phản xạ trong mặt kính thủy tinh. Trong cảnh đêm đất đỏ là hình ảnh hai người đang thác loạn.

Toàn thân hắn xích lửa, dương vật uốn cong, viên ruby lấp lánh tỏa sáng, hắn bị người đàn ông trần trụi phía sau đâm vào, hai bên hông nắm chặt, Lục Hành Chi nhấn một cái nút trên bồn, Kiều Khả Nam: “A a!”

Bồn tắm massage bật chế độ tạo sóng, hồi còn bé Kiều Khả Nam rất thích bể bơi, nhất là khu tạo sóng, nằm trên phao bơi mặc bọt nước bắn lên, lúc đó nước vừa mịn vừa mát, chạm vào ngứa ngứa, cực kỳ thích.

Còn lúc này ... Từng dòng bọt nước bao quanh thẳng con của hắn, Lục Hành Chi phía sau bắt đầu vận động pít-tông, tần nhân đâm vào rút ra, còn không quên đùa bồn đồ chơi cắm vào đằng trước, trong một

lúc vừa đâm vừa kéo, Kiều Khả Nam bị ép điên: “Nha a ... A a ... Không ... Không ... Ô ... Rách mắt, rách mắt a “

Lục Hành Chi cắn lỗ tai hắn. “Không đâu, chẳng phải em rất thoải mái sao, nhìn thứ dễ thương này còn không ngừng mút anh này.”

“A a a a a ...” Bên trong bị tàn phá rồi tỉnh rồi mê, nước nóng lúc đi vào lúc lại rút ra, dương vật đã không thể chịu thêm được nữa, bây giờ muốn hắn làm gì cũng được, chỉ cần cho hắn bắn. “Anh ... anh ... A ...”

Cơ thể Kiều Khả Nam co giật, miệng há hốc nhưng không thể phát nổi âm thanh, tình trùng dồn ứ chỉ chờ một khoảnh khắc bùng nổ. Hắn bị khoái cảm quá mức chịu đựng tra tấn, khuôn mặt nước mắt nước mũi dàn dụa, cực kỳ thê thảm.

Hắn nhắm mắt, không dám nhìn hình ảnh của mình trên gương.

Lục Hành Chi ép hắn ngẩng đầu: “Còn muốn bắn, thì mở mắt ra.”

Kiều Khả Nam hé mắt, nhưng hắn không nhìn mình mà quay lại nhìn anh: Hai đầu lông mày nhú chặt, cứ như đang tham gia một so tài phân cao thấp. Dư cảm trong Kiều Khả Nam chưa tan hết, phía sau cổ ý co chặt, khiến cho anh vừa sướng vừa đau, anh banh rộng cúc hoa của hắn, mặc dù chiêu này hiệu quả thấp, nhưng ít nhất vẫn còn dùng được. Quả nhiên, anh bóp chặt eo Kiều Khả Nam, ý bảo: “Đứng cho vững.”

Kiều Khả Nam còn chưa kịp chuẩn bị, người phía sau đã lập tức tấn công điên cuồng, mạnh mẽ đến mức gần như tàn nhẫn.

“A, a, a!” Nếu không phải bồn tắm có thiết kế chống trơn, hắn khẳng định đã sắp mặt lờ.

Lục Hành Chi long tinh hổ mãnh, một lần bắn không phải một phút, mà toàn từ ba đến năm phút. Cơ thể Kiều Khả Nam mềm mại vì bị hấp hơi, gặp phải công kích như vậy, toàn bộ cơ thể không có chỗ nào là không sung sướng, tuyến tiền liệt lại phóng xả thêm một đội quân, chen chúc cùng đội quân có sẵn dồn nén ở đỉnh quy đầu. Kiều Khả Nam thực sự không chịu nổi, hắn thực sự không chịu nổi: “Nhanh quá ... Chết mất ... Ô A “

Cứ như vậy đến lúc hắn không thể nói, chỉ có thể cắn răng, mặc cho nước bọt không ngăn được chảy ra, tí tách rơi xuống, một ít bọt tinh dịch tìm được đường thoát chảy ngoài đầu khác, nhưng còn chưa đủ, chưa thể đủ.

Lục Hành Chi đã sắp bắn tinh, gần như đồng thời, anh cảm khuyên chuẩn bị sẵn sàng. Kiều Khả Nam mặt đầy nước mắt nước mũi, bắn xong sụp đổ: “Ô a a a a a a ...”

Cao trào bùng nổ một lúc, mặc dù Kiều Khả Nam có từng trải qua vài lần, nhưng đây là lần đầu tiên tình trùng hòa cùng nước mắt tung tóe bắn như một cỗ đại bác, phun thẳng vào lớp thủy tinh đối diện, thậm

chí còn văng ngược về hấn.

Phía đằng sau cũng không kém cạnh, dương vật Lục Hành Chi dừng ngay chính giữa, tinh dịch như máy nước phun trào, đồ đẩy tràn bích, thậm chí còn bắn vào nơi sâu nhất. Kiều Khả Nam đau bụng, cơ thể lần thứ hai tê rần, vừa bắn xong một dòng dịch thể, đã lại đón nhận hai ba đợt khác.

Hai chân hấn mềm nhũn, đứng không vững. Lục Hành Chi giữ hấn lại, để hấn ngồi nghỉ trên bồn thạch cao, dương vật Kiều Khả Nam thông xuống, đầu linh khẩu nhỏ nước tí tách, như một vòi nước bị rỉ. Lục Hành Chi cúi xuống ngậm vào, sống lưng Kiều Khả Nam như có một dòng điện, hấn thực sự không thể bắn thêm thứ gì.

Anh vừa mút vừa liếm, nhẹ nhàng như đang an ủi, dương vật mệt mỏi được massage bằng miệng rất là thoải mái, Kiều Khả Nam cứ như vậy thả lỏng, phía sau hấp háy, tinh dịch bị anh bắn bên trong chậm chạp chảy ra, chìm vào đáy nước rồi biến mất.

Lục Hành Chi: “Tích cả một tháng, cho em hết.”

Tinh dịch có 90% thành phần là nước, tỷ lệ đặc lỏng dựa vào mật độ tinh binh quyết định, tinh càng nhiều càng đặc. Điều này chứng tỏ một tháng này Lục Hành Chi có lẽ thủ dâm cũng không làm.

Kiều Khả Nam dựa vào thủy tinh thở dốc, hơi nóng in lên một khoảng rồi biến vào bóng đêm: “Em cũng không có ... Ừ!”

“Không thích? Không muốn?” Lục Hành Chi hung hăng cắm ngón tay vào miệng huyệt khuấy đảo, bên trong vừa nóng vừa dính, ngọt ngào mút ngón tay thon dài, như một cái miệng không biết ăn no còn đòi tiếp.

Mặt Kiều Khả Nam đỏ ửng, không trả lời, nói không lại anh, mồm miệng lão Lục và nhân loại là hai cấu tạo khác nhau, chưa bao giờ hấn cứng miệng mà đầu thẳng anh, bên ngoài thì đạo lý, nhưng lúc lên giường thì ... đúng là một trời một vực.

Lục Hành Chi cười, đứng dậy ôm mặt hấn qua hôn.

Khoang miệng anh có hơi tanh, nhưng không ảnh hưởng đến bầu không khí ngọt ngào này, Kiều Khả Nam đáp lại, Lục Hành Chi lại để hấn ngồi xuống, hai người cùng ngậm vào trong bồn, được nước nóng bao quanh, cơ thể liền dễ chịu không ít.

Lục Hành Chi có vẻ chưa thỏa mãn, vắn vể hai đầu vú đã sưng to, chỗ quy đầu lập tức cảm thấy chua, hấn tránh né cánh tay anh: “Đừng, em thực sự không được...”

“Không, em có thể.” Anh khẳng định chắc chắn, lần thứ hai nâng dương vật tiến vào, Kiều Khả Nam giật bắn mình, không thể phản kháng, chỉ có thể mềm như cọng bún mặc anh luật động. Được ngậm nước nóng

thực sự quá tuyệt vời, Kiều Khả Nam bèn mặc kệ anh, đôi khi bật ra tiếng rên khẽ.

Ngoài cửa sổ là cảnh quan đắt giá nhất thành phố, một rừng ánh đèn LED lung linh như hoa văn, quả thực ... Được rồi, rất lãng mạn.

Hắn nhẹ nhàng dựa vào anh, hơi khép mi, quyết định hưởng thụ trọn vẹn đêm nay, không nghĩ dư thừa nữa.

※

Phòng Tổng thống khách sạn N sao chi phí: Một đêm năm mươi vạn.

Thời gian xương máu làm ra: ...

Tìm lại tin tưởng (hắn là vậy): Vô giá.

Ặc, còn có sex toy cầm dương vật: Ba nghìn nguyên.

Cuối cùng, Lục Hành Chi cũng đã trở về nhà, vừa vào trong, căn nhà trong trí nhớ giờ đây đã thành ổ lợn, cũng lại anh phải trả giá, dọn dẹp hơn nửa ngày. Kiều Khả Nam lưng đau eo mỏi chân mềm nhừ (ngày đầu tiên đúng là vậy) nằm chết trên giường bất động. Lại nói, hắn còn chưa tịch thu thẻ đen của Lục Hành Chi, vốn định bẻ gãy nhưng thực sự ... không nổi, là người làm việc theo nguyên tắc “Việc khó quá bỏ qua”, hắn bèn nhét thẻ vào chỗ sâu nhất trong ngăn kéo.

Một chiều ngày nọ, Kiều Khả Nam ngồi trên giường vẫy tay.

Lục Hành Chi đi tới.

Đây là dấu hiệu cuộc họp “Chồng chồng bàn luận” giữa họ. Quả nhiên, Kiều Khả Nam để anh ngồi xuống xong, nói: “Chúng ta phải Hiệp ước tam chương.”

Lục Hành Chi: “?”

Kiều Khả Nam: “Sau này có bỏ nhà ra đi, một đêm không được tiêu quá ba ngàn.” Lúc nói ra con số này, Kiều Khả Nam đã phải đấu tranh tư tưởng rất lâu.

Lục Hành Chi chấm chấm chấm, thâm nghĩ: Em không thể tìm cách giữ anh ở nhà à?

Kiều Khả Nam nhìn anh chăm chú: “Không thì chính em sẽ dọn ra ngoài.”

Cậu mà bỏ đi ... Cô nhi viện thời gian này nhận thêm khá nhiều trẻ, phòng trống chắc sắp lấp đầy. Kiều Khả Nam tiếc tiền, sẽ không thuê khách sạn, chỉ còn lại ổ của tên hoa ăn thịt, không sạch sẽ! Lục Hành Chi hết cách, đành nhượng bộ.

Kiều Khả Nam thở phào, hóa đơn ngân hàng của tháng sau, hẳn tuyệt đối không (dám) xem.

Thống nhất xong rồi, cuối cùng cũng có thể an tâm ngủ, Kiều Khả Nam hôn anh một cái chúc ngủ ngon, bỗng nói: “Em yêu anh.”

Lục Hành Chi ngẩn ra.

Kiều Khả Nam: “Chỉ nói duy nhất với mỗi anh.”

Sau đó vĩnh viễn, cũng chỉ nói cho anh

Hết

19. Tuần Trăng Mật - Chương 19: Bệnh Nan Y

Trên Skype, Hoa Cúc Đen: “Đi uống cùng anh không?”

Kiều Khả Nam nhướn mi, hiểu rõ vụ này không hề ... trong sáng như mặt chữ. “Anh với...cậu người yêu đó sao?” Xem lịch, bây giờ đang là kỳ nghỉ đông, nhóc-rảnh-rối không quán Hoa Cúc mới lạ, sao còn rắc phần hoa lên hẳn?

Không sợ người ta dị ứng à.

Hoa Cúc Đen: “Không phải, cậu ấy đi tập huấn, anh buồn quá, trống rỗng cô đơn lạnh lẽo.”

Bò dắt tới Bắc Cực vẫn là bò, nhưng mà là bò đông lạnh ... Quá lạnh, Joke Nam: “Đại Đại, em phải nói với anh một chuyện.”

(Chế từ câu “Bò dắt tới Bắc Kinh cũng là bò”: Bò là con vật linh thiêng của Đài Loan, đại diện cho sự chắc phác, ngay thẳng, gan dạ, yêu nước, cần cù, là con vật phản ánh tinh thần dân tộc của người Đài Loan. Hơn 300 trước khi di dân, những đồng bào biên giới di chuyển về thủ đô Bắc Kinh không tránh khỏi tâm lý tự ti, bởi vậy câu “Bò dắt đến Bắc Kinh vẫn là bò”, được hiểu như sự cứng đầu, có dạy bao nhiêu cũng không thay đổi)

Hoa Cúc Đen: “Khoan khoan, chữ này là sao?”

(Trong raw chữ này là “ ” (To lớn, vĩ đại): Là một chữ rất hiếm dùng, nên An Cúc Nhạc mới hỏi)

Kiều Khả Nam phớt lờ y, “Lục Hành Chi mắc bệnh nan y.”

Hoa Cúc Đen: “Nà nì?! Lậu? Mụn cóc? Ung thư JJ? Hay tất cả? Trời ạ, có lây cho cậu không, má thật lo lắng mà...”

Joke Nam: “Không phải, bệnh nan y của ảnh tên là “Mỗi ngày về nhà không thấy vợ liền không vui” hoặc “Khi tôi về nhà, vợ tôi lại không mở cánh cửa trái tim.”

Hoa Cúc Đen lập tức gửi một chuỗi tên thuốc tẩy rửa.

Y phát hiện, mặc dù đã có người yêu, nhưng chạy đua với Kiều Khả Nam, cậu ta vẫn bỏ xa mình một trăm dặm phố.

“Cho nên?”

“Cho nên ... Nếu không cần thiết, thời gian này, em sẽ không ra ngoài uống với anh, nếu như anh muốn, tới nhà em, rượu nào cũng có, không ít hơn đâu.” Đây là kết quả sau bao ngày “Thương lượng” giữa hắn và Lục Hành Chi.

Mặc dù không muốn gặp đóa hoa, nhưng thà giám sát dưới mâm nhà mình còn hơn ra ngoài lêu lổng.

An Cúc Ngạc ngồi trước máy tình rùng mình. “Anh xin cưng, phải uống dưới mắt hổ tử thi, làm sao uống rượu thoải mái được hả hả hả?”

Joke Nam: “Có Dom Perignon.”

Hoa Cúc Đen: “!!”

(Dom Perignon: Thương hiệu vang nổi tiếng đến từ nước Pháp, được giới thượng lưu rất săn đón, chỉ xuất xưởng sau 8-10 năm)

“Còn có Domaine de la Romanée-Conti. Vua rượu đỏ, nhưng không lâu năm lắm.”

(Nhãn hiệu vang thời thượng thống trị thị trường vang cao cấp, chỉ được bán trong các phiên đấu giá)

Vua vang đỏ! Thời gian hơi kém tí, nhưng vẫn là vương tử. Hoa Cúc Đen ngẫm nghĩ, đổi giọng: “Lần sau anh sắp xếp thời gian.”

An Cúc Nhạc khác Kiều Khả Nam, uống rượu với y là một loại thường thức, ngửi hương rượu, phẩm vị rượu, còn Kiều Khả Nam là thể loại uống vang đỏ cao cấp Pháp chẳng khác gì rượu hoa hồng Đài Loan. Số rượu trên là khách hàng tặng Lục Hành Chi, Kiều Khả Nam không nỡ uống riêng, mời An Cúc Nhạc uống chung cũng tốt.

Ở một mặt nào đó, hắn rất cứng người này.

Joke Nam: “Quyết định vậy đi.”

Hoa Cúc Đen: “Yeee! Anh yêu cứng.”

Thấy Kiều Khả Nam không trả lời, An Cúc Nhạc: “Này, cậu không thích à?”

Joke Nam: “Lục Hành Chi vẫn mắc bệnh nan y...”

Hoa Cúc Đen mắng: “Cút xuống Địa ngục đi! CMN ông ngậm đấng nuốt cay chín tháng mười ngày châu thai ám kết cô đơn đằng đẳng ...”

“Đổi lời kịch đi, thí chủ.” Kiều Khả Nam thở dài, gõ: “Chẳng nhẽ trai nhỏ nhà anh không có triệu chứng gì à?”

An Cúc Nhạc im lặng một hồi, giây tiếp theo, Skype thông báo: “Tin nhắn này đã bị xóa.”

Joke Nam: “...”

Xem ra mắc bệnh hiểm nghèo, không chỉ có lão nhà mình nhĩ.

May quá, may quá.

__Hết__

20. Tuần Trăng Mật - Chương 20: Ai Tới Ăn Tối? P1

Can you see my vision? When love was the feeling.

Kiều Khả Nam đến trại tạm giam.

Làm nghề luật sư, vào trại tạm giam là chuyện thường như cơm bữa, hôm nào vận khí tốt còn có thể tám vài câu với các sở viên, làm xong thủ tục là có thể dẫn người đi. Còn hôm xui xẻo, hoặc là phải ở lại họp với thân chủ, hoặc là chờ người đến gom tiền chuộc ... À nhầm, tiền bảo lãnh.

Các nhân viên trong trại đã sớm nhận mặt luật sư, nếu quen biết còn đứng hóng: “Ê, hôm nay tới đón ai thế?”

Kiều Khả Nam bắt đầu dĩ cười: “Không bảo lãnh được, đến cả em cũng phải góp chân vào.”

Hắn đọc một số, mọi người ngẫm hiểu. Đây chính là một vụ đại án, ba tháng trước là tin độc chiếm đầu trang, truyền thông và internet chia thành hai luồng ý kiến trái chiều, phân tích nên xử chung thân hay phạt tử hình, các chuyên gia đưa ra đủ dự báo, tranh luận không có hồi kết.

Hắn vào phòng thẩm hỏi, ngồi bên trong là một người phụ nữ, nhìn qua không hề nguy hiểm, có lẽ vì vậy mà cô không mang còng thực ra trên đường đi vẫn cần, nhưng chỉ làm cho đúng thủ tục.

Cô rất gầy, nhưng vẫn trông nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt đáng nhẽ rục rờ xinh đẹp giờ đây tái nhợt hốc hác, quần áo tùy tiện khoác trên người. Người phụ nữ tự cao tự đại, ngồi một chỗ chẳng nói chẳng rằng, xung quanh tỏa ra hơi thở bi quan, không còn sức sống.

Kiều Khả Nam gọi cô là Joanna, chẳng hiểu vì sao, cảm giác lần đầu tiên khi hắn gặp cô khiến hắn nhớ tới bộ phim “Ai đến ăn tối?”

Hắn nghiêm mặt lại, kéo ghế ra ngồi xuống, đặt danh thiếp lên bàn: “Xin chào, tôi là Kiều Khả Nam, luật sư bào chữa cho cô, bây giờ chúng ta cùng một chiến tuyến, cô có yêu cầu gì có thể nói với tôi.”

Joanna có một đôi mắt trong vắt, chẳng thèm nhìn danh thiếp của hắn, chỉ nói: “Tôi muốn tử hình.”

Đây là tình huống đã được ghi trong tài liệu, Kiều Khả Nam tò mò: “Tại lại muốn tử hình.”

Joanna: “Tôi đã giết người.”

Kiều Khả Nam: “Ừ, giết người đèn mạng, cũng là lẽ thường.”

Lúc này Joanna mới ngẩng lên, có lẽ cũng bất ngờ.

Giờ thì Kiều Khả Nam đã hiểu nguyên nhân Lã Thư Nông nhờ hấn vụ này. Lã Thư Nông là một tiền bối cũ ở văn phòng luật sư Vũ Văn, chị là người không chấp nhận án tử. Những người thuộc phe “Phản tử hình” có rất nhiều loại, có những người kế thừa “nhân giả” của giáo sư, quyết tâm xóa bỏ hình thức tử hình, ra sức ủng hộ con đường nhân đạo, về phần Kiều Khả Nam ... Xấu hổ, hấn thì không như vậy, luật pháp cần cứng rắn, hấn nghiêng về bên tử hình hơn.

Nhưng mà, Joanna không đáng chết, chí ít Kiều Khả Nam suy nghĩ như vậy, cho nên hấn còn một con đường điều chỉnh tâm lý rất dài phải đi.

Đầu năm nay, luật sư thật không dễ làm.

Nội tâm Kiều Khả Nam bất đắc dĩ thở dài, ngoài mặt thì nghiêm nghị nói: “Cô đã muốn chết, chúng tôi sẽ phải trình lên tòa án đủ bằng chứng chứng minh cô đáng chết, ở Đài Loan rất khó xử tử hình, trừ khi giết mười mấy hai mươi người thì coi như không còn đường thoát. Còn lại, chỉ cần nỗ lực cải tạo, vẫn có cơ hội ra tù, tiếp tục sống ...”

Khuôn mặt Joanna cuối cùng cũng thay đổi hoặc phải nói là cực kỳ oán hận: “Đúng, đó là lý do tôi giết hấn.”

※

Việc này xảy ra vào một buổi tối, lúc Kiều Khả Nam sắp tan tầm, Lã Thư Nông đứng lúc đi qua, vừa nhìn thấy hấn đã kêu: “Trời ơi may quá, em vẫn chưa về!”

“Học tỷ?” Kiều Khả Nam hỏi chằm. Luật sư Lã rất tốt với mọi người, không tự cao tự đại, là một trong số ít những người khiến Lục Hành Chi phải nể mặt vài phần.

Chị đi đến, nói nhỏ: “Chị có việc cần em hỗ trợ ... việc cực gấp.”

Khóa của Kiều Khả Nam, học tỷ học là nghiên cứu sinh khoa bảo vệ quyền lợi phụ nữ, dân sự hình sự cực kỳ tinh thông, kinh nghiệm phong phú nền tảng vững chắc, thân chủ nào cũng cực kỳ tin tưởng, sao lại kêu hấn đi cứu hỏa?”

Chị tấm tắc: “Việc này ầy mà ... có hơi phức tạp.”

Kiều Khả Nam ngồi ở văn phòng Vũ Văn, đọc hồ sơ vụ án học tỷ mang theo. Uhm ... Mười mấy năm thù hận, quả thực là phức tạp. Đương sự không chịu mời luật sư, mà một vấn đề nữa, đây là án hình sự, là một đại án là oanh động xã hội, quan tòa bắt buộc phải chỉ định luật sư cho cô gái đó, để tình hình không đến mức rối loạn ... Quan trọng hơn nữa là, lý do khiến hung thủ ra tay giết người, thật khiến người ta cảm khái.

Giờ học tỷ nhờ hấn làm đại diện pháp luật, đúng là khiến người choáng váng như bị đánh một bạt tai.

Lã Thư Nông: “Cô ấy cương quyết muốn tử hình, nếu Tòa không xử, tức là không thực thi công lý ... Mỗi lần chị gặp cô ấy đều đi vào ngõ cụt, còn đe dọa không xử sẽ tự sát. Chị hết cách rồi, đành phải tìm em.”

Kiều Khả Nam không tin: “Chị còn bó tay thì làm sao em giải quyết được?”

Lã Thư Nông vuốt lông mèo: “Đến cả tòa băng sơn như Lục Hành Chi em còn bẫy lên, một người bị tình nghi thì tính cái gì? Được rồi, chị đùa đấy. Thực ra chị cảm thấy chú uhm ... có năng lực đi vào thế giới đương sự, hiểu bọn họ, khiến bọn họ tin tưởng, đồng ý nói ra chân tướng. Điểm này chị không làm được.”

“Có sao có sao?” Kiều Khả Nam trợn mắt: “Thực ra cũng có người bảo em lớn lên khá đẹp trai.”

Lã Thư Nông chấm chấm cằm, cười đánh hắc: “Đẻo miệng. Nói chung là nếu em muốn thì thử một lần xem, nếu không thì cũng chẳng còn cách nào.” Cô thở dài.

Kiều Khả Nam: “Để em suy nghĩ.”

Hắn không muốn đồng ý vội, một án kiện liên lụy rất nhiều thứ, truyền thông cũng như báo chí, đã nát bét từ lâu, nào là hung khí gây án, phương thức phạm tội vân vân đều được viết hùng hồn như manga. Lục Hành Chi châm biếm: “Một vụ án còn chưa ra đầu với đầu. Thế nhưng đã bị lều báo xâu xé.”

Kiều Khả Nam thuộc tộc “Cái gì khó quá bỏ qua”, những vụ đại án thế này chưa bao giờ đụng tới ... Mà có thì hắn cũng trốn, tính xấu không muốn rước phiền toái, không dám nhận bừa.

Năm đó, người lái xe gây ra tai nạn hại chết cha mẹ hắn là một quý công tử, đến bây giờ vẫn an nhàn tiêu dao ... Nhưng mà, có lần hắn nghe nói cậu ta bị lộ giao dịch tén dụng đen. Cha mẹ cậu ta hoảng loạn, đi tìm Lục Hành Chi, hứa trả giá rất cao, Lục phú hào thế mà không nhận, Kiều Khả Nam chưa bao giờ hỏi, trực giác hắn mách bảo anh đã biết.

Không có vì sao.

Lã Thư Nông đi rồi, Kiều Khả Nam về nhà, hai người cơm nước xong xuôi, ngồi ở phòng khách xem tivi.

Chính xác là, hắn xem TV, Lục Hành Chi mang kiếng đọc tài liệu.

Nhà bọn họ không có kênh số 4 mà lắp MOD, Kiều Khả Nam rất thích phim gia đình Simpson, xem được một lúc, hắn đột nhiên hỏi Lục Hành Chi: “Anh có nhớ vụ giết người “Nữ thần báo thù” không?”

Nữ thần báo thù là tên người ta đặt cho đại án đó.

Về khía cạnh nào đó, đặt tên khá chính xác.

Lục Hành Chi tất nhiên nhớ rõ: “Lã Thư Nông tìm em?”

Kiều Khả Nam: “???”

Lục Hành Chi tiếp tục lật tài liệu: “Là anh bảo cô ấy đi tìm em.”

Kiều Khả Nam: “...”

Ngày xưa Lục Hành Chi là cột chèo cột chống ở văn phòng luật sư Vũ Văn, sau này tách ra làm riêng, hai văn phòng chung một tòa nhà, hai bên thường xuyên qua lại gặp gỡ, hợp tác làm ăn, giao thiệp tin tức.

Lã Thư Nông gặp vụ án đau đầu, đi gặp Lục Hành Chi xin giúp đỡ, anh lại nói: “Cô tìm Kiều Khả Nam đi, cậu ấy giải quyết được.”

Lã Thư Nông khá bất ngờ.

Lục Hành Chi: “Vụ này cần một người có thể câu thông với đương sự ... Việc này cậu ấy làm được.”

Kiều Khả Nam nghe xong tiền căn hậu quả thực không dám tin, Lục Hành Chi liếc hắn, nhú mày: “Biểu tình gì vậy?”

“A ha ha.” Hắn ôm hai má, nằm úp sấp trên đùi Lục Hành Chi, lắc chân anh làm nũng: “Thật cao hứng ... Thực ra anh đã công nhận em rồi, đúng hay không?”

Lục Hành Chi bình tĩnh: “Miễn bàn luận đề tài này.”

Kiều Khả Nam: “Xì ~”

Lục Hành Chi âm thầm nhếch môi, gỡ gỡ tóc Kiều Khả Nam. Đương nhiên anh công nhận hắn, nếu không sao lại “đề bạt” cậu với Lã Thư Nông. “Vậy sao, nhận không?”

Kiều Khả Nam: “Đang suy nghĩ.”

“Lo cái gì?”

Hắn lèm bèm: “Vụ án quá lớn ... sợ làm không tốt, nhưng mà người giới thiệu là anh, có thể nào cũng phải thử. Không thể để người ta nói anh không có mắt nhìn người được.”

Aiii, mượn cớ, 8/10 nội tâm Kiều Khả Nam đã quyết định nhận. Lục Hành Chi buồn cười, Kiều Khả Nam rõ ràng có hào quang thánh phụ, độc nguyên nhân vụ án nhất định đồng ý.

Vụ án này khiến dư luận cực kỳ rúng động. Pháp viện trở thành quả bóng cao su bị đá tứ tung. Một số thẩm phán sợ rút phải mình run như cây sậy, thậm chí còn viện cớ tránh nạn nghỉ ngơi, chỉ có Kiều Khả Nam, một mình ngu ngốc dự tính làm thủ thành, ôm khư khư quả bóng chết.

“Làm tốt lắm.” Lục Hành Chi xoa đầu hắn, nói tóm lại, dù trường hợp xấu nhất xảy ra cũng đã có anh chống, không sợ.

Kiều Khả Nam nhớ lại hồ sơ vụ án hôm nay, lại nhìn màn hình chiếu “Gia đình Simpson”, tình tiết gây cười chảy nước mắt. Hắn tự hỏi: “Vì sao người ta có thể giết người?”

Lục Hành Chi: “Vì sao người ta lại thích ăn vặt? Nửa năm nay em béo lên ba cân. Ngày trước thúc ép em đi tập bao nhiêu. Vậy mà em chỉ còn cách ranh giới cuối cùng của anh 2kg, em tự liệu đi.”

Kiều Khả Nam: “...”

Hắn cúi xuống sờ bụng, quả thực, hình như, có lẽ ... hơi lỏng một chút.

Một chút!

Lục Hành Chi: “Tối nay nhớ thực hiện 100 lần Sit-up rồi mới được đi ngủ.”

“Một trăm!!!” Kiều Khả Nam kêu rên: “Thà anh chịch em vài phát còn hơn!”

Lục Hành Chi tháo kính, cắn cắn gọng bên môi, nói: “Ừm. Nghe ... thú vị đấy.”

Kiều Khả Nam: “No no no no, em có thể làm 100 lần Sit-up, em thích tập lắm, cực kỳ thích!”

Lục Hành Chi: “Chịu đeo khuyên, giảm cho em 50.”

Kiều Khả Nam quỳ: “Huấn luyện viên, em thực sự muốn làm 100 cái mà ...”

21. Tuần Trăng Mật - Chương 21: Ai Tới Ăn Tối? P2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kiều Khả Nam trơ mắt nhìn bản thân bị anh hai ba lần lột sạch, gel bôi trơn đổ trên đầu chéch choi, thực sự khóc không ra nước mắt: “Đại ca, không phải chúng ta đang bàn bạc chuyện nghiêm túc sao ...”

Lục Hành Chi: “Chuyện bây giờ cũng rất nghiêm túc, em đã béo đến mức anh không ôm được.”

Béo muội anh! Béo muội anh! Béo cmn muội anh!!

Kiều Khả Nam giận dữ: “Tôi đây là vóc người tiêu chuẩn!”

Lục Hành Chi chẳng nói chẳng rằng, vén áo T-shirt của mình lên, tám múi cơ bụng xếp hàng gọn ghẽ. Chưa tới 399\$, chưa tới 399\$, so với gà rán KFC còn hấp dẫn hơn.

Quảng cáo gà rán KFC

Hắn hận: “Có tám múi thì giỏi lắm sao...”

Lục Hành Chi: “Nếu vậy thì sau đừng có sờ.”

Kiều Khả Nam: “...”

Được! Năm mươi thì năm mươi. Hắn cởi hết quần áo, nằm ngửa ôm chân thành hình chữ M, Lục Hành Chi bôi trơn cho sex toy xong, tay tách miệng cúc hoa của hắn, vật kia không lớn, chỉ như một ngón tay của Lục Hành Chi. Phần đầu có hình tròn, phần giữa hình trụ, phần cuối gắn một móc cầm hình chữ S.

Kiều Khả Nam chỉ mới nghe chứ chưa được thử, chỉ cảm thấy kỳ lạ, một thứ đồ còn không rung được, thật sự có thể khiến thẳng nam thành dâm nam dâm dâm khao khát bị thao cúc sao?

Quảng cáo điều toa, lần này anh phí một cơ hội điều giáo rồi. Hê h...

Chưa đợi hắn cười xong, Lục Hành Chi liền nắm phần chuôi, cầm một con ốc chậm rãi nhét vào.

Ban đầu Kiều Khả Nam chẳng cảm thấy gì, chỉ thấy có vật lạ chui vào, cũng không to, chỉ hơi chèn một tí.

Nhưng mà nó không chạm tới đáy, móc cầm lung lẳng bên ngoài ... Có hơi bí ối.

Đầu của thứ kia trơn nhẵn, không động đậy đặt trong chỗ mẫn cảm của hắn, sau đó, phần đầu mút chỗ tay cầm bên ngoài được đặt ngay ở đáy chậu của hắn chính là bên ngoài tuyến tiền liệt.

Lục Hành Chi lấy khăn giấy lau tay, kéo quần lót của Kiều Khả Nam lên, giữ chân của hắn: “Bắt đầu Sit-up năm mươi lần, làm cái nào đếm cái đó ... còn nữa, phải hôn anh mới được tính.”

Kiều Khả Nam mặt đỏ phừng phừng ngượng anh.

Lục Hành Chi: “Được rồi, bắt đầu đi.”

Lần đầu tiên không khó lắm, vấn đề là, bài tập này cần kết hợp lực eo và chân, thân thể kéo căng, cúc hoa vì thế cũng căng thẳng, đồ vật vốn không hề có tính sát thương bên trong kết hợp với động tác bên ngoài, như một vật sống thực sự, nội ngoại công giáp, bụng Kiều Khả Nam thành linh cơ rúm.

“Ừ...” Không biết là đếm số hay là rên rỉ, Kiều Khả Nam nhịn, hoàn thành lần thứ nhất.

“Hai ... ba ... mười ...” Mười lần liên tục, hai gò má hắn đã ửng hồng, không ngừng thở dốc. Trong lúc làm, hắn rất cố gắng kẹp chặt, nhưng hành động này càng làm bên trong phản ứng dữ dội hơn, phần móc ngoài bám chặt vào thành ruột, giữ cho phần đầu không bị xô dịch. “Hai mươi ... A ...”

Mới hai mươi, Kiều Khả Nam đã mướt mồ hôi, cả người đỏ ửng. Dương vật hắn cương, bị vải vóc ép chặt, vật liệu của chiếc quần này tương đương quần bơi, bên trên đã nổi lên một cái gồ, hắn la hét: “Đây rồi cuộc ... a ... là cái gì ...”

“Dụng cụ chữa bệnh.” Lục Hành Chi đáp: “Dùng để điều trị bệnh yếu sinh lý ... Bảo bối, vừa nãy em chưa hôn anh, không tính.”

Đạch!!

“Hai ... Ô ...” Kiều Khả Nam muốn ngồi dậy, nhưng mỗi lần thử đỉnh ốc bên trong sẽ vô tình đâm vào, càng co rút làm nó càng cắm chặt. Lúc gấp bụng, thứ kia sẽ hút vào bên trong, lúc buông lỏng thì nghiền từng tuyến thể, đến thở mạnh cũng muốn chết đi sống lại! Đau muốn phát rồ!

Cái này còn không có điện nữa ... Kiều Khả Nam không nhìn cũng biết nửa dưới của mình rất bừa bãi, hắn thở phì phò, cố gắng dán lên người Lục Hành Chi, hai tay vờn quanh cổ anh: “Anh ... Thực sự không được...”

Lục Hành Chi cực kỳ khoan dung (?): “Giảm cho còn 30.”

Kiều Khả Nam chầm chầm chầm, thiếu chút nữa không nhịn được bóp cổ anh.

Hắn kháng nghị: “... Vậy chuyện em thích ăn quà vặt với sát nhân liên quan gì đến nhau?”

“Gen, trời sinh ra đã có, 3 tuổi lớn 7 tuổi già, tính cách có trong xương tủy không thay đổi được. Còn việc trở thành sát nhân, phải xem danh xưng và cấu tạo hung ác.”

(Phần này raw là . Chỗ này mình đang chém bừa)

Kiều Khả Nam ngạc nhiên: “Cấu tạo hung ác?”

Lục Hành Chi: “Có thể nói là, mỗi một người sinh ra sẽ có một cấu tạo riêng, đa số người bình thường không xảy ra vấn đề gì, họ tự biết cái nào nên làm cái nào không nên làm, có một số bị trục trặc, khiến

bản thân mất khống chế gây tội hoặc bị ép phạm tội, còn một loại ... sinh ra đã hung ác sẵn, không có tính người.”

Lục Hành Nhận nhận cái hôn thứ 22. “Tính cách là trời sinh, tiếp nhận giáo dục có thể cải thiện thiếu sót, nhưng rất ít, đó là lý do tỷ lệ tái phạm cao như vậy.”

Hơn nữa sống dưới áp lực xã hội, những người nguyên bản tính cách tốt đẹp cũng vì một biến cố gì đó, tan vỡ.

Nữ thần báo thù chính là ví dụ.

“Còn phần em ...” Lục Hành Chi cười bật tiếng. “Cấu tạo trơn nhẵn không tỳ vết.”

Kiều Khả Nam: “Anh nói gì?”

Lục Hành Chi: “Không có gì. Nghỉ ngơi đủ chưa? Đến, 23.”

Kiều Khả Nam: “...”

Cho đến lúc làm xong, Kiều Khả Nam chưa bao giờ nghĩ gặp bụng lại gian nan thế này, toàn bộ đại não quay choáng váng.

Cảm giác sung sướng truyền từ trên xuống dưới, toàn bộ lỗ chân lông đều cảm thấy tê tê, dương vật bị thít chặt trong quần vừa đau vừa thoải mái. Lần thứ 25, Lục Hành Chi tự cởi dây lưng, móc súng ống, con quái vật màu tím đỏ hung hãn vươn mình chào, gân guốc gồ lên quanh thân, nhìn thấy Kiều Khả Nam thì nhỏ nước miếng ròng ròng, hận không thể vọt vào chịch chịch chịch.

“Em yêu, em vẫn còn 5 cái.” Lục Hành Chi cà quỳ đầu vào gò đất nổi trên quần lót hần, tà ác nhắc nhở.

“Năm ... A a a!” Cả người Kiều Khả Nam run rẩy, bỗng nhiên rùng mình một cái, cả người xụi lơ dưới đất, khuôn ngực phập phồng.

Hần bắn. “Ư a ... Ư a ...”

Lục Hành Chi lột chiếc quần tình thú ra, bên trong cổ đại ướt át, lẫn lộn một đồng tinh trùng và cái thứ dịch-không-biết-tên, phần chuôi của chiếc ốc vít ở ngoài hậu đình run run theo cơ thể của cậu, tàn nhẫn vô tình móc vào tuyến sinh dục, bắt người phía dưới không ngừng bắn tinh.

“Ư ... Ư ...” Từng đợt cao trào thi nhau ập đến, Kiều Khả Nam vô thức chạm vào đầu vú, muốn dùng đau đón áp đi cảm giác sung sướng này.

Vận động quá sức làm hần đầm đìa mồ hôi, lúc Lục Hành Chi định rút ốc vít ra, gương súng của mình chuẩn bị cắm vào, Kiều Khả Nam lại hỗn hển nói: “Chờ một chút.”

Lục Hành Chi: “?”

Kiều Khả Nam chỉ thẳng con nằm úp sấp của mình. “Em đến giai đoạn trở ỉ rồi.”

Lục Hành Chi: “...”

Giai đoạn trở ỉ, tên khoa học là Refractory period, tục danh gọi là thời gian hiền giả hoặc hình thức thánh nhân, trường hợp xảy ra khi đàn ông bị kích thích bắn tinh xong nhưng không kịp phản ứng, phiêu như đám mây, dùng ánh mắt từ ái nhìn mọi vật xung quanh, tiến tới tự hỏi triết lý nhân sinh.

T/n: Đúng rồi, bạn có thể gọi là ... Tắt nứng:)))

Hần đứng dậy, xoa xoa quỳ đầu hung hãn của Lục Hành Chi, vẻ mặt hiền lành: “Ngoan, tui thân cho con rồi.”

Lục Hành Chi: “...” Vậy anh thì sao?

Kiều Khả Nam đứng dậy, đi vào phòng bếp, lấy từ tủ lạnh ra một lon bia, sảng khoái nói: “Aaa~ vận động xong uống bia đúng là thiên đường mà.”

Lục Hành Chi: “...”

Kiều Khả Nam: “Em đi tắm đây, anh và con trai tự xử với nhau nha ... Ê! Chờ chút, đừng mang họa mi vùng vẫy của anh qua đây, u oa ... chu mi nga ~”

....

Đánh nhau kịch liệt một hồi xong, Kiều Khả Nam vén áo thun lên, phơi bụng trước quạt điện, mơ hồ nhớ lại vấn đề đang thảo luận ban nãy.

Tính cách trời sinh, cấu tạo gọn gàng nguyên bản, quả thực hắn đã từng tự hỏi vấn đề như thế khi ở New York. Hắn từng nghĩ, nếu Lục Hành Chi và Julien đổi chỗ cho nhau, liệu Lục Hành Chi có giống Julien – hiền lành tốt bụng ăm ắp?

Đáp án là: Không.

Tính cách hình thành số phận, tình trạng của anh bây giờ có thể nói là: Không quan tâm thế sự, không thù ghét cuộc đời, ở giữa ... Thỉnh thoảng lên cơn một chút. Mình có thể khiến anh thay đổi đến mức này, đúng là đáng nhận một tràng pháo tay mà.

Lục Hành Chi lại gần, kéo áo hắn xuống: “Đừng làm như thế, cẩn thận lạnh con anh.”

Kiều Khả Nam chấm chấm chấm: “Con của anh lúc này đã trôi hết xuống cống rồi được không?” Đã lên chức bố, vậy mà con trôi đi cũng không biết, tồ tề! (-_____-)

Lục Hành Chi: “Cảm thấy thoải mái chưa?”

Kiều Khả Nam đáp anh, vốn là một vấn đề nghiêm túc mà bọn họ “Thảo luận” thành như vậy, xã hội thật muốn khóc.

Hắn hiểu, Lục Hành Chi muốn trấn an mình ... Tuy rằng phương pháp như lờ.

Kiều Khả Nam: “Em cũng không phải luôn bình tĩnh trước thế sự như vậy đâu.”

Lục Hành Chi: “Hửm?”

Hắn là kẻ không muốn nhớ lại, không muốn tự hỏi, tiêu cực trốn tránh, cảm giác bất lực, đó là lí do hắn rất không muốn vướng vào thị phi. “Nói thực, em rất khâm phục cô ấy.” Hắn chỉ tay vào Joanna.

Thật lâu sau, Lục Hành Chi đáp: “Cố gắng lên.”

“Aiiii.” Đau đầu quá.

Kiều Khả Nam nín áo anh, kéo bả vai xuống cap một ngụm, trả thù anh tự đứng giới thiệu mình, hắn là kẻ sợ phiền toái thực sự có được không?

Có lẽ anh cảm nhận được Kiều Khả Nam bồn chồn bất an, liền vuốt mặt hắn, nói: “Không sao. Trời sập vẫn còn anh gánh.”

Kiều Khả Nam phì cười, hôn nhẹ anh. Đương nhiên, hắn chẳng mong Lục Hành Chi gánh vác, nhưng hắn không muốn tranh cãi vấn đề này. Có đôi khi, ý lại cùng là yêu, hắn không ngại ý lại, yêu càng nhiều.

22. Tuần Trăng Mật - Chương 22: Ai Tới Ăn Tối P3

Kiều Khả Nam gọi điện cho Lã Thư Nông, đồng ý nhận case này.

Đây là lần đầu hắn gặp Joanna.

Hắn hi vọng, sau buổi gặp hôm nay mình có thể hiểu được cô. Truyền thông nói, người phụ nữ này suy

nghĩ khó lường, thủ đoạn độc ác, hẳn đều bỏ ngoài tai. Trước kia, mới chỉ có vài sự việc tác động hẳn đã nuốt phải cục tức, Lục Hành Chi ở bên cười nhạo: “Em quá cảm tính, dễ kích động, sao không tự mình điều tra, tự suy nghĩ thử xem.”

Kiều Khả Nam không cam lòng, sau đó dần hình thành tính cách bỏ qua lời nói bên tai, tự mình đánh giá vấn đề.

Hắn đứng ở tư cách ủng hộ tử hình, bước đầu tiếp cận Joanna, chí ít chị cũng chịu nói chuyện. Kiều Khả Nam hỏi xong, đột nhiên ngưng lại rồi nói tiếp: “Đây chỉ là thắc mắc của tôi ... Cô không trả lời cũng được.”

Joanna: “?”

Kiều Khả Nam: “Chẳng nhẽ không có ai khuyên cô quên đi, tha thứ?”

Joanna đầu tiên sững sốt, sau đó cười khẩy: “Mọi người xung quanh tôi đều nói thế ... Kể cả có quen biết hay không.”

“ ... ”

“Dựa vào cái gì?” Joanna cười, nhưng ánh mắt không người. “Người bị giết là chồng tôi, nhưng hung thủ còn sống. Tôi dựa vào gì phải quên? Dựa vào gì tha thứ? Hơn nữa ...” Cô dừng một lát, nói: “Quên đi, chẳng khác nào tự bóp nghẹt tâm, sống như không hồn.”

Kiều Khả Nam giật mình.

Joanna ấn lên ngực trái: “Tim tôi còn đập, nó vĩnh viễn không chết.”

...

Một ngày mười năm trước, cô và chồng cãi nhau.

Thực ra cũng không phải chuyện lớn, nhưng không hiểu tại sao, cô rất muốn trút giận, như một quả bom, đựng chút là nổ.

Chồng Joanna là người Đông Nam Á, là người Thái Lan.

Hai người gặp nhau khi đến Đài Loan làm việc, anh rất bảnh trai, tuấn tú, lại còn giỏi Tiếng Trung.

Anh làm ở công trường với mức lương thấp, làm những việc nặng không ai muốn làm, còn không được

người ta tôn trọng.

Ở Thái Lan anh không có nhà, đến Đài Loan để tìm con đường mới, nếu không được sẽ đi nơi khác, không dám chắc.

Anh nói: “Nhưng mà anh đã gặp em.”

Chuyện hai người ở bên nhau gặp rất nhiều trắc trở. Đài Loan tự nhận là nước dân chủ tự do, không phân biệt giai cấp, nhưng với những người nhập cư, bọn họ lại cảm thấy rất ưu việt, tự cho mình đứng trên đỉnh nhìn người khác.

Nếu như cô kết hôn với người Nhật, Mỹ hay châu Âu ... chắc chắn chẳng ai phản đối, nhưng nếu là người Thái Lan, Myanmar, Campuchia, mọi người sẽ không hẹn cùng nghĩ: “Chắc là cưới để được nhập tịch chứ gì?”

Joanna cười lạnh. Những người này đúng là ếch ngồi đáy giếng, Thái Lan bây giờ phát triển cực nhanh, cơ sở hạ tầng mọc lên như nấm, còn Đài Loan đã chạm đến cực hạn, dù có người nước ngoài kết hôn vì nhập tịch, thì trong đó không có chồng cô, anh không từ bỏ quốc tịch của mình.

Tóm lại, hai người kết hôn, không người thân chúc phúc, không tiệc cưới linh đình, chỉ có một bó hoa 100 đồng đăng kí kết hôn, nhân viên làm giấy hôn thú của họ còn hai mắt hồ nghi, giống như tự hỏi có phải cô kết hôn hợp đồng không.

Ngày hôm đó, hai người cãi nhau vì một chuyện rất nhỏ.

Anh muốn gặp cha mẹ cô, trước là đạo nghĩa, sau là lễ phép, dù thế nào cũng nên đi bái phỏng, nhưng Joanna phản đối. Cô không muốn chứng kiến thái độ của cha mẹ đối với chồng mình. Chồng cô nói sẽ chấp nhận, nhưng cô thì không, hai người tan rã trong không vui, chia giường ngủ, Joanna nghe thấy anh thở dài.

Cơ quan của hai người đều làm việc từ sớm, nhưng Joanna không muốn dậy, chồng cô dậy trước, hôn cô một cái, nói: “Anh đi đây.”

Joanna không trả lời.

Anh đi làm, cô cả ngày tâm tình rầu rĩ, giống như đến tháng ... Joanna chạy vào WC, kiểm tra băng vệ sinh còn sót lại, sực nghĩ: Tháng trước của mình, là khi nào?

Cô giặt mình, lật đặt đến khoa sản.

Kết quả kiểm tra nước tiểu có rất nhanh, bác sĩ: “Chúc mừng, chị đã có thai rồi.”

Joanna vui vô cùng, cô rất cần người có thể chia sẻ vui sướng với mình, vì thế cô gọi điện cho cha mẹ, nói: “Con có thai rồi.”

Đầu dây bên kia hơi trầm mặc, cuối cùng mẹ cô thở dài: “Khi nào có thời gian, sắp xếp ăn một bữa cơm đi. Anh ta thích ăn gì? Tôi sẽ tìm cách nấu.”

Con gái gả đi, chỉ mong gặp được chàng rể tốt, bây giờ còn có đứa nhỏ, quan hệ càng thêm vững chắc. Dù muốn hay không, ông bà cũng phải tiếp nhận chàng rể ngoại quốc này rồi.

Việc mừng như vậy, Joanna muốn ngay lập tức báo cho chồng, cô cố kiềm chế, muốn tạo cho anh một kinh hỉ. Đêm đó, cô xuất hết kỹ xảo bản thân, chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn. Nhưng mà, hôm đó anh không trở về.

Đêm hôm sau, cũng không thấy.

※

Kiều Khả Nam nhớ lại ngày cha mẹ qua đời, tất cả mọi người khuyên hắn quên đi, bởi vì đau không lại, phán quyết cuối cùng sẽ không bao giờ như hắn mong muốn. Sự thật là vậy, do rượu điều khiển mới đâm chết người, dù thế nào cũng là gây án mạng, thế mà chỉ xử tù treo bảy tháng, phạt mấy trăm nghìn, vụ việc giải quyết xong.

Cha cả đời phục vụ pháp luật, đến cuối cùng, công bằng lại chẳng về phía ông.

Kiều Khả Nam cảm thấy trò hề này quá khốn khiếp. Lúc hiểu ra, nửa đời này hắn đã đối nghịch cha mình, chỉ thích ăn chơi phè phỡn, cuối cùng âm thác dương sai đăng kí vào khoa. Đáng tiếc, bản chất của hắn không phải thịt cá, chỉ có thể làm một luật sư quèn. Học được một thân pháp luật, cho bản thân vào khuôn phép không đúng không sai, dùng những gì học được giúp đúng người.

(Thịt cá: “thịt cá nằm trên thớt”, chỉ những người cúi mình, chịu bắt nạt, Nam không chịu nên làm luật sư quèn thôi)

Hắn đến nhà kho tìm lại cái rương, muốn nhìn hồ sơ năm ấy.

Nó nằm trong một góc khuất, trong thùng còn chứa tất cả kỷ vật ngày xưa của cha mẹ. Hắn chưa kịp dọn cẩn thận, nhưng mở chiếc thùng ra, tất cả đồ vật được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, ám ảnh cường chế đến mức không có một khe hở, rõ ràng là dấu vết của Lục Hành Chi.

Hắn run rẩy một hồi, cầm bản án lên – đóng bụi nhiều năm, bên trên đã lấm tấm ó vàng, ở trên là một tên người, hắn chỉ còn nhớ lơ mờ. Hắn đã quên, thực sự quên.

Từ đây, con người cũ và con người mới đã là hai cuộc sống bất đồng, không liên quan, không truy đuổi.

Hắn đặt đồ vật trở lại vị trí, quyết tâm không thể để Joanna cứ vậy xong đời.

Tim cô ấy còn đập, tỉnh táo thực hiện chính nghĩa của mình, hắn không cố sùỵ báo thù, nhưng không thể để cô chết.

Vấn đề lớn nhất hiện tại đó là, làm thế nào để hai người có chung suy nghĩ. Kiều Khả Nam rời khỏi nhà kho, lên phòng khách ngồi tra cứu, cực kỳ tập trung. Cho nên, khi Lục Hành Chi trở về, liền thấy quang cảnh nghìn năm có một, không khỏi kỳ quái: “Chăm đột xuất sao?”

Kiều Khả Nam: “Đừng làm ồn em.”

Còn nghiêm túc vậy? Lục Hành Chi vừa bực vừa buồn cười: “Không làm ồn em, chỉ cho em một lễ vật.”

Anh ném tới một phong bì da trâu, Kiều Khả Nam: “Cái gì đây?”

“Nhìn là biết.” Lục Hành Chi nói xong, đi vào phòng.

Kiều Khả Nam mở cái bao ra, đọc nội dung bên trong, mắt trừng lớn.

Hắn vọt vào phòng: “Anh! Anh!”

Lục Hành Chi cau mày: “Tiếng gì như tiếng heo kêu ấy nhỉ?”

Kiều Khả Nam: “...”

Trước đây, mỗi lần hắn kêu “anh”, Lục Hành Chi chỉ hận không thể bổ nhào vào hắn, thao hắn ba ngày ba đêm, bây giờ lại thái độ thế đấy.

Đúng là, tháng năm tàn khốc, lòng người vô tình!

Hắn tan nát cõi lòng thì ào, Lục Hành Chi xì một tiếng, ôm hắn vào lòng, hôn một hơi sâu.

Kiều Khả Nam biến nụ hôn này càng thêm nồng cháy, còn xô Lục Hành Chi ngã xuống giường, nhiệt tình nhồm lên cắn lấy cắn để: “Anh thực sự giúp em nhiều vậy hả?”

Lục Hành Chi bị khí phách hùng hổ của hắn làm cho run rẩy, một chút ... chỉ một chút thôi. “Là người

ngoài anh cũng sẽ giúp.”

Ồ hó? Anh mà tốt thế? Nhiều nhất chỉ “ám chỉ” thôi. Tuyệt đối sẽ không có chuyện chăm đến tận răng như vậy. Kiều Khả Nam mỉm cười, vuốt ve mặt anh: “Vậy ... người ta cũng cảm ơn anh như thế này sao?”

Lục Hành Chi: “Anh thích mới nhận.”

Kiều Khả Nam “Ah?”, Lục Hành Chi lúc này mới xoay người, đè hấn dưới thân: “Chỉ nhận của em thôi.”

“Còn lần nữa, em sẽ bắt hai quả thận của anh phải xuất huyết.” Hấn đứng dậy, quay trở lại phòng khách, lấy tư liệu bên trong, đọc tỉ mỉ.

Hấn nghĩ, hấn đã có cách khiến Joanna phải đồng ý với mình rồi.

23. Tuần Trăng Mật - Chương 23: Ai Tới Ăn Tới P4

“Hey! Tôi lại đến rồi.”

Ở nhà giam, Kiều Khả Nam lần thứ hai gặp mặt “Nữ thần báo thù”.

Joanna cười lạnh: “Dù anh có tới bao nhiêu lần thì kết quả cũng vậy.” Cô không ngốc, còn là người từng trải, dựa vào lời nói và việc làm của Kiều Khả Nam, cô đã sớm biết hấn muốn thuyết phục mình từ bỏ việc tử hình.

Kiều Khả Nam khựng một chút, tay áo xắn lên, bắp thịt trên cánh tay sạm đen hơn chỗ khác. Hấn băng quơ: “Nặng ở Đai Đông kinh khủng thật.”

Joanna rùng mình, vẻ ngoài lạnh lùng nứt gãy: “Anh đã làm gì?”

Kiều Khả Nam: “Chẳng gì cả, đi gặp một đứa trẻ ... Đừng kích động, tôi không nói tôi là ai, còn khéo nữa là, cô bé lại ở trong cô nhi viện của chúng tôi.”

Joanna: “Cái gì?”

Kiều Khả Nam: “Cô nhi viện phía Nam, đó là nơi cô nhờ người thân đưa con gái đến đúng không? Nơi đó là sản nghiệp của anh ... bạn thân của tôi. Cô bé rất đáng yêu, không khóc không ầm ĩ, thích nghe chuyện thần thoại Hy Lạp. Cô bé nói mẹ có chuyện quan trọng, nên mới tạm gửi mình ở đây ... Nữ thần báo thù à, cô thật ích kỷ.”

Joanna không lên tiếng.

“Đây là nhật ký của cô bé, nói là viết cho cô.” Kiều Khả Nam giao cho giám ngục kiểm tra, xác nhận không chứa vật nguy hiểm.

Cuốn nhật ký đặt trước mặt Joanna, cô không nói lời nào.

Kiều Khả Nam không nhúc nhích, nhìn đôi mắt luôn âm u không có sự sống của cô lóe lên ánh sáng.

Ánh sáng muốn sống.

Kiều Khả Nam: “Hiện nay, người đang chăm sóc bé là một cặp ông bà sống ở Đài Đông ... Hai người rất tốt, nhưng đã lớn tuổi, sớm hay muộn cũng đi. Đến lúc đó con gái cô sẽ lại một mình, cô bé đã mất cha, cô còn muốn nó mất luôn mẹ?”

“Câm mồm!” Joanna đập bàn rống giận, giám ngục đứng bên sợ hãi, phân vân không biết có nên không chế đối tượng hay không. “Tôi đã giết người! Tôi phải bị xử tử! Nếu giết người mà không xử tử, xã hội này có còn công lý nữa không?”

Kiều Khả Nam: “Tôi muốn hỏi cô một vấn đề.”

Joanna không đáp.

Kiều Khả Nam than thở: “Cô xem, tôi khổ sở chạy đến Đài Đông, hơn nữa còn có công chăm sóc con cô một thời gian ... Tôi hy vọng cô sẽ trả lời.”

Joanna xẹp xuống như một quả bóng cao su: “Là gì?”

Kiều Khả Nam: “Có phải ... Cô đã từng thực sự cố gắng, muốn tha thứ cho hung thủ rồi đúng không?”

Joanna: “...”

Kiều Khả Nam: “Tôi tra trên Wiki. Trong thần thoại Hy Lạp, Erinyes được thần Athena cảm hóa, thay đổi hình tượng, trở thành người bảo vệ phồn vinh, được tôn xưng làm nữ thần công lý. Cô dạy bảo con gái rất tốt, cô bé rất lương thiện, ở cô nhi viện thường xuyên xung phong giúp đỡ người khác, tôi ấn tượng nhất một lần, cô bé nói: “Cháu đánh người khác, tay cháu sẽ đau, như thế có gì tốt?”. Tôi chắc chắn, một người có thể dạy dỗ con gái như vậy chỉ đang bị thù hận che mắt. Con trẻ tâm sáng như gương, nếu cô có chút lệch lạc, con bé sẽ cảm nhận được.”

(Erinyes là những nữ thần trả thù. Trong thần thoại Hy Lạp, họ được miêu tả là sẽ trừng phạt bất cứ ai nếu

như người đó đưa ra lời thề gian dối)

Cô có thể từ từ đọc nhật kí của con bé ... Yên tâm, tôi chưa đọc. Cô bé viết một tấm thiệp tặng tôi, cũng tặng cho tất cả mọi người. Đúng là một thiên thần nhỏ. Lục ... ờm, người sở hữu cô nhi viện, tính tình anh ta rất cổ quái, thế mà cũng thích cô bé. Cho nên mới đặc biệt ấn tượng, tra được một đồng tư liệu cho hẳn.

Joanna vẫn im lặng, nhưng nhìn kỹ, từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống, phòng tuyến bị phá vỡ. Cô nghẹn ngào: “Tôi cố gắng ... Tôi thực sự, đã cố gắng ...”

Đêm đó, chồng cô không về.

Tuy Đài Loan đã quy định số giờ làm việc, nhưng vì gia tăng hiệu suất, mọi người thường phải tăng ca, có khi cả đêm không về là chuyện bình thường. Có thể chồng cô bận họp chưa kịp nhắn tin, nhưng mà cô muốn chia sẻ tin vui với anh, bèn chủ động gọi điện. Thế nhưng, người bắt máy lại là một người đàn ông xa lạ.

Cô tưởng đó là đồng nghiệp của chồng mình, bèn hỏi: Chồng tôi đang ở đâu?

Phía bên kia rất âm ỉ, có người hét mọi người bình tĩnh, tiếng hét, tiếng kêu rối loạn, người lạ mặt dường như đang di chuyển, xung quanh cuối cùng im lặng, anh ta trầm mặc một hồi, sau đó cứng ngắt hỏi: “Xin hỏi, chị có phải vợ của số máy này không?”

“Phải.” Số điện thoại trong máy là cô tự lưu, tên rất đơn giản, chỉ có hai chữ “Bà xã”. Anh luôn nhè nhều đổi thành “Bảo bối”, cô không đồng ý.

Đối phương thở dài, cuối cùng nói: “Tôi là cảnh sát, xin chị hãy nén bi thương, chồng của chị ... đã qua đời.”

Kiều Khả Nam: “Nghe nói, anh ấy vì bảo vệ một học sinh trung học, mới bị đâm.”

Joanna cười khổ: “Anh ấy là thế, luôn làm việc với cái đầu ngốc nghếch. Anh ấy rất thích phim siêu anh hùng, trong phòng treo một đồng áp-phích ... Bình thường rất tiết kiệm, trừ khi vì tôi, nếu không sẽ chẳng bao giờ mua sắm. Ngày đó, ... có lẽ muốn làm lành với tôi, anh mới đến trung tâm chọn quà.”

Nào ngờ, chẳng bao giờ quay lại.

Đó là một chiếc khăn lụa, dính đầy máu, mùi tanh nồng nặc, cô phải dùng rất nhiều công sức mới giặt sạch. Hoa văn bên trên ... là loại hoa cô yêu thích nhất.

“Vụ án cắt yết cầu trước cửa hàng” làm rung động toàn bộ Đài Loan. Trung tâm thương mại tự nguyện bồi thường, điều kiện tiên quyết là không truy cứu trách nhiệm của họ. Cha mẹ thủ phạm ở trước truyền thông quỳ xuống giải thích, lại chưa từng đến linh đường một chuyến ... Nay cũng thôi, cô chỉ muốn biết vì

sao kẻ kia muốn giết người? Vì sao lại giết chồng cô? Anh ấy đã làm gì sai?

Hung thủ nói, hắn không thể chịu được một xã hội phân biệt đẳng cấp, hắn chọn TTMT, là vì trong khi nhiều người lâm vào cảnh thất nghiệp, lại có những kẻ thoả mái tiêu xài. Thế giới này quá rác rưởi, cứ tử hình, hắn chẳng quan tâm.

Một hòn đá gây nên nghìn lớp sóng. Dư luận phân thành hai luồng ý kiến. Có người bắt đầu giảng giải, không thể xử tử, xử tử là thực hiện đúng mong muốn của hắn, phải nghiên cứu hắn, hắn ta cũng là kẻ đáng thương, tính cách lệch lạc là do tuổi thơ bất hạnh ... Cô không hiểu, đó là kẻ giết người mà? Chồng cô và hắn không thù không oán, vô tội chết thảm, chẳng lẽ hắn không đáng chết?

Ngày xét xử, cô nhìn những gia đình bị hại mặt mày nhếch nhếch, hắn từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu, không rên nửa tiếng.

Hắn cầm bút, nguệch ngoạc vẽ tranh, biểu hiện như một gã tâm thần.

Hắn nói với quan tòa: “Tôi nhận tội, tôi hối hận, tôi chấp nhận tử hình.”

Cô thở phào nhẹ nhõm, luật sư đang tiếp tục kháng án, vậy thì quan tòa không cần xét xử lần hai, hắn đã nhận tội, ăn năn hối cải.

Cô hoàn toàn không ngờ, quan tòa sẽ xử lại. Thời gian đó, cô đã về nhà bố mẹ dưỡng thai, cha mẹ sợ cô đau lòng, giấu nhẹm mọi thông tin liên quan đến vụ án, đến khi cô sinh con xong mới vỡ lẽ, cả người lão đảo muốn ngã. Cô mơ thấy chồng mình, nhưng không nhìn được mặt anh, lúc tỉnh lại, mẹ cô đang nắm tay cô khóc lóc: “Quên đi, quên mọi chuyện đi, hảo hảo sống tiếp...”

Không, cô không quên.

Quên là quên thế nào?

Chồng cô đã chết, để lại cô và đứa nhỏ bơ vơ trên thế giới này, nếu ngay cả hai người cũng quên, ai sẽ nhớ tới anh?

Quên, tim sẽ chết, sống mà như chết.

Người quên sẽ mất hi vọng, người quên sẽ trở thành trống rỗng.

Cô cảm thấy mình chưa đến mức đó, vì vậy bắt đầu nghiên cứu luật hình sự, tích cực tìm hiểu nguyên nhân phá bỏ tử hình bởi vì luật sư biện hộ cho kẻ giết chồng cô là một người nổi tiếng chủ trương loại bỏ hình thức tử hình.

Cô đi dự thính ở một trường đại học, giáo sư nói: “Nhân dân quyền phần nọ, cũng có thể phớt lờ, hòa theo một cách mù quáng, nhưng pháp viện không được. Quyền lực của một cơ quan chính phủ không được vượt trên quyền lợi nhân dân, càng không có quyền tước đoạt tính mạng người dân, đây chính là một chuyện rất đáng sợ. Trong lịch sử, có bao nhiêu người đã chết vì bị tử hình? Suy nghĩ kỹ, nếu chính phủ hợp pháp hóa tử hình, nó sẽ mang đến rất nhiều hậu quả đáng sợ. Pháp trị xã hội, chính là những quy tắc khiến chúng không thể xằng bậy.”

Vậy, chính phủ không có quyền giết người, nên người dân giết người cũng không sợ chết, quá mâu thuẫn, Joanna không hiểu nổi, hơn nữa, tính mạng chồng của cô đã bị kẻ kia tước đoạt.

Ai tới trả công bằng cho anh? Hoặc cho cô?

Cô lâm vào mờ mịt, giống như rơi vào một chiếc hộp kín, bốn phía tối đen, không tìm thấy lối ra, không tìm thấy đáp án.

※

Quên đi.

Đường như nếu chúng ta gặp phải một chuyện đau buồn, đều sẽ nghe người ngoài nói vậy, quên đi, bỏ đi, quên đi mà sống, ngay cả Kiều Khả Nam cũng thỉnh thoảng khuyên thân chủ, có điều cách hắn nói hơi khác một chút, thậm chí còn cường ngạnh hơn: “Quên chuyện buồn đi, hãy chỉ nhớ chuyện tốt.”

Có một số việc, chúng ta tự nhủ phải quên, nhưng thực tế nó vẫn tồn tại như cũ. Giống như nhổ một cái đinh thì dấu vết vẫn còn đó. Không phải chuyện gì muốn quên là có thể quên, vết thương không chỉ là một cái lỗ, mà là một hang động sâu hút.

Nó cắn nuốt ý chí, cắn nuốt sinh mệnh, cắn nuốt hỉ nộ ái ố của con người, như Lục Hành Chi từng nói, mất đi tín tưởng, anh chỉ là một cái xác không hồn.

Tối nay Lục Hành Chi về muộn, Kiều Khả Nam ăn tối một mình, sau đó xem tin tức ngoài phòng khách. TV chuyển kênh, phát sóng án giao dịch nội gián ồn ào nhất mấy ngày nay, Kiều Khả Nam vốn không để ý bỗng run rẩy, nhìn màn hình, MC nói gì đó hắn không nghe rõ, nhưng mà kẻ kia.

(Giao dịch nội gián: Giao dịch nội gián là việc mua hoặc bán chứng khoán bởi một người có khả năng tiếp cận các thông tin bí mật, chưa được công bố về loại chứng khoán đó. Việc mua bán nội bộ có thể bị coi là phạm pháp hay không thì phụ thuộc vào thời gian mà hành động này được thực hiện. Nó là phạm pháp nếu các thông tin, tài liệu vẫn chưa được công bố ra ngoài vì như vậy sẽ không công bằng đối với các nhà đầu tư khác.)

Hắn không quên.

Năm đó là thái tử gia, bây giờ là giám đốc một tập đoàn lớn. Ở Đài Loan, giao dịch nội gián rất hiếm phải ngồi tù. Nhưng vị thiếu gia này đi đêm nhiều, không biết đặc tội cao nhân nào, bao nhiêu lịch sử đen tối bị tố giác, trong đó có cả cường bức nữ minh tinh, buôn lậu với hắc đạo, quả thực phát rồ.

Internet bùng nổ, đồn dập bàn tán vụ này, Kiều Khả Nam run tay, đọc từng tin một.

24. Tuần Trăng Mật - Chương 24: [Đi Nhầm Lộ Ii Chi Tuần Trăng Mật]07# Ai Tới Bữa Tối 05

Tại xa xa nam hành văn phòng kinh doanh lý, một danh mang tể khuông kính mắt ôn tú nam nhân ngồi ở văn phòng, thanh thơi uống một ngụm cà phê, xem TV tin tức nói: “Khó được người sẽ chủ động theo ta liên thủ.”

Lục Hành Chi “Hừ” Một tiếng, ý vị thâm trường nhìn vị này “Lai khách” “Ác giả ác báo.”

“Ngô, nói hần là không phải ta đi?” Hứa Thương Ương cười mề mễ, trước mắt nốt ruồi đen diệp theo nheo lại. Hần mâu hắc, gọi người xem không tiến. “Ta cũng là phụng mệnh làm việc, bắt người tiền tài cùng người tiêu tai, làm người khẩu vị quá lớn không tốt, đối thân thể..... Đối tính mạng đều là.”

Tưởng tên kia an an toàn toàn đương thương quản bao nhiêu hảo, càng muốn tâm sinh ngạt niệm, làm nuốt hóa, vốn nhất điểm nhất điểm, sau này trực tiếp chính bát phủng đi, còn tưởng cùng cảnh sát liên thủ đập bọn họ, phạt đều không có thể nhẫn. Vừa vặn Lục Hành Chi cũng tưởng tham hần một quyển, hai người liền như vậy hợp tác lên, hỏi hần vì sao, Lục Hành Chi: “Ngày mười năm người gặp qua có người nhân nội tuyến giao dịch nhốt vào đi ví dụ sao?”

Hứa Thương Ương hồi ức đem. “Thật đúng là không có.”

Lục Hành Chi trầm đình tiết thiết. “Nhưng ta muốn hần đi vào.”

Cứ như vậy một câu, hai người đạt thành chung nhận thức, hình thành ngăn ngừa đồng minh.

Hứa Thương Ương ngoắc ngoắc thần, đặt xuống ly đứng dậy. “Lần này tạ ngươi, có chút tư liệu chỉ dựa vào ta còn chân lòng không đến. Thương đầu hạ nghiêm lệnh, nhất định phải làm vào đi, sau đó ~ liền không làm chúng ta sự.”

Lục Hành Chi không muốn nghe mặt sau, dù sao xác định vững chắc an bài nhân tại bên trong, thần không biết quỷ không hay.

Hứa Thương Ương: “Nột, ta rất hiếu kì, người này chọc tới người nào?”

Lục Hành Chi tức giận.“Hắn bộ dạng liền với người như vậy đáng ghét.”

Hứa Thương Ương sững sốt, theo sau ha ha cười, đẩy dưới kính mắt.“Là ta hỏi không, người chính là hộ tể tử.”

“Lại hộ cũng không người hộ được ngoan.”

Hứa Thương Ương nhưng cười không nói, hắn đương nhiên hộ được ngoan. Nhân ngôn mà vô tín là súc sinh, người nọ hộ hắn nửa đời trước, cho nên nửa đời sau, hắn biện này mệnh, cũng sẽ hộ nhanh hắn.

Hắn nhướn mày,“Hợp tác khoái trá?”

Lục Hành Chi trầm mặc một hồi.“Hợp tác khoái trá.”

※

Hôm nay, triết sinh văn phòng kinh doanh nghênh đón một vị ngoài ý muốn phóng khách.

Đó là Kiều Khả Nam cùng Lã Thư Nông tại đại học thời kỳ giáo sư lưu đức trở về hình pháp quyền uy, hiện chính tận sức thôi động phế tử. Cứ việc lý niệm bất đồng, Kiều Khả Nam như trước rất tôn kính vị này hài hước khôi hài lão nhân gia, thấy hắn tới chơi, hắn rất ngoài ý muốn:“Giáo sư ngài thể nào đến?”

Lão giáo thụ:“Nhân không có việc gì đến phóng cái rắm.”

Kiều Khả Nam:“.....”

Này giáo sư nói chuyện tác phong chính là như vậy, phế tử luận ở trên mạng thụ rất nhiều công kiên, hắn một người lực chiến quần lưỡng, lấy nhất chấn vạn. Thân là giáo thụ, cũng chính là lão sư, đương nhiên cũng là bị biểu đến không thể lại bị biểu, đại để cùng hắn có liên quan, từ trên xuống dưới từ trái sang phải từ miêu đến cẩu, toàn bộ bị hương dân chú giết một vòng lại một vòng.

Tóm lại nhân gia bề bộn nhiều việc, không có việc gì tuyệt đối sẽ không đến. Kiều Khả Nam thỉnh hắn tiến phòng họp, cầm ra trân quý lá trà chiêu đãi: Kiều Khả Nam không hiểu trà, đây là Lục Hành Chi cho hắn, một cân bao nhiêu hắn không giảng, chỉ nói gấp được một ít đặc thù lai lịch khách nhân, ít nhất lấy điểm giống dạng này nọ đi ra chiêu đãi, đừng lão dùng tức dong cà phê phái.

Nam nhân dự ngôn luôn luôn thần chuẩn, này không phải có chỗ dùng?

Kiều Khả Nam pha trà công phu không kém, lão nhân gia trước Văn Hương, xuyết một ngụm, biểu tình coi như vừa lòng.

Kiều Khả Nam thả lỏng, hảo hiểm nhà mình nam nhân quy mao, theo Lục Hành Chi kia đoạn ngày, hấn cũng học không thiếu “Kỹ năng”.

Lão giáo sư buông xuống chén trà, trực tiếp hỏi: “Báo thù nữ thần án, hiện tại là ngươi tại tiếp?”

Ai, quả nhiên là này một cục. “Vâng.”

Giáo sư trầm tĩnh một lát, mới nói: “Nghiêm khắc đến giảng, nàng coi như là ta học sinh.”

Kiều Khả Nam ngoài ý muốn: “Nàng niệm pháp?”

Giáo thụ: “Không, chỉ là đến bàng thính, nhưng nàng rất chăm chú, mặc kệ tại bình thường hoặc trên mạng, đều sẽ cẩn thận hỏi thăm ta vấn đề. Nàng đối phé tử này khối rất có hứng thú, cho nên mười năm trước, ta đề cử nàng gia nhập xã đoàn, lý giải sống lại nhân tâm lý..... Ta có một tầng mạnh đối phạm tội nhân phụ đạo cũng quan tâm tổ chức, bên trong các ngành các nghề đều có, có đôi khi phạm nhân cần chỉ là người thường quan tâm, mà phi tên là chuyên nghiệp xâm phạm.”

Nói đến nơi này, hấn thở dài: “Người bị hại di sương, lại nguyện ý đi lý giải gia hại nhân tâm lý, cũng cho lượng giải, khai đạo đối phương; Ta cho rằng đây là việc vui, vì thế bàn bạc bọn họ, hết thấy đều hưởng hảo mặt hưởng phát triển..... Cuối cùng vị kia gia hại nhân cũng đặt xuống phòng tuyến, ý đồ đầu nhập xã hội này, một lần nữa làm người, chỉ là ta nào ngờ, nàng chân chính mục đích, cư nhiên vẫn là Nguyên Thủy báo thù.”

Kiều Khả Nam không ngữ, một lát sau, hấn hỏi giáo thụ: “Ngài đi gặp qua nàng sao?”

Giáo sư thán: “Gặp qua, thế nào chưa thấy qua? Ta nói, ngươi thế nào ngốc như vậy a?! nàng cái gì cũng không nói, chỉ một mực chắc chắn, nàng muốn tử hình.”

Sau này, hấn ủy thỉnh Lã Thư Nông đi vì nàng biện hộ, bắt đắ dĩ không thành, cư nhiên triển chuyển lọt vào Kiêu Khả Nam trong tay. Kiêu Khả Nam phụ thân cùng hấn có cùng trường chi nghị, hấn cũng coi như đối cổ nhân nhi tử nhiều có quan tâm, kết quả đứa nhỏ này không tiến bộ, khoa khoa đều tại đạt tiêu chuẩn bên cạnh, sau này vẫn là thác một cái khác đệ tử đem hấn đưa vào Vũ Văn tôi luyện; Cự liêu hiện tại, hấn lại muốn tiếp thủ như thế đại án.

Giáo thụ: “Nàng nói như thế nào?”

Kiều Khả Nam sờ mũi, “Sự tình liên quan đến đương sự, ta không thể tiết lộ.”

Giáo sư cũng biết, hấn thở dài.

Kiều Khả Nam hảo kì: “Dù cho có chuyện như vậy, giáo sư ngài vẫn là phản tử hình?”

Nếu tử hình thành lập, Joanna cũng không tắt chính mình động thủ, kê để trứng, dẫn sinh kê.

Giáo sư thổi râu tròng mắt.“Người độc tử muốn chọc giận chết ta a?! ta viết luận văn người một chữ đều chưa xem? Hần mục lão tử thức đêm vất vả gõ, toàn bộ bị các người đương lời vô nghĩa, hoàn cấp ta văn tự ngục!”

Kiều Khả Nam hắc hắc.“Phía trước là không thấy, nhưng này hai ngày nhìn.”

Giáo sư “Nga”, rất kì.

Kiều Khả Nam uống nước, nửa ngày không nói chuyện, lão giáo sư nóng lòng:“Đi người mỗ mỗ ngược lại là nói điểm cảm tưởng a?!”

“A? Ác?” Kiều Khả Nam đặt xuống ly, hần thật đúng là không gì cảm tưởng.“Toàn bộ là trung văn, nhưng tổ lên xem không hiểu lắm.”

Giáo thụ:“.....”

Trước mắt không phần viết, Kiều Khả Nam sợ giáo sư ném ly, lui ra phía sau một bước.“Này nha, giáo sư ngài ý tưởng rất tốt a, huỷ bỏ tử hình, khiến xã hội lên cấp, từ phế tử diễn sinh đến các loại phương diện, người hi vọng pháp luật đạt tới chân chính công bình, phù hợp pháp luật nhân ứng có chờ mong, lý tính mà không chịu can thiệp, dưỡng thành nhân nhóm không cho kỳ thị..... Giáo thụ, ta nhớ rõ ngài cùng sư mẫu là kiên thành Christ đồ?”

Giáo sư từ lỗ mũi phun khí.“Là lại như thế nào?”

Kiều Khả Nam đột nhiên ném một pound trọng đạn.“Ta là đồng tính luyện ái.”

Lão giáo thụ:“.....”

Kiều Khả Nam:“Bảo khiết..... Không phải, giáo thụ, ngài đối với ta tính hướng thấy thế nào?”

Giáo sư kệt:“Này..... Kia.....”

Kiều Khả Nam ngược lại là một phái thoải mái.“Ta biết ngài sẽ không lấy ngài tôn giáo xem đi can thiệp người khác, nhưng ngài không thể phủ nhận ngài tín ngưỡng tôn giáo nói cho ngài ‘Như vậy không đối’, cho nên cứ việc ngài phê tử phản hạch ba lạp ba lạp, lại cũng không tham dự đồng chí bình quyền vận động, cũng không phát biểu tương quan ngôn luận. Ta đối phê tử hay không, cơ bản cùng ngài đối đồng chí bình quyền vận động cái nhìn như vậy.”

Hắn êm tai nói: “Xã hội này rất lớn, nhưng chúng ta rất nhỏ, chúng ta có thể quan tâm chỉ có liên quan đến chính mình đề tài thảo luận. Ta rất bội phục ngài đối pháp luật nhiệt thành, cũng không gián đoạn thôi động tư pháp cải cách, nhưng là giáo thụ, ta cảm giác..... Đây là ta cảm giác nga, ngài sống được rất cao.”

Lão giáo thụ: “.....”

Kiều Khả Nam: “Nên nói là sinh được quá sớm? Có lẽ lại một trăm năm, ngài luận văn trung đề xướng khái niệm sẽ trở thành thể nhân chính giải, nhưng hiện tại rất khó, chúng ta còn chưa đạt tới cái kia độ cao, hơn nữa..... Ta cũng không tưởng miễn cưỡng chính mình đi đến cái kia độ cao.”

Quá mệt mỏi.

Nhân tính a nhân tính. Nhân loại chung quy không thể thành thánh, cắt thịt tự ứng chỉ là thần thoại, bọn họ nhiều nhất chỉ có thể quên đi.

Khả hết hy vọng giả vờ, vô tâm giả vờ, mất đi chí ái đau xót làm bọn hắn nhân sinh vĩnh không trọn vẹn; Kẻ giết người sát không phải chỉ một cá nhân, càng bao hàm người bị hại ái nhân, người nhà, bọn họ một đời này, đều phải tha thể xác, hết hy vọng mà vô tâm qua đi xuống.

“Ngài giải thích đều là đúng, nhưng là tình lý pháp, pháp làm người tình nhân lý mà sinh, ta có khi suy nghĩ pháp luật bản chất, chẳng lẽ không đúng vì để người có xuất khẩu, thụ hại được đến hoàn lại, mà không đến mức ôm chặt oán hận thậm chí báo thù?”

Giáo sư tỉnh táo lại, hắn lần đầu tiên nghe này học sinh phát biểu thao thao bất tuyệt, không khỏi sinh ra hứng thú. “Vậy người đối oan án thế nào xem?”

“Ai ~ hảo xui xẻo a.”

Giáo thụ: “.....”

Kiều Khả Nam chỉ là muốn sống nhảy xuống không khí, rất nghiêm túc, bất quá giáo sư ánh mắt làm cho người ta sợ hãi, hắn lại thểm một bước, rồi nói tiếp: “Nếu muốn tránh cho oan án, ta cho rằng chúng ta hẳn là tiến hành là tư pháp cải cách, chứng cứ pháp biến cách, mọi người càng thêm nghiêm cẩn. Thực ra, quan toà căn bản cũng không tưởng phán tử, người xem, nhất thẩm không hện, trừ phi nhị, tam thẩm có trọng đại chứng cứ, bằng không nào sửa án chết? Ai đều không tưởng nha ~”

Hắn xòe tay, “Có bộ phận phê tử luận giả thuyết, chúng ta trốn ở tử hình sau lưng, hưởng thụ an dật, mà không đi suy nghĩ sâu xa sự kiện phát sinh nguyên nhân muốn do, nhưng trái lại giảng, này thuyết pháp làm sao cũng không phải trốn ở phê chết sau lưng, lấy một mục đích, che dấu vốn nên muốn cố gắng quá trình?”

“Trình tự chính nghĩa, rất nhiều pháp luật nhân tại cường điệu này, ta không cho rằng sai lầm, mọi người

đều nên cố gắng, khiến tư pháp trở về nguyên điểm, nhưng ở này phía trước, không thể trước đem cái chết hình hủy bỏ, như vậy như trước là lẫn lộn đầu đuôi.”

Giáo thụ: “Vậy người cho rằng vấn đề mấu chốt ở nơi nào?”

Kiều Khả Nam nghĩ nghĩ. “Chế hành. Thiếu bộ phận nhân có được quá nhiều quyền lực, chế hành lại quá ít, tỷ như, đem cái chết hình trở thành một loại quyền lực, kia chế hành nó chính là hoàn chỉnh mà hợp trật tự thẩm phán. Đáng cười án lệ rất nhiều, chúng nó không nên xuất hiện, tương đối, nghiêm khắc phán phạt cũng quá thiếu.”

Hắn nhớ tới vị kia định chết hắn cha mẹ phú nhị đại..... Kia vợ vẫn phán quyết. “Báo thù nữ thần coi rẻ pháp luật, nhưng kia là nàng cho rằng pháp luật chưa cho nàng nên được bồi thường, cho nên đối với pháp luật tín nhiệm tan rã, tự hành động thủ. Tựa như lao công khởi nghĩa, phản đối áp bá lão bản, ta cảm giác hai người không có cái gì bất đồng.”

Lão giáo sư dở khóc dở cười. “Luận điệu hoang đường. Quỷ biện.”

Kiều Khả Nam sờ mũi cười, “Ai kêu ta là nông cạn phạm nhân, cho nên trên đời mới cần lão sư ngài người như thế đến lãnh đạo chúng ta. Ta hiện tại tuy rằng không thể hoàn toàn đồng tình ngài chủ trương, nhưng tương lai khó nói, ngài có thể tiếp tục thuyết phục chúng ta.” Hắn nhìn không được thêm một câu: “Hiện tại buông tay, thì đầu liền kết thúc ác.”

Lão giáo sư chụp bàn giận dữ, “Ai buông tay?!”

Kiều Khả Nam: “Báo thù nữ thần sự kiện, cho ngài đả kích nhất định rất lớn.”

Giáo sư không nói gì.

Kiều Khả Nam: “Nhưng xã hội này cần đa nguyên thanh âm, chân lý cần biện chứng, tựa như ngài tổng khiến chúng ta ở trên lớp học chém giết..... Không phải, thảo luận, thỉnh ngài không cần hoài nghi chính mình. Ta cứ việc không hoàn toàn đồng tình ngài lập trường cùng lý niệm, nhưng ta hội kiên quyết bảo vệ ngài phát ngôn quyền lực, cũng tôn trọng ngài ngôn luận.”

“Người đứa nhỏ này.....” Giáo sư dở khóc dở cười, thở ra một hơi, “Người hắn là minh bạch chúng ta thôi động cũng không phải một mặt phê tử, mà là dựa vào phê chết đi đạt tới nhìn thẳng vào xã hội này cùng tư pháp chế độ không trọn vẹn.”

Nói đến nơi này, giáo sư vỗ đùi. “Không sai! người trưởng thành rất nhiều, ít nhất khẳng định động não cùng người biện luận, liền người này trương miệng, án tử giao người trên tay, ta xem cũng là nắm chắc.”

Kiều Khả Nam , hắn này trương miệng thế nào, không phải người bảo ta giảng nha.

Bất quá nội tâm về , Kiều Khả Nam như cũ khách khí nói:“Nhờ ta bạn lữ phúc.”

Lão giáo sư thấy hấn tay trái trên ngón áp út nhẵn, trầm mặc một hồi nhi, nói:“Ngày sau có rảnh, người đem người..... Bạn lữ mang đến, mặc kệ nam nữ, ta với người sư mẫu tổng nên thay người ba mẹ xem hai mắt.”

Kiều Khả Nam hần.“Không tốt đi.....”

Lão giáo thụ:“Nơi nào không tốt? Lại không muốn người hiện trường xuất quỷ. Huống chi, chính người đều cho rằng không tốt, che che lấp lấp, muốn như thế nào khiến thể nhân đồng tình các người thực ra rất tốt?!”

Không phải a, các người thế nào lão yêu như vậy giảng? Kiều Khả Nam đau đầu, hần không yêu việc tư ngoại dương nha.“Thực ra ta bạn lữ, ngài nhận thức.”

Lão giáo thụ:“Sá?”

Kiều Khả Nam lui không thể lui, cúi đầu ngấm giáo thụ, tiểu tiểu thanh:“Cái kia, ta bạn lữ là Lục Hành Chi.”

Lão giáo thụ:“.....”

[đi nhầm lộ ii chi tuần trăng mật]07# ai tới bữa tối 06

Đêm đó, lục Kiều trạch.

Lục Hành Chi:“Cho nên, người cùng xú lão đầu xuất quỷ?”

Xú lão đầu.....“Nhân gia tốt xấu là đức cao vọng trọng lão giáo thụ.....”

Lục Hành Chi khinh thường, đem trong nôi đồ ăn phiên sao hai phát.“Lão mà bắt tử vị chi tặc.”

Vậy người liệt? Kiều Khả Nam nội tâm tưởng, không dám giảng. Pháp giới rất nhỏ, nhưng lại tiểu cũng là có chia phe phái. Chính cái gọi là có người địa phương liền có giang hồ, chung quy mỗi người chủ trương cải cách phương hướng bất đồng, Lục Hành Chi cùng lão giáo sư chính là hoàn toàn tương bội hai phái: Lão giáo sư đề xướng tự chủ thức tỉnh, Lục Hành Chi tắc kiếm đi trật phong, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, khốc soái cuồng bá duệ.

Giáo sư vừa nghe hần bạn lữ là Lục Hành Chi, mặt toàn tái rồi, tức giận đến phải chết.“Người hần mù đều bị hần cấp mang hư!”

Kiều Khả Nam hắc hắc, chỉ nói yên tâm yên tâm, hắc còn không đổi được ta đâu.

Lục Hành Chi thịnh đồ ăn.“Phát cái gì ngốc? Đi bày bát đĩa.”

“Nga.” Xem, ở chung lâu như vậy, hắc vẫn là một đầu ngư, cần nhân tiên một chút mới sẽ động.

Bất quá, ngẫu nhiên hắc cũng sẽ tự động tự phát tưởng sửa một chút.“Lần sau ta đến học nấu ăn?”

Lục Hành Chi:“Đừng đem phòng bếp thiêu liền thành.”

Hắc một năm sẽ có một đoạn ngày tương đối nhàn, trừ phi kinh thiên đại án, bằng không không tiếp, đương nghỉ ngơi; Sao chép kinh Phật dưỡng dưỡng sinh, thuận đường giám sát ái nhân nghỉ ngơi, cho hắc bổ bổ thân thể.“Đám kia cổ giả, suốt ngày muộn tại học xá bên trong, đều có một bộ tự cho là đúng thần logic, còn khổ thân thể nhân không hiểu, không bằng trở lại.”

Kiều Khả Nam rất trung dung:“Có lý tưởng cũng không có cái gì không tốt, chúng ta là tục nhân, thế giới văn minh tiến bộ liền dựa vào bọn họ, cái gì Plato, Socrates, Aristotle..... Bọn họ luận thuật đến nay thông dụng.”

Lục Hành Chi rất đúng trọng tâm.“Một đám gay sáng tạo hiện đại văn minh, kết quả gay lại phản thụ kỳ thị.”

“Phốc.” Kiều Khả Nam phun canh.“Lại không chứng cứ nói bọn họ là.”

Lục Hành Chi cúi đầu hoạt di động.“Plato [hội ẩm thiên], hắc cho rằng mọi người khi còn sống cùng chết sau đều tại tối chân thật quan niệm thế giới. Ở nơi đó, mỗi người đều là nam nữ Hợp Thể hoặc nam tử cùng nam tử Hợp Thể hoàn chỉnh nhân, đến thế giới này phân liệt vi nhị. Cho nên mọi người tổng cảm giác như có sở thất, ý đồ tìm về chính mình ‘Nửa kia’, vì thế sinh ra luyến tình. Mà hắc tỏ vẻ đồng tính luyến ái giả càng thêm oai hùng hữu lực, cũng là bởi đồng tính luyến ái giả là hai nam tử Hợp Thể, so nam nữ càng phù hợp.”

Kiều Khả Nam “Oa ~”:“Người còn hiểu này mấy?”

Lục Hành Chi ân hừ, thu hắc mũi.“Người lão công hiểu khả nhiều.”

Kiều Khả Nam cầm dưa đương cố gắng bồng gõ.“Hảo bồng hảo bồng hảo bồng bồng.” Rõ ràng là Vicky đến, còn một chữ không kém, nhàn hạ.

Lục Hành Chi:“.....”

Kiều Khả Nam: “Người kia cái gì ánh mắt, ta nhưng là người linh hồn nửa kia.”

Lục Hành Chi học hần cửa miệng: “Trong đó nhất định có cái gì hiểu lầm.....”

Kiều Khả Nam ở dưới bàn ăn đập hần, Lục Hành Chi bắt lấy hần chân, ngón cái tại hần chân bụng thượng vuốt phẳng: “Nếu người thật sự là ta phân cách đi ra ngoài nửa kia, ta sẽ không yêu phải người.” Bởi vì hần chán ghét chính mình.

Kiều Khả Nam không cho là đúng: “Người thế nào lão sống ở quốc trung hai năm cấp mùa hè?”

“?” Lục Hành Chi nghe không hiểu.

Kiều Khả Nam sẽ không hi vọng thời gian trở lại Lục Hành Chi từ trước, phương diện này hần là triệt để chủ nghĩa hiện thực giả, huống chi chân chảy trở về lại như thế nào? Lục Hành Chi trung nhị cảm rẽ tại hần dna lý, sớm hơn gặp nhau không nhất định sẽ so với hiện tại càng tốt, khi đó hần cũng sút đầu mẻ trán: Song thân ngoài ý muốn qua đời, hung thủ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, bị thân thích đương bóng cao su, đầy đất nở hoa hai mươi mốt, căn bản không dư lực phát ra Thánh Quang, tuyệt đối mặc cho Lục Hành Chi tự sinh tự diệt.

Người trước mắt sở dĩ có được hết thấy, bất luận hảo xấu, đều là vận mệnh tối thích hợp an bài hần nhớ tới tiền trận sở đọc một quyển sách đại ý, hần cùng Lục Hành Chi, coi như là như vậy đi.

Tại biết yêu thời điểm gặp nhau, hoặc gặp nhau sau có năng lực biết yêu, đúng là tốt nhất thời điểm.

Nhân gia giảng: Đại nạn sau, tất có phúc dày, mà hần nên như thế nào lệnh Joanna tin tưởng, vận mệnh nhìn như tàn nhẫn vô tình không thể nói lý an bài, cũng sẽ không một hơi hủy nạng nhất sinh?

Đoan lại nạng hay không cần tranh, vì trọng yếu nhân, biện một hơi.

Kiều Khả Nam nhớ lại giáo sư đánh giá, đột nhiên hỏi: “Ta phía trước thật như vậy tán?”

“Người chưa cho nhân thêm qua phiền toái.” Lục Hành Chi: “Người tán thật sự tinh xảo.”

“Phốc.” Kiều Khả Nam cười đi ra, cái gì tán được tinh xảo, giống như tự cấp nhà mình hài tử nào tàn hộ tống: “Thật cứng rắn.”

Máu chốt tự, Lục gia lập tức phản ứng lên, Kiều Khả Nam đêm nay muốn nghiên cứu án tử, vội vàng nói: “Không không không, không phải nói cái kia, không cần rất miễn cảm!”

Lục Hành Chi bóp chặt hần mắt cá chân, “Thế nào, ta không cứng rắn, à?”

Kiều Khả Nam oa oa gọi: “Không phải, không phải lạp! a ~ người hảo cứng rắn ~ người siêu cứng rắn ~ ta đau quá ~”

.....

Phu phu lưỡng một phen ép buộc, Kiều Khả Nam trên mắt cá chân lưu lại dấu tay tử, khó chịu, khiến Lục Hành Chi chính mình rửa bát.

Kiều Khả Nam ở bên một bên lấy cáp căn đặt tư băng phu, vừa ăn bên trong chocolate băng: “Ta nói, người hay không là càng sống càng trở về lạp?”

Lục Hành Chi: “Ân?”

Kiều Khả Nam làm miệng hình: “Ngây thơ.”

Lục Hành Chi như trước xem hiểu, đi tới, khắp Kiều Khả Nam cảm: “Nói gì đâu, ân?”

Kiều Khả Nam đào nhất tiêu kem mát hần mặt: “Nói người anh minh thần võ lại soái khí.”

Lục Hành Chi: “.....”

Kiều Khả Nam ngẫm lại không đúng, cáp căn đặt tư đâu, một ngụm nhiều quý? Bèn đem nam nhân trên mặt băng liếm điệu, thập phần không lãng phí. Đây hành động không thể nghi ngờ hướng hổ bên trong ném bom, Lục Hành Chi lập tức đem nhân khẩu trên sô pha, dùng hành động biểu đạt hần có bao nhiêu cứng rắn.

“Oa a ~” Kiều Khả Nam áp mị điệp áp mị điệp gọi, đáng tiếc tể ra tam động vật như trước nuy không được nam nhân. Lục Hành Chi rất nhanh lột hần quần, liêu hần áo, thủ thò vào sô pha khe hở tìm trơn dịch lại không tìm được; Hần nghi hoặc lẫn hướng Kiều Khả Nam, chỉ thấy hần đầy mặt vô tội, tiếp tục ăn băng.

Lục Hành Chi hừ hừ, dám động người ca gì đó, tìm chết? Hần trực tiếp cướp lấy Kiều Khả Nam trong tay thùng băng, đào vài thi tại thanh niên trên ngực bụng, có một muống dính lên đầu vú, đột nhiên tới kích thích lệnh Kiều Khả Nam rụt lui eo: “Hảo băng.....”

“Rất nhanh liền nhiệt.” Lục Hành Chi dứt lời, phủ thân liếm láp. Hần chán ghét ăn ngọt, bắt quá chocolate tạm tạm, huống chi dừng ở thanh niên thể phu thượng, đầu lưỡi chỉ cảm thấy mỹ diệu.

Kiều Khả Nam băng hỏa lưỡng trọng thiên, núm vú tiên một hồi băng lãnh cực kỳ, sau một chút thì bị nam nhân duyên trụ, chặc chặc hút, nhưng mặt khác không chiếu cố đến địa phương bị nhiệt độ cơ thể lây nhiễm, dần dần hòa tan, hướng phía dưới nhỏ giọt.

Lục Hành Chi lau trụ, đem kia mang điểm ý lạnh cùng độ dính chất lỏng triều thanh niên sau khẩu mạc, Kiều Khả Nam thiếu chút nữa nhảy lên:“Người yếu hại chết ta!” Kem gia tinh dịch, hắn đợi lạc tái lạc cả đêm!

Lục Hành Chi khép hân mông:“Người tự tìm.”

“Ồ ~”

Hắn khẩu trụ thanh niên hai chân, mở ra liếm láp hân sau huyết, đầu lưỡi đem nước bọt cùng kem dịch xen làm một đoàn, đưa vào huyết đạo nội phúc tư phúc tư giảo khai.

Kiều Khả Nam:“Ấn..... Người không cảm thấy chocolate..... Có điểm cái kia.....”

Lục Hành Chi tạm dừng ba giây, cuối cùng cầm gối ôm bịt Kiều Khả Nam miệng:“Lại ồn ào, trợn cũng không có.”

Tra công! kém bình!

Lục Hành Chi phóng nói về phóng nói, chung quy là đau hân. Hắn dùng nhiều thời gian đem thanh niên tiểu huyết liếm chí như nhũn ra phát run, thẳng đến đủ tiếp nhận mới đi vào.

“Ngô.....”

Kia cự đại khối thịt tác được Kiều Khả Nam trắng đạo tràn đầy, cộng thêm vừa ăn no, cả người nghẹn cực kỳ; Hắn khó chịu hừ ngậm, vòng eo tê dại, sử không thượng lực. Lục Hành Chi không quá lớn động tác, lướt qua tức chỉ, hân dày đặc nghiền Kiều Khả Nam tuyến sinh dục đưa đẩy, thẳng đến thanh niên bị sáp thích, lại rút ra bản thân, cùng hân một khối cảm, ma sát ra tinh.

Tinh dịch cùng Kiều Khả Nam thể phụ thượng nửa khô hạc chocolate băng dung cùng một chỗ, kia hình ảnh.....

Lục Hành Chi:“Hương phía sau chỉ cho nổi tiếng thảo.”

Kiều Khả Nam suyền khí đập hân.

Thu hồi chân sau, hắn nhỏ giọng nói:“Cám ơn người.” Kiều Khả Nam chỉ trên tin tức sự, hân trực giác Lục Hành Chi tám thành tham nhất già.

Vẫn là rất lớn nhất già.

Lục Hành Chi hôn hần: “Không phải không báo, thời điểm chưa tới.”

Nhưng người khiến nó sớm hơn đến.

Là người khiến ta thiếu sót, lại trọn vẹn.

Kiều Khả Nam ôm chặt hần, tại hần trong lòng, hốc mắt hơi ướt.

[đi nhầm lộ ii chi tuần trăng mật]07# ai tới bữa tối 07

Joanna rất mê vòng, vì thế hỏi thăm giáo thụ, giáo sư biết nàng người bị hại người nhà thân phận, rất đồng tình, cũng rất kính nể, liền dẫn tiến nàng gia nhập tổ chức, bên trong trừ mở rộng phế tử giáo dục, còn bao hàm sống lại nhân phụ đạo.

Nàng không tưởng lại thụ mốc thế gây rối, vì thế cải danh đổi họ, vẫn chưa nói chính mình là thương trường giết người sự kiện người bị hại di sương, cận nói trượng phu chết vào xúc động giết người.

Nàng bắt đầu tiếp xúc một ít phạm nhân, rất nhiều người không phải cố ý, nhất thời đi nhầm, bọn họ cho dù hối hận sửa đổi, cũng vô pháp bị xã hội tiếp nhận, có lẽ chân chính khủng bố không phải tử hình, mà là loại này bị quần thể bài xích, vĩnh viễn không thể quay về cô độc, Joanna tưởng.

Những người này, cũng không phải không có thuốc nào cứu được.

Nàng phụ đạo bọn họ, nhưng càng hi vọng là, gặp cái kia giết chết nàng trượng phu phạm nhân một mặt.

Nàng muốn lý giải, giết chết nàng trượng phu, rốt cuộc là như thế nào một người, hi vọng có thể cho nàng tha thứ, buông xuống hết thấy, tiếp tục đi xuống.

Tam thẩm xuống dưới, cuối cùng không hện, hần không chống án.

Một phương diện khác, Joanna vì gia hại nhân phụ đạo rất thành công, đại để bởi vì nàng là chân chính người bị hại người nhà, dù cho không phải đương sự, nhưng nàng tiếp nhận, trả giá, thật cải biến nhân.

Nàng xem mỗi người đi trở về quỹ đạo thông thường, bắt đầu không như vậy hận, buổi tối cũng không lại làm ác mộng; Ngẫu nhiên, nàng vẫn là sẽ mộng trượng phu, lại thủy chung thấy không rõ trên mặt hần biểu tình.

Nàng trở thành ngục giam nghĩa công, có người nói nàng là Thiên Sứ, là Bồ Tát, là nữ thần, phế tử đoàn thể lấy nàng vì kiểu mẫu làm tuyên truyền..... Rốt cuộc, nàng gặp được cái kia giết chết nàng trượng phu thương trường sát thủ.

Nàng tay đang run rẩy.

Này chính là giết nàng trượng phu nhân?

Thanh niên rất gầy, mặt không chút thay đổi, đẽ nhất thiên, bọn họ không nói gì.

Rời đi khi, thanh niên liếc nàng ánh mắt lộ ra chút nghi hoặc, đại để không hiểu nàng trầm mặc; Joanna chính mình cũng không hiểu, cho rằng chuẩn bị sẵn sàng, nhưng thực tế bằng không.

Nàng kinh hoàng.

Ngày hôm sau, là thanh niên chủ động khai khẩu:“Người không hỏi ta, vì cái gì giết người?”

Này vấn đề hẳn bị hỏi qua vô số lần, bị phóng viên, bị cảnh sát, bị kiểm sát trưởng, bị đối phương luật sư, bị quan toà, bị người bị hại người nhà..... Thậm chí bị bạn tù. Khắp thiên hạ người đều đang hỏi, duy độc nàng không.

Joanna giật giật môi, cuối cùng nói:“Nếu của người đáp án cùng lúc trước không giống nhau, ta sẽ muốn hỏi, nhưng nếu như vậy, kia không tất.”

Thanh niên nhướn mày, hơi lộ ra kinh ngạc.

Ngày thứ ba, Joanna thấy hắn đầy mặt xanh tím, chủ động mở miệng:“Làm sao?”

Thanh niên:“Bị đánh.”

Ngoại giới phân ba bảy loại, ngục giam càng phân, phạm tội cường gian tại tầng chót, bọn họ loại này không khác biệt tội phạm giết người, nếu khí thể không đủ, cũng sẽ tạo ngộ khi dễ.

Joanna hỏi:“Đau không?”

Thanh niên oán hận:“Lời vô nghĩa.”

Joanna trầm mặc. Một biết đau nhân, lại vui với đem đau đón gia tăng ở người khác bên trên, thật sự là khó có thể tin tưởng.

Ngày đó buổi tối, nữ nhi không ngoan, cúi kính suất thứ xấu, nàng động thủ, nữ nhi khóc, nói mụ mụ xin lỗi; Joanna ôm lấy nữ nhi, nói:“Bị đánh rất đau đúng hay không? Cho nên, làm chuyện xấu thời điểm muốn tưởng đến đau, người khác đau, người cũng sẽ đau, mụ mụ cũng sẽ đau, biết sao?”

Nữ nhi tỉnh tỉnh mê mê, khả khóc nói hảo, hai người câu thủ.

Gặp mặt ba phần tình, nàng cùng thanh niên thấy vô số lần mặt, cuối cùng không lại mỗi lần run rẩy. Thanh niên đại để ngại nhàm chán, dần dần chính mình đề nói, ban sơ rất khiêu khích, nói đều là chút phản xã hội nội dung, Joanna thờ ơ, chỉ nghe hần giảng. Nàng phụ đạo qua vô số phạm nhân, biết tất yếu thành lập thanh niên đối với nàng đồng tình, mới có thể được đến chân chính đáp án.

Đặng thanh niên giảng nị, nàng hỏi hần: “Muốn hay không vẽ?”

Thanh niên: “Cáp?”

Joanna: “Ta là mỹ thuật lão sư.” Dứt lời, nàng đem nhất trương đồ đưa tới thanh niên trước mặt, tại thanh niên nói liên miên cần nhần trung hoàn thành một bức chân dung, thanh niên khó có thể tin tưởng.

“Người họa được rất giống nha.....”

Joanna tổng hần một tổ an toàn bút sáp màu, cùng với họa bản.

Hần bắt đầu học họa, ngay từ đầu lác đác lẻ loi, Joanna cười: “Theo ta nữ nhi trình độ không sai biệt lắm.”

Thanh niên mặt đỏ, Joanna cho rằng hần sẽ sinh khí, nhưng không có.

Hần càng họa càng tốt, họa ngục giam phong cảnh, thậm chí họa bạn tù; Vốn đối đãi hần không lắm thân mật phạm nhân, thấy hần họa họa, không khỏi đến hứng trí, khiến hần họa mấy phúc. Hần rất thông minh đem xấu họa soái, béo họa gầy, mỗi người đều vừa lòng, nói muốn gửi về trong nhà, cấp nhớ đến nhân xem xem.

Nhớ đến nhân? Thanh niên nhếch miệng, cha mẹ cùng hần cắt, thân thích lại càng không lui tới, hần toàn không có.

Hần nhìn Joanna họa cho mình chân dung, chỉ có thể đặt ở chính mình bên cạnh.

Ngày quá khứ, hần không lại bị khi dễ, cũng không lại bị ẩu đả, có chút phạm nhân thậm chí vì muốn mời hần vẽ, thay hần nhận việc. Hần được chút không nhần nhiều luyện họa, cảm giác như vậy rất thích, không tưởng tượng trung nan ai, may mà lúc trước có nghe luật sư mà nói, miễn cưỡng giả ngây giả dại, không phán tử.

Họa họa, bạn tù thấy cười: “Tưởng nữ nhân đúng không? Đây là người bạn gái?”

Thanh niên cả kinh, lúc này mới chú ý tới hần lấy đến luyện tập, cũng không phải đặt ở trước mắt tảo, mà

là trong đầu Joanna bộ dáng.

Nàng duy nhất một lần tươi cười.

Một bên sớm khó chịu hẳn đã lâu phạm nhân lên tiếng:“Cáp! bạn gái? Ai dám cùng người như thế cùng một chỗ a, trừ phi không muốn sống!”

Hắn khí nộ, đặt xuống bút, xông lên tiên đánh một trận đây là bỏ tù tới nay, hẳn lại lần nữa vận dụng bạo lực, hoàn toàn không chịu khống chế.

Khả ngục giam nhân cùng bên ngoài tay không tác sát chung quy bất đồng, hẳn bị vây lên phản tấu, thậm chí nhốt vào phòng tạm giam bởi vì là hẳn chủ động động thủ. Hẳn tại trong bóng tối không ngừng thì thảo: Giết bọn họ giết bọn họ toàn bộ giết sạch quang..... Nhưng lúc này đây, hẳn bất lực, thật mẹ nó nôn.

Một ngày nào đó, ta muốn trả thù các người.

.....

Hắn lại trở về một mình một người, mỗi ngày biện mệnh họa, lâu dài luyện tập xuống dưới, hẳn thực ra họa rất tốt, nhưng mỗi lần cấp Joanna đều là chút lác đác lẻ loi tác phẩm, sợ Joanna đem hẳn dạy cho, liền không đến.

Ngục giam sinh hoạt không thú vị bản khắc, nàng là hẳn cùng thế giới này duy nhất khiên hệ..... Hoặc nói hi vọng. Hẳn bắt đầu chờ mong một tuần một lần gặp, thậm chí cảm giác không đủ, cùng ngục phương nói hẳn tâm tình hậm hực, cần phụ đạo.

Ngay từ đầu, ngục phương không để ý, ở trong này tâm lý hậm hực nhiều phải đi, mọi người được ấn quy củ đến. Hẳn đơn giản vụng trộm tập kích cái kia nói trào phúng hẳn hỗn trưởng, sự hậu lại lần nữa trang diện, cuối cùng được đền bù mong muốn.

Hắn nhìn thấy Joanna, không biết tại sao, hẳn khóc lên, hi vọng được đến nàng ôn nhu lý giải, hẳn kể ra chính mình ở trong ngục giam có bao nhiêu buồn khổ, một người nhiều tịch liêu, thế giới này rất không thú vị, hẳn nghĩ ra đi..... Joanna lẳng lặng nhìn hẳn, nói một câu:“Người thật giống hài tử.”

Một giáo hoạt hài tử, rõ ràng không phải thật đau, thật khổ, lại như vậy lại khóc lại nháo, đòi hỏi đồng tình.

Nàng rút cuộc hỏi hẳn:“Người khi đó, vì cái gì giết người?”

Thanh niên ôm đầu.“Ta không biết..... Ta cảm giác rất phiền, những người đó thoát nhìn hảo chương mắt, ta tưởng giết bọn họ, như vậy có lẽ liền sẽ không như vậy khó chịu, rất giỏi phán tử hình, dù sao ta không

phải một người tử, rất nhiều người theo giúp ta cùng chết..... Ta không cô đơn.....”

Như vậy một vắn vẹo tâm tính, lại làm hại nàng cô đơn, hải tử không có phụ thân.

Joanna đem một quyển họa bộ đưa cho thanh niên.

Thanh niên lật ra, Joanna hỏi:“Bên trong có người nhận thức người sao?”

Thanh niên mờ mịt, nhìn nửa ngày, nói:“Không có.”

Joanna:“..... Ta biết.”

Bên trong là sở hữu người bị hại, nàng tìm kiếm, cho mọi người vẽ họa, bao hàm nàng trọng phụ, hẳn lại không nhớ rõ bất cứ một.

Bất cứ một.

Nàng từ trước nghe giáo sư phân tích, đây là một loại tâm lý bảo hộ cơ chế, rất nhiều làm dưới liên hoàn giết người án nhân, trừ phi đầu nhập trong đó, hưởng thụ quá trình, bằng không sẽ bản thân tế bình, mặt sát điệu kia một đoạn không chịu nổi ký ức. Vấn đề là..... Hết hy vọng giả vờ, vô tâm giả vờ. Vì chính mình, vứt bỏ hết thấy người ngoài sở thụ thương tổn, như vậy thật sự là đúng sao?

Joanna nắm tay run rẩy, lại hỏi:“Người hối hận sao?”

Thanh niên trầm mặc rất lâu, ngẩng đầu, nhìn nàng nhẹ nhàng nói:“Ta hối hận có phải hay không liền có thể đi ra ngoài?”

Joanna không nói chuyện.

Nàng không thể trả lời, bởi vì hối hận, tuyệt đối không phải ngoài miệng nói nói, tranh thủ tha thứ công cụ.

Tại kia lần hội đàm sau, thanh niên tựa hồ tìm đến tâm nhân sinh mục tiêu, đối với hắn mà nói nhân sinh tựa như điện ngoạn phó bản, hắn thu hồi bạo lực bản tính, biểu hiện lương hảo, trách nhiệm điểm càng ngày càng cao, hắn khéo tay, công tác kỹ năng diệt thảo được ngực phương niềm vui, luật sư khuyên hắn tranh thủ chống án, vì thể thẩm phán xuống dưới, hắn không hẹn biến thành ba mươi năm.

Dư luận ồ lên, hắn nhìn không tới, không thêm để ý, lòng tràn đầy thâm nghĩ lại mười năm, hắn là có thể xin tạm tha, tiêu dao độ nhật.

Joanna nghe hẳn giảng thuật này hết thấy, hỏi: “Nếu thật tạm tha thành công, người muốn làm cái gì?”

Thanh niên: “Không biết a, dù sao ta không muốn chờ ở nơi này, những người đó hảo phiến, đánh súng lục đều phải quản.”

Joanna: “Người hiểu được sống lại nhân rất vất vả sao? Bọn họ ly khai ngục giam, nhưng ở ngoài đầu, có một cái khác càng lớn ngục giam chờ đợi bọn họ, người một đời đều sẽ lưng đeo tội danh, bị người khinh bỉ, tìm một phần công tác càng là khó càng thêm khó.....”

Nàng tưởng lệnh thanh niên thấy rõ hiện thực, cự liêu đối phương đột nhiên giận dữ: “Vì cái gì ngay cả người đều nói như vậy ta! người không phải đứng ở ta bên này sao! người.....”

Hắn bạo khởi liền muốn động thủ, cảnh ngục lại đây ngăn lại, thanh niên liều mạng đấu tranh đến không lực, vốn vẹn nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt đục ngầu..... Giống Thâm Uyên.

Âm u không đáy. Joanna từng lật.

“Người như thế nào có thể..... Như thế nào có thể.....” Hắn khóc lên, nước mắt nước mũi hoành đầy mặt, cảm xúc thất khống, hẳn nói: “Ta hiện tại tính tình rõ ràng rất tốt, quan toà cũng nói ta biểu hiện không sai, ta vất vả tranh thủ, giảm ngắn thời hạn thi hành án, ta..... Như vậy cố gắng.....”

“Người cố gắng cái gì?”

“Cáp?” Hẳn ngăn người. “Ta muốn đi ra ngoài, cho nên cố gắng tích cóp tích phân.....”

Cho nên, không phải cố gắng tĩnh lại. Joanna giấu xuống dạ dày bốc lên: “Đối với người giết chết những người đó, người chẳng lẽ không có cái gì lời muốn nói sao?”

Thanh niên mờ mịt: “Ta..... Nói cái gì? Bọn họ đều tử lap? Bên trong có nam, làn da rất hắc, hình như là thái lao? Người như thế đến Đài Loan cướp chúng ta công tác, lại thối lại sảo, còn sính anh hùng, ta siêu khó chịu, chém hẳn thật nhiều đao, quên có bao nhiêu.....”

Ba mươi tám đao.

Thanh niên không nhớ rõ, Joanna nhớ rõ.

Bởi vì thanh niên chuyên chú chém hẳn, cho nên rất nhiều người tránh được một kiếp.

[đi nhầm lộ ii chi tuần trăng mật]07# ai tới bữa tối 07

Giảng đến nơi này, Joanna bỗng nhiên toát ra một câu: “Luật sư, người xem qua ta tượng phu tử vong báo cáo sao?”

Kiều Khả Nam “Ách” một chút, cuối cùng xin lỗi nói: “Kia không phải ta tiếp nhận án kiện, ta không quyền hạn, trừ phi người đồng ý.....”

Joanna: “Hảo, ta sẽ khiến người xem.”

Qua hai ngày, Kiều Khả Nam thu đến Joanna tượng phu tử vong báo cáo.

Ba mươi tám đao. Phần lớn tại phần lưng, vết thương trí mệnh thì tại hầu bộ, không có ảnh chụp. Đơn thuần văn tự tự thuật cùng nhất trương chế thức đồ, đánh dấu vết thương nhiều đến đánh dấu không xong, rậm rạp dày đặc một mảng lớn, còn dùng một khác tờ giấy viết mỗi một đao đại khái trình tự. Cuối cùng kia hầu bộ khảm pháp, là phạm nhân tóm lên người bị hại phát, lệnh hấn nâng lên cầm, thoáng như xử quyết sát pháp.

Kiều Khả Nam tay tiện, Google ảnh chụp, nhất thời hoảng sợ.

Này hàng thật giá thật sát ý, lệnh hấn không rét mà run.

Joanna tượng phu tử trạng tối thảm, có thể nói người bị hại đệ nhất danh; Chống án khi, nhược Joanna cùng truy đánh mạnh, lại cam kết Lục Hành Chi loại này đẳng cấp luật sư, tuyệt không có khả năng không hện sửa ba mươi, khả Joanna không có..... Nàng nói: “Ta đang đợi một lý do.”

Kiều Khả Nam: “Vì cái gì giết người?”

Joanna lắc đầu: “Này ta đã biết, không có vì cái gì, hấn chính là tưởng, đó là trời sinh tính cách..... Ta muốn chỉ có một.”

Kiều Khả Nam: “Cái gì?”

Joanna: “Ta tưởng hấn có thể lệnh ta buông xuống này hết thấy, không phán tử, không phải không có kỳ, hấn có hay không chân tâm sám hối? Không cầu khác, ít nhất hảo hảo làm người, nhưng là.....” Nàng suy yếu vô lực: “Luật sư, ta rất mệt, tưởng tha thứ, muốn đi đi ra ngoài, tưởng buông ra hết thấy không cừ hận, ta cố gắng nếm thử, nhưng là..... Ta tìm không thấy cái kia điểm.”

Một khoan thứ, tha thứ, bao dung, tiếp nhận điểm.

“Hấn hướng quan toà nói hấn hối hận..... Kia không phải chân chính hối hận, luật sư, ta xem được ra đến, thật nhìn ra được đến.” Joanna: “Hấn thâm nghĩ trốn tránh, không tưởng phụ trách. Ngay từ đầu trốn tránh xã hội, bỏ tù sau lại tưởng trốn tránh ngục giam, trên toà án, hấn trang bệnh; Vì nhìn thấy ta, hấn

làm đồng dạng một sự kiện, thậm chí nói dối. Khi hấn trốn không thể trốn..... Luật sư, ta không dám tưởng tượng, ta rất sợ hãi..... Hơn nữa phần nộ.

“Thậm chí hấn nói, mặc kệ hấn giết ai, duy độc ta trưởng phu, hấn không có sai.”

※

Kiều Khả Nam rất ít nằm mộng, giấc ngủ phẩm chất không kém, khả nhất mộng lên, quyết định là kinh thiên động địa, từng mộng qua bị lực pháp toàn thư áp đảo, hấn thở gấp một tiếng..... Bừng tỉnh.

Hấn ở trong mộng có khi là chính mình, có khi là người khác, giống xem một hồi không hề có logic điện ảnh. Mà lần này là người sau, hấn tại thương trường lắc lự, đáp vào thang máy, tay cầm một quyển sách, trong sách văn tự mơ hồ không rõ; Hấn nhu nhu mắt, lại mờ đến kính mắt.

Kính mắt? Hấn không cận thị.

Thang máy một đường hướng lên trên, càng ngày càng nhiều nhân tiến vào, đang lúc đầy năm lịch phát hành, thương trường chật ních nhân, cửa đóng lại, bên trong rất tĩnh. Kiêu Khả Nam muốn đi tầng nhanh đến, nhưng hấn không ngẩng đầu, văn tự như Thiên Thư, hấn căn bản xem không hiểu, lại không cách nào đình chỉ phiên trang động tác, giống bị nào đó vô hình lực lượng khống chế.

“Bính”! có người một quyền đánh vào thang máy nghi biểu bản thượng, thang máy “Ầm vang” Một tiếng đình chỉ, mọi người mặc danh, bỗng nhiên, có người cao giọng rít the thé.

Hẹp hòi không gian bên trong, một người bị đâm một đao, khoe miệng chảy ra máu.

“Ô a a a a ”

“Cứu mạng a! giết người!”

Mọi người bắt đầu người đẩy ta chen, khả phương tác thang máy, không người có thể trốn, di động không thông..... Kiêu Khả Nam chấn trụ, chết mất nhân thậm chí không có ngã xuống đất không gian, có người huyết phun tung toé đến trên mặt hấn, thư bốn trên trang giấy, tự một đao dày đặc vết mực.

Động thủ là một nam nhân, hấn xuyên liên mạo áo khoác, một tay cầm cùng loại Nhật Bản đao trường đao, một tay cầm chủy thủ, gần xa, chém một lại một; Hấn thông khí trên áo khoác nhiễm có đậm sệt chất lỏng, nhan sắc quá sâu, hấn thấy không rõ, thẳng đến rơi xuống.....

Ba đáp.

Là huyết.

Nhân từ từng cái bộ vị tràn ra huyết sắc là bất đồng, động mạch huyết hàm dưỡng lượng cao, là màu đỏ tươi; Tĩnh mạch huyết tắc thiên hướng màu đỏ sậm, mà nhỏ trên mặt đất huyết, rất tiên. Kiều Khả Nam trợn to mắt nhìn nam nhân, nam nhân cũng nhìn hắn..... Hắn ánh mắt tựa như trên người nhỏ huyết như vậy đỏ bừng, lại không như nhân loại, ngược lại giống một chỉ Vô Danh quái vật.

Hắn..... Không bình thường.

Tiếp theo giây, quái vật cầm đao bổ tới.

Sợ hãi tại toàn thân thể phụ lan tràn, cứng lại khát vọng chạy trốn chân, có thể chạy trốn tới nơi nào? Thương trường thang máy máy theo dõi thu đến sở hữu hình ảnh, nhân viên bắt đầu xử trí, khả năng ngừng năm phút đồng hồ, tử thương đã phát sinh, hắn nhìn chăm chăm quái vật giờ lên đỏ tươi đao, theo bản năng nhắm mắt lại, mong muốn đau đớn không hàng lâm, chẳng lẽ bởi vì này là mộng?

“Ngô!” Kiều Khả Nam nghe một tiếng đau hô, hắn thoáng giương mắt, có người che ở trước mặt hắn.

Hắn thấy không rõ người nọ mặt, chỉ thấy hắn nhân thống khổ không ngừng run rẩy, quái vật ở sau lưng hắn vung đao, máu thẳng đầy đất, nhục thể vỡ tan; Cuối cùng, người nọ chống đỡ hết nổi ngã xuống đất, quỳ trên mặt đất, thang máy cuối cùng bắt đầu khởi động, hắn đối Kiều Khả Nam nói hai chữ:“Mau..... Trốn.....”

Quái vật hô a hô a suyễn khí, hắn ném trường đao, dùng không ra thủ tóm lên người nọ phát, khiến cho hắn cổ họng ngắc.

Hắn đục ngầu mắt nhìn chăm chăm người nọ, người nọ xuất khí nhiều Hấp Khí thiếu, đau đến ngay cả hô hấp đều rất khó khăn. Quái vật thấy thế giờ lên miệng, đầy mặt sung sướng, dùng chủ thủ một đao cắt qua đối phương cảnh động mạch.

Cửa thang máy mở ra, cùng thời gian,“Phốc” Máu tươi phun tung toé, như hồng mắt vòi nước; Quái vật đem nam nhân ném xuống đất, tiếp theo lọt vào chế phục, một bên có người vây xem, có người chụp ảnh, có người đánh thẻ, Kiều Khả Nam phát run, rốt cuộc thấy tê liệt ngã xuống trong vũng máu nam nhân mặt

Là Lục Hành Chi.

Hắn trợn to mắt, dùng hết hắn đời này tối cự đại tuyệt vọng kêu to:“Không ”

※

“Bảo bối? Bảo bối? Tỉnh tỉnh!”

Kiều Khả Nam tại lay động trung mở mắt, hần mẫn nhãn xích hồng, đầy mặt kinh hãi.

Lục Hành Chi kinh hách không thể so hần thiếu, lau đi hần mồ hôi lạnh, đem nhân ôm vào trong lòng.“Phát sinh chuyện gì? Làm ác mộng?”

Nam nhân thể phu cực nóng, ngực trái tim cường liệt nhảy lên, nhân lo lắng hần mà cấp bách. Kiêu Khả Nam sanh mắt, toàn thân như trước bị vây ở trong mộng khủng bố tình cảnh, không thể phát ngôn.

Hần chiến thần, một hồi lâu mới phun ra một chữ:“Ca.....”

“Ân?”

Kiều Khả Nam lập tức khóc.

Hần nước mắt vô báo động trước vỡ đê, Lục Hành Chi dọa giật nảy mình, xoay ra đèn đầu giường.

“Làm sao? Làm sao?”

Hần chân tay luống cuống, kinh hoảng vô cùng, hần cơ hồ chưa thấy qua Kiêu Khả Nam rơi lệ..... Trừ phần hận. Loại này gần như tuyệt vọng lệ hần không ngộ qua, cũng may mắn không ngộ, bằng không mặc hần da mặt như tường đồng vách sắt, cũng vô pháp lại đi dây dưa.

Hần đau lòng đến mức không được, đem nhân gắt gao kéo vào trong lòng; Đời này không học qua như thế nào an ủi nhân, thật sự rất ngốc.“Đừng khóc..... Người đừng khóc.....”

Kiều Khả Nam nước mắt được hưng, khóc được gần như thở không nổi.

Hần ôm chặt Lục Hành Chi, bả vai tại hần trong lòng run lên run lên, nước mắt nước mũi toàn lau hần một thân.

Lục Hành Chi tâm hoảng hoảng, thủ đều không biết nên đi chỗ nào bãi.

Thật vất vả hoãn lại đây, Kiêu Khả Nam phủng nam nhân mặt, thâm thâm chăm chú nhìn, giữa đầu chính là một nụ hôn, cũng không quần này hôn bên trong mang theo nước mũi. Lục Hành Chi cũng không chú ý, hôn môi là chủng rất thần kỳ gì đó, không có thực chất ý nghĩa, lại có thể trấn an nhân tâm.

Kiều Khả Nam tại dây dưa hôn bên trong dần dần an định xuống dưới, phảng phất tin xác thực bên gối người là sống, có hô hấp, mà không phải trong mộng thảm thiết thi thể..... Hần bắt đầu đi bái Lục Hành Chi áo ngủ, chạm đến hần ẩm áp kiên cố lồng ngực, vân da bóng loáng, không có nửa điểm vết sẹo.

Hắn nhẹ nhàng thở ra.

Vạn hạnh, là mộng.

Kiều Khả Nam hôn hấn ngực, thậm chí bụng, muốn làm điếm cái gì đem vừa rồi hình ảnh tẩy đi. Hắn chủ động bác y, quần ngủ tính cả quần lót nhất tịnh cởi ra, ngồi ở trên thân nam nhân, cầm ra đầu giường thuốc bôi trơn chủ động cho mình khuếch trương, tiện đà nhuận thấp nam nhân thô trưởng nhục trụ, triệt chí phát cứng rắn, lại nhắm ngay giang huyết, chậm rãi ngồi xuống.

Lục Hành Chi mặc hấn động tác, không có nhúng tay.

Hết thấy vô thanh, tại mờ nhạt trung ẩn mật tiến hành, giống một hồi tư mật dạ thoai. Lục Hành Chi phối hợp thăng lưng, kiểm chế kiện chân, lệnh Kiêu Khả Nam có thể lấy tay cầm hấn đầu gối, động tác thượng thoả mái một ít. Còn đang trong giấc mộng nhục huyết rất thả lỏng, dễ dàng nhét vào nam nhân côn thịt, “Phốc tư” Một tiếng nuốt đến cùng; Kiêu Khả Nam song mộng cộ nam nhân trướng túi cùng thượng đầu sỉ mao, bãi lặc lư eo.

“Cáp..... Cáp.....” Không bằng như vậy gọi giường, mà là trầm trầm thở, mê ly mà gọi cảm.

Hấn động thật sự chậm, khả mỗi một phát đều rất triệt để: Tràng nhục gắt gao giảo trụ nam nhân dương vật, cảm thụ này hình dạng thậm chí huyết quản, bàn tay đồng thời tại nam nhân thể phụ thượng hoạt động, như muốn triệt để xác nhận hấn mỗi tác trọn vẹn kiện toàn. Kiêu Khả Nam rốt cuộc an tâm, ôm chặt Lục Hành Chi to lớn lưng, cầm để ở trên vai hấn tinh tế gọi: “Ca..... Ca.....”

Lục Hành Chi thủ các hấn bên hông vượt phẳng, một bên ôn nhu thăng tiến, một bên trầm giọng trấn an: “Bảo bối, ca ở trong này.....”

“Ân.....” Kiêu Khả Nam kị hấn, tâm tình thư hoãn, như phao tắm nước ấm, toàn thân nóng bỏng.

Thanh niên nhanh hơn đong đưa tốc độ, chuyên tâm đang làm yêu trên chuyện này. Hấn mỗi một phát vững chắc nhậm nam nhân sỉ mao tảo lộng huyết duyên, lại một hơi rút ra một nửa, sau đó đi xuống ngồi.

Tư thế dâm uế, hấn dựng thẳng lên dương vật phát nam nhân bụng, ba ba ba không dứt bên tai, trong suốt thủy dịch thẳng nhân gia nhất bụng.

“Ngô.....” Nam nhân dương trụ gấp bao khóa, trách nhục gắt gao áp bách quy đầu, kia kích thích cảm thập phần cường liệt, hấn sáng khoái phù thanh niên eo, từ hấn bụng một đường vượt ve tới ngực khẩu, nắm hấn một bên đầu vú thu nhu.

Kiều Khả Nam đắm chìm trong đó, dần dần phát ra lang thang rên rỉ. “A ân..... A ân.....”

Lục Hành Chi thấy hấn thừa nhận năng lực đủ, bèn cầm thanh niên eo lưng, từ dưới hướng lên trên đại lực chống đối!

“A!” Kiều Khả Nam khẽ gọi, ba đáp ba đáp, nhục thể tại phát trong tiếng dần dần hiển lộ dính nị; Thanh niên nhục hành kiều lập, tùy đong đưa phun tung toé chất lỏng, rót vào nam nhân mao từng, đem nơi đó làm một mảnh thủy lượng.

Hấn tại xóc nảy trung thất thanh run rẩy, Lục Hành Chi mỗi một phát đều đụng vào hấn trên tuyến tiền liệt, nơi đó bị bức bách tới cực điểm, ban đầu sức tích toan trường cảm dần dần hướng tứ chi bò leo; Hành căn run run, hấn quy khẩu run lên, dòng nước lượng tăng nhiều, hấn bám chặt Lục Hành Chi vai, tại hấn bên tai nhỏ giọng thở dốc nói:“Mau bắn.....”

[đi nhầm lộ ii chi tuần trăng mật]07# ai tới bữa tối 09

Kiều Khả Nam:“Mau bắn.....”

“Ân.” Lục Hành Chi hôn hấn ngạch bạn, thiện tấn Kiều Khả Nam hậu cung giai lệ chức trách, toàn lực đỉnh hấn điểm, cùng sử dụng thủ bao phúc thanh niên trưởng động dương vật, ngón cái ma sát mã mắt khẩu cũng xoa bóp mãi cảm dương căn.

“A!” Kiều Khả Nam tại kích thích trung rít the the, trừu nhanh bụng, tinh thủy phun ra.

Hấn bắn vài cổ, cao trào mang đến sung sướng cùng khoái hoạt lệnh hấn vô lực chống đỡ, run rẩy tiểu huyết ngồi phịch ở Lục Hành Chi trên đùi.

Lục Hành Chi gian nan rút ra vẫn cứng rắn điều, đem thoát lực thanh niên ôm lấy các hồi giường, tính toán chính mình đem thẳng giải quyết, Kiều Khả Nam lại nhéo hấn, Trát Trát ướt át hai mắt:“Không chiếu vào tới sao?”

Hấn khẩu khí nhẹ nhàng được dứt khoát giống đang hỏi:“Không uống chén nước sao”? Khả ngược lại bởi vậy càng thêm tăng thêm dâm dăng cảm.

Lục Hành Chi cúi xuống,“Muốn ta bắn nơi nào, cho ta xem?”

Kiều Khả Nam rất nghe lời đem chân ôm lấy đến, đầu gối chống đỡ lỏng ngực. Giữa đùi nhục huyết bại lộ, trải qua thao làm, hiện ra ma sát sau đỏ tươi sắc, kia một vòng nhục ướt sũng, đằng trước cùng phía sau phân bố chất lỏng hỗn tạp cùng một chỗ, đi theo hô hấp hấp hấp hợp phun trương, Lục Hành Chi ngón tay đi đụng, nơi đó “Thu.....” Một tiếng liền hấp nửa đoạn đi vào.

Hấn tràn ra hừ thanh, đằng trước dương vật đã xấp mềm xuống đến, lúc này tràng đạo cũng không thích hợp làm tính khí, Lục Hành Chi:“Không sợ đau?”

Kiều Khả Nam: “Người điểm nhẹ.....”

Hoặc là đau cũng không có gì gọi là, khiến ta cảm nhận được người sống.

Lời này Kiều Khả Nam tự nhiên sẽ không giãng, chung quy không ai nguyện ý trắng như tuyết ai đau. Lục Hành Chi nghe vậy đỡ lấy nhục cụ, lấy ngón tay vén lên một điểm huyết cánh, đem tính vật đẩy vào.

Thiếu tính khoái cảm làm điều hòa, cái loại này bị xâm phạm cảm thụ ích gia thanh hiển: Trong tràng đạo có dị vật đang làm pittông vận động. Nam nhân nắm giữ rất khá, không tính đau, nhưng tuyệt đối không phải khoái hoạt. Kiều Khả Nam hồi ức: “Ta phía trước làm nhất, khả năng cho người ta chính là loại cảm giác này.”

Lục Hành Chi hắc tuyến, hắc căn thanh niên cổ, oán hận nói: “Người đây là tướng bức ta ngoan điểm, vẫn là tướng bức ta nuy?”

Kiều Khả Nam hì hì cười, ôm lấy hắn. “Sợ cái gì, người nhưng là ma thuật sư lý, ta xem đợi lát nữa lại muốn bị người làm bắn một lần.”

Này cổ quái phong hào..... “Phía trước trong giới người đều như vậy gọi?”

Kiều Khả Nam sá nhạ. “Người không biết a?”

Lục Hành Chi trên mặt ẩn ẩn có điểm gân xanh cùng hân. “..... Không quá muốn biết.”

Kiều Khả Nam ha ha, “Ta nói cho người ác, thực ra còn có rất nhiều, có một là ta thủ A!”

Lục Hành Chi ra sức một phát đỉnh sấp, cúi đầu hôn trụ ái nhân thân. “Mặc kệ ta có cái gì phong hào, người nhớ kỹ một là được.”

Kiều Khả Nam động tình thở dốc, dưới bụng dần có nhiệt độ ủa lên. “..... Cái gì?”

Lục Hành Chi nhếch môi cười, nâng lên thanh niên chân hoàn đến trên thắt lưng, tăng lớn cử khổ lực đạo. “Ta là người nam nhân.”

Kiều Khả Nam nháy mắt mặt đỏ.

Ca, người hảo soái.....

Hắn tràng khang căng thẳng, tính dục lan tràn, dần dần mang lên đẳng trước dục vọng; Bị sấp chí cương,

ma thuật sư cuối cùng không thẹn với kỳ danh, khiến hoa nở đi ra. Kiều Khả Nam nhị độ cương, thừa thốt bản tình.

Lục Hành Chi không nội bắn, cuối cùng đem tinh dịch phun tung toé tại thanh niên trên lồng ngực, nhặt lên chất lỏng xoa nắn hần nhũ thủ, làm giống như ứa ra nãi nước, kia hình ảnh rất tình sắc, Kiều Khả Nam không dám nhìn.....

Lục Hành Chi cho hần lau người, lấy đến một ly Brandy. Brandy có trấn định thần kinh công dụng, bình thường sẽ rót nước, bất quá Kiều Khả Nam không tắt, hần uống một hơi cạn sạch, còn rất hào phóng hô ngậm rượu khí.

Lục Hành Chi:“Không nói đàm?”

Kiều Khả Nam nhu xoa mũi,“Mơ thấy người chết.”

Lục Hành Chi:“.....”

Bởi vì này dạng khóc, muốn ôm một cái, thảo an ủi, nghe vào tai giống như rất khả ái, nhưng hần tâm tình vì sao như thế phức tạp.....

Kiều Khả Nam:“Trong mộng, ta tại thang máy gặp được cái kia thương trường tội phạm giết người, người che ở ta phía trước, hần chém người hảo nhiều đao, cuối cùng.....”

Hần không nói, Lục Hành Chi ôm lấy hần, hôn môi hần lông mày lông mi.“Người đối án kiện đại nhập quá.”

“..... Ân.” Luật sư hần là muốn khách quan, cho dù là đối mặt chính mình đương sự nhân.

Lục Hành Chi:“Có cái gì ý tưởng?”

Bọn họ giống như trở lại quá khứ, tại Vũ Văn, khi đó Lục Hành Chi cũng thường thường hỏi hần “Có cái gì ý tưởng?”, buộc hần động não. Ngược lại là ở cùng nhau, rất ít đàm, thà rằng nói chuyện tào lao một đồng ngũ Tứ tam.

Lục Hành Chi ở phương diện này vẫn là rộng mở, hần là hần ái nhân, nhưng cũng là Kiều Khả Nam trên pháp luật chỉ đạo giả, ngược lại là Kiều Khả Nam chính mình tránh hung tìm cát, đã rất thói quen đi tránh đi một ít tranh luận đề tài thảo luận. Hần không thích cãi nhau, cùng người làm vô vị tranh chấp, thậm chí dùng chủ quan đi ảnh hưởng người khác lập trường, lại kỳ dị thành luật sư, cũng không đáng ghét này phân chức nghiệp.

Kiều Khả Nam:“Ta ngay từ đầu không hiểu Joanna như thế nào động thủ giết hần..... Bất quá, hiện tại giống như có một điểm minh bạch.”

Lục Hành Chi:“Nga?”

“Người như vậy đáng sợ, giống hắc động, thôn phệ toàn bộ xã hội..... Thậm chí Joanna nhân sinh, hắc cùng nàng, ta tưởng đại khái chỉ có thể sống một.” Kiều Khả Nam phun tức:“Hắc tại quan tòa trước mặt diễn trò, ngoài miệng nói thực xin lỗi, ta sai lầm, ta hối hận, lại chỉ là muốn vì chính mình thoát tội, rất giáo hoạt.”

Đụng chết hắc cha mẹ người nọ cũng thế. Nói: Xin lỗi, ta sai lầm, lại tại phán quyết sau, lộ ra tươi cười, như cũ thích thích qua ngày. Tưởng tha thứ, lại thủy chung tìm không thấy tha thứ điểm, so táo bón một trăm năm còn thống khổ; Hắc cùng Joanna: đều không muốn ôm như vậy tiếc nuối qua nhất sinh.

Kiều Khả Nam lại ngã đê nhị ly rượu, cuối cùng dứt khoát đem chính bình uống xong.“Hô, trấn định nhiều.”

Lục Hành Chi:“.....”

Kiều Khả Nam rút cuộc hỏi:“Người như thế nào đem hắc lộng thậm như vậy?”

Lục Hành Chi:“Ta giúp một tay mà thôi, tạo quá nhiều nghiệt, còn rất nhiều nhân muốn thu thập.”

Kiều Khả Nam cười,“Ta cảm giác thoải mái rất nhiều, có vài thứ hoa một chút đã không thấy tăm hơi.”

Lục Hành Chi:“Nhưng người ba kg còn tại.”

Kiều Khả Nam:“.....”

Nói hảo không đề cập tới ba kg được sao! được sao!

Kiều Khả Nam đặt xuống ly:“Chuyện này là rất mâu thuẫn, bởi vì đáng chết nhân không chết, cho nên chúng ta khát vọng trả thù, khiến đối phương đau chính mình sở đau, khả một mặt lại tin tưởng pháp luật cùng chính nghĩa..... Đương nhiên tử hình không phải chính nghĩa, nhưng ít nhất..... Nó là một con đường sống.”

Khiến người bị hại người nhà, có thể hoàn toàn buông xuống, tiếp tục sống sót đi xuống một con đường.

Chưa từ bỏ ý định, không phải không có tâm.

Về phần oan án? Đó là tư pháp cải cách sự, không cố gắng nên cố gắng, ý nghĩa ở đâu? Đương hết thầy hoàn thành, kia phê tử có thể có thể làm, hiện tại lại không phải thời điểm.

Huống chi, nhân tính vẫn đề đặt ở đó, tựa như hài tử sai lầm, không đánh không nên thân; Phán phạt không nghiêm khắc, giá trị quan thác loạn, không lý tính “Tử hạo” Là bên ngoài nhân kêu, đương sự rất hèn mọn, thăm nghĩ nhìn thấy chân chính gia hại nhân minh bạch chính mình sai lầm khắc sâu tỉnh lại, thậm chí thấp một điểm, dọa trở phạm hành.

Không dựa vào tử hình có thể thúc đẩy sao? Hấn không biết, hiện tại không thể tưởng được.

Kiều Khả Nam vò đầu phát, ngã ra sau đổ. “Làm, ta mỗi năm định kỳ nộp thuế, đi đường không vượt đèn đỏ, phù lão thái quá đường cái, ngẫu nhiên mua mua màu khoán làm việc thiện, định kỳ quyền tiền làm chí công, kết quả liên kết hôn quyền lực cũng không có, ngược lại là một đám người tranh thay tội phạm giết người thảo nhân quyền..... Nếu bọn họ lý tưởng xã hội là dựa vào phế tử đạt tới hòa bình lý tính không kỳ thị, kia có thể hay không trước đối tuân theo pháp luật chúng ta làm lên a?”

Oán giận, đột nhiên hấn nhảy dựng lên, chăm chú nhìn Lục Hành Chi. “Ta quyết định.”

Lục Hành Chi: “?”

“Tại đa nguyên Thành gia phương án thông qua tiền, ta muốn kiên quyết duy trì tử hình.” Kiều Khả Nam: “Giống người như vậy khẳng định bên ngoài chọc không thiếu cừu gia, ngày nào đó nếu không cẩn thận bị người đâm chết, có tử hình ít nhất ta còn có thể đem hung thủ cáo đến chết.”

Lục Hành Chi điểm điểm điểm, có người như vậy mỗi ngày nguyên rửa lão công? Còn nằm mộng mơ thấy hấn chết, đến cùng nhiều ước gì? “Kia cùng đa nguyên Thành gia hay không thông qua có cái gì quan hệ?”

Kiều Khả Nam trong nháy mắt. “Phương án thông qua, chúng ta kết hôn, ta có thể hợp pháp kế thừa của người di sản, tâm tình tương đối hảo, có thể sử dụng khoan dung tâm đối mặt gia hại nhân..... Thao thao thao, người làm chi?!”

Hấn chân bị vịn bung ra, Lục Hành Chi âm hung hăng. “Làm người.”

Kiều Khả Nam: “Ta ta ta, ta nói đùa..... Đừng, ta thật bắn không ra đến, ân..... Bỏ qua ta đi, cầu người, ta nói sai lầm được hay không? Ô.....”

Lục Hành Chi kiên định đâm vào đi. “Không thao sẽ không ngoan, cùng tử hình như vậy.”

Kiều Khả Nam mắt tròn trắng, lúc này là thật rất muốn chết quá khứ.

Lục Hành Chi thao được hấn sấm hối, chân tâm

[đi nhầm lộ ii chi tuần trăng mật]07# ai tới bữa tối 10

Trải qua một đêm “Cổ vũ” Sau, Kiều Khả Nam trọng thập tinh thần, đối mặt án kiện.

Hắn đã không có bất cứ bao phục, ý tưởng Thanh Minh, đủ để thống khoái làm một hồi, pháp viện cũng rất phối hợp, phát anh hùng thiếp chuẩn bị đấu võ.

Tại hình pháp thượng, như vậy chia làm chuẩn bị trình tự cùng thẩm phán trình tự, chuẩn bị giống như là chiến tiền hai quân sự trước đối chọi, phần mình trần thuật, vì lợi sau thẩm phán có thể nhanh chóng tiến hành không kéo dài mà thiết trí chế độ.

Toà án vận tác bình thường là công khai, trừ phi đặc thù án kiện, dân chúng khả tùy ý tiến vào bàng thính, nhưng không bao hàm chuẩn bị đình. Vì thế, hôm nay này đình rất im lặng, một thụ mệnh quan toà, một bồi tịch quan toà, một chánh án, luật sư tịch cùng kiểm sát trưởng tịch đối mặt mà ngồi, trung gian còn lại là vất vả đánh chữ ghi lại bí thư.

So sánh ba công tố kiểm sát trưởng cộng thêm các loại chứng nhân trần trần, Kiều Khả Nam nơi này ngược lại là cô đơn một người, cùng Joanna nhất tịch ngồi ở bị cáo ghế thẩm phán thượng, có loại gió thu cuốn hết lá vàng tịch lạnh cảm.

Chánh án tọa ổn nói:“Hiện tại bắt đầu chuẩn bị trình tự, thư kí quan tuyên đọc tóm tắt nội dung vụ án.”

Này cộc án kiện nói phức tạp cũng phức tạp, nói đơn giản cũng đơn giản: Dùng tình lý pháp đến xem, rất phức tạp; Dụng pháp lý tình đến xem, rất đơn giản. Báo thù nữ thần là trực tiếp ở trong lao hạ thủ, nàng trước đó mang theo thuốc ngủ, sấm ở trong nước, đẳng hôn mê thanh niên, lấy ra hung khí, lại đi cắt yết hầu.

Về phần đao là như thế nào mang vào đi? Kiểm sát trưởng trần thuật:“Bị cáo đem Thụy Sĩ đao cài lên dây thừng, dùng plastic màng bộ hảo, nuốt tại trong dạ dày, giấu diếm được lao cảnh lại tiến trong WC cầm ra, tiếp cận thần trí không rõ bị hại giả lại đi cắt yết hầu, người bị hại mất máu quá nhiều, cứu giúp không kịp, đương trường tử vong.....”

Nguyên bản gia hại nhân, hiện tại đồ thành bị hại giả, nói thật Kiều Khả Nam tại trên tin tức biết được thủ pháp khi, không khỏi sợ hãi than: Này giác ngộ, không dễ dàng a!

Hắn hỏi Joanna: “Từ đâu đến linh cảm?”

Joanna: “Truyện tranh xem, phun ra vài lần mới thành công, ít nhất ba ngày không ăn này nọ, muốn hoàn toàn bụng rỗng.”

Kiều Khả Nam dựng ngón cái:“Người hành!”

Joanna: “.....”

Này luật sư, điều điều a.

Tội phạm hiện hành, hung khí, nhân chứng đều tại, còn tất cả đều là cảnh vụ tương quan nhân viên, một chút không đáng nghi. Quan toà xem xong tư liệu, hướng bị cáo hỏi thăm thân phận, hơn nữa báo cho biết Joanna nàng có được các hạng quyền lực, trong đó một hạng là:“Người có thể bảo trì trầm mặc, không cần vi phạm chính mình ý tứ mà trần thuật.”

Này tục xưng Miranda cảnh cáo, như vậy tại TV điện ảnh lời kịch là:“Người có thể bảo trì trầm mặc, nhưng người hiện tại theo như lời hết thấy sẽ trở thành trình đường chứng cung.”

Nhưng ở Đài Loan, những lời này thành “Chúng ta không bức cung ác, người giảng tất cả đều là chính người tưởng giảng ác ~ thu mẽ ^.”, tóm lại vẫn sẽ yêu cầu bị cáo hoặc này luật sư trần thuật, đương nhiên có thể trầm mặc, trầm mặc là đêm nay kang kiều, sau đó liền tại lạng lẽ trung hình phạt định tội.

Đặc biệt chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực dưới, kiểm sát trưởng mà khi đình xin giam giữ, hơn nữa thị bị cáo vi không hồi hận ý, ngược lại sẽ cầu xử trọng hình.

Cho nên..... TV điện ảnh, xem xem liền hảo, trong hiện thực cũng không ai lấy Desert Eagle tại giết người.

Joanna ngồi ở chỗ kia, nàng rất nhỏ gầy, ngoại nhân trăm xem đều là yếu đuối phổ thông nữ tử, lại không nhược như vậy làm điều phi pháp hung ác phạm nhân, tại toà án nghiêm túc uy áp dưới không tự giác uốn lưng, tương phản, nàng dáng người thẳng tắp, ánh mắt lạnh nhạt, nhìn phía trước hoặc nói, đang nhìn càng xa xôi địa phương:“Nói cho quan toà, ta nhận tội.”

Thư kí quan nhanh chóng gõ, quan toà hỏi Kiều Khả Nam:“Tổ tụng người đại lý bào chữa ý chỉ vì sao?”

Lão lời kịch, Kiều Khả Nam đứng lên:“Chúng ta thừa nhận có tội, nhưng bị cáo cũng không phải vô cớ giết người, này tình khả miễn. Nàng trương phu tử trạng thảm thiết, mọi người đều biết, nhưng nàng như cũ ý đồ tha thứ, cũng làm không thiếu cố gắng, tin tưởng ở đây chứng nhân hữu mục cộng đồng. Một Nguyên Thủy mục đích vì trả thù người là làm không được như vậy trình độ, vọng quan toà có thể tài cân nhắc mức hình phạt độ. Không hện quá nặng, hướng chi, nàng vẫn là một hài tử mẫu thân.”

Thực ra, lấy Joanna tội huống, tại Đài Loan cơ bản phán không được tử, rất giỏi nhất thẩm không hện, nhị thẩm có kỳ, một đường giảm đến tam thẩm định nghị, trư chân mặt tuyến, tính xuống dưới nên không vượt qua hai mươi năm. Đương sự một lòng muốn chết, ngược lại không khoa học, cũng không phù hợp nhân chi thường tình.

Cho nên, Kiều Khả Nam tại nơi tạm giam khuyên nàng:“Nghĩ một chút, người còn có nữ nhi, còn có cha mẹ.”

Joanna không nói, sớm ở nàng quyết định động thủ kia một khắc, nàng liền an bài hảo hết thấy, đem nữ nhi đưa dương là vì không lệnh nàng lưng đeo mẫu thân vi tội phạm giết người bóng ma, triệt để cùng nàng đoạn tuyệt ngược lại là hảo sự. Về phần cha mẹ..... Nàng bất hiểu, chỉ có thể nói xin lỗi.

Kiều Khả Nam: “Người xem qua nhật ký sao?”

Joanna: “..... Ân.”

Bất quá mười tuổi hài tử, dùng nàng thiên chân bút pháp viết: “Nếu ta làm hài tử ngoan, mẹ mẹ hay không sẽ tới đón ta về nhà?”

“Không quan hệ, mẹ mẹ nói nàng muốn làm một kiện rất trọng yếu sự, không thể bồi tại ta bên cạnh, ta sẽ một người cố gắng, mẹ mẹ người cũng muốn hảo hảo cố gắng, mẹ mẹ ta yêu người.....”

Phiên hài tử nhật ký, Joanna rốt cuộc ý thức được, chính mình lựa chọn có bao nhiêu sai lầm, nhiều ích kỷ.

Joanna: “Nhưng là ta không có biện pháp..... Ta lão công tử trạng ngày ngày đêm đêm tại ta trong đầu xoay quanh, ta xem không rõ hắc mắt; Mà hắc là gặp qua ta lão công khi còn sống cuối cùng một mặt nhân, vì cái gì hắc có thể quên? Luật sư, ta dùng hảo đại lực khí mới cắt qua hắc huyết mạch, hắc hỏi ta vì cái gì? Ta nói của ta trạng phu chết vào tay hắc, nhất báo hoàn nhất báo..... Ta là báo thù nữ thần.”

Kiều Khả Nam nghĩ đến Agatha? Christie kinh điển tiểu thuyết [báo thù nữ thần] nàng dưới ngòi bút hai đại trình thám chi nhất mã ba tiểu thư, vì vạch trần chân tướng diễn xuất diễn, đối hung thủ, hô to: “Ta là báo thù nữ thần!”

Mà tại thần thoại trung, báo thù nữ thần kỳ thật là chính nghĩa đại biểu. Nàng có rất nhiều thân phận, không buông tha bất cứ tội ác, đặc biệt kia vài ý đồ giấu diếm tự thân hình phạt, phát giả thệ cầu thủ tha thứ nhân.

Kiều Khả Nam: “Người khoái hoạt sao?”

Joanna lắc đầu: “Ta không biết. Nhưng ít nhất ta không hận. Ta không cần lại hỏi thế giới này vì cái gì, ta không cần lại cảm giác bị thua thiệt, lại càng không dùng bị bắt quên đi hoặc tha thứ. Hắc sống thời điểm, ta vẫn tưởng, vẫn tưởng, tưởng ai tới đưa ta trạng phu? Ai tới đưa ta kia nhất đồn, có lẽ là ta sinh mệnh bên trong khoái nhạc nhất một bữa tối?”

Nàng không có đáp án, khổ nhất trong đó, vĩ nhân đều mê vọng..... Nhưng là, Kiều Khả Nam biết.

Không có một kết quả, ai đều không thể cam tâm, chỉ có thể hết hy vọng, vô tâm, không ai muốn kết quả như vậy.

Kiều Khả Nam: “Giống như [lục dã tiên tung].”

Joanna: “?”

Kiều Khả Nam: “Sư tử tìm dũng khí, người sắt tìm tâm, bù nhìn tìm thân thể, Dorothy..... Tìm về gia lộ. Người không cảm thấy nhân sinh chính là như vậy, tìm chúng ta không có, hoặc bị cướp đi, sau đó tài năng hạnh phúc khoái hoạt sống sót..... Tại cầu vòng kia đâu.”

Joanna cười. “Luật sư, người giống như thi nhân.”

Giống như rất văn nghệ, Kiều Khả Nam sờ sờ mũi, “Không ghét bỏ mà nói, thỉnh chiều đãi ta một bữa tối.”

Joanna ngẩn ra.

Kiều Khả Nam: “Người nữ nhi thường thường nói mụ mụ làm cơm ăn ngon nhất, liên tục ấu viện Vương mụ đều xếp đệ nhị..... Ta nghe rất thêm nhỏ dãi. Đúng, đây là người nữ nhi hiện tại ảnh chụp, đãi đồng Thái Dương đại, nàng sắc sảo không thiếu, giống chỉ tiểu hầu tử.”

Joanna cười khổ. “..... Người rất giáo hoạt.”

Kiều Khả Nam hắc hắc: “Càng giáo hoạt người chưa thấy qua, hẳn là ta sư phụ, nhất trương miệng khả lợi hại, gì đều có thể làm..... Ta loại này xem như thành khẩn. Ta chân thành, chân thành tha thiết hi vọng người sống, liên tính rất vất vả, nhưng người có hài tử, có cha mẹ, các người có thể cùng nhau ăn bữa tối, bữa sáng, trung cơm gia ăn khuya, rất nhiều cơm, ăn đến người mập mạp.”

Ách, nghe vào tai có điểm xoắn, bất quá tính.

Kiều Khả Nam: “Ta không tôn trọng bạo lực, cũng không đề xướng báo thù, nhưng ta không cần hối hận, lại càng không tưởng bức chính mình quên đi..... Tâm tử. Ta cho rằng mọi người sai nhìn tử hình ý nghĩa, tử hình không phải lấy bạo chế bạo, lại càng không chỉ là đơn thuần trừng phạt, trả thù, tựa như cắt bỏ một nham lưu, là một đối bị hại giả người nhà thậm chí xã hội, rung động liệu càng quá trình. Nhân tâm cần chữa khỏi, càng muốn chế ngự. Chỉ có tội ác ngọn nguồn biến mất, chúng ta tài năng buông xuống cừu hận, nhìn thấy yêu, mà không phải lưu tội ác, bức bách chính mình trở thành vĩ nhân..... Ít nhất ta là làm không được.”

“Ta không tin xác thực tử hình có thể trăm phần trăm làm đến điểm ấy, khả hiện giai đoạn nó là một phương thức, tại không có càng tốt thì thổ tiền, không thể chết.”

Đây là Kiều Khả Nam kết luận, hai ngày trước hẳn cùng giáo sư chia sẻ, lão giáo sư xa xăm tại tại: “Ai nha, ta cứ việc không hoàn toàn đồng tình ngài lập trường cùng lý niệm, nhưng ta hội kiên quyết bảo vệ ngài phát ngôn quyền lực, cũng tôn trọng ngài ngôn luận.”

Kiều Khả Nam , cái gì gọi là bị chính mình mà nói tắc đầy miệng, có thể chứ.

“Ngôn luận tự do nha.” Lão giáo sư ha ha cười, “Dân chủ xã hội các chấp gặp mình, phần mình tôn trọng, vốn liền không nên có bất buộc quán thâu cùng tổ thái độ. Người nghĩ đến rõ ràng, tin tưởng đó là của

người đáp án, ta cũng sẽ không can thiệp, bắt quá.....” Lời vừa chuyển, giáo sư nói:“Lục Hành Chi người này ta liền cảm giác hẳn không được.”

“Phốc.” Nếu bị Lục Hành Chi nghe một lão nhân gia nói hẳn “Không được”, còn không khí oai; ‘Yên tâm, hẳn rất hành, giáo sư ngài đừng lo lắng.”

Lão giáo sư điểm điểm điểm, hẳn thế nào thấy này đối thoại..... Giống như chỗ nào không quá thích hợp đâu?

.....

Kiều Khả Nam đem Joanna nữ nhi ảnh chụp giao cho cảnh sát, đưa vào cách gian. Joanna thu đến ảnh chụp, nhìn, lệ nóng doanh tròng.“Nhưng ta giết người..... Cũng không phải xã hội nham lộ?”

“Kém xa kém xa.” Kiều Khả Nam phát tay,“Của người tâm huyền còn tại.”

Joanna: “?”

Kiều Khả Nam:“Vừa ra Nhật kịch giảng, mỗi người đều có một phen tâm huyền, làm chuyện xấu nhân một căn tiếp một căn đoạn liệt, chúng ta không thể kỳ vọng nó lại trường đi ra, nhưng người bất đồng, ta còn nghe thấy người trong lòng thanh âm.”

Joanna hảo kì.“Là cái gì thanh âm?”

Kiều Khả Nam:“ over the rainbow .”

Joanna: “.....”

Kiều Khả Nam:“ ‘Nếu khoái hoạt Thanh Điều đều có thể lướt qua cầu vòng, vì sao ta không thể? Nếu ngay cả kia dạng người đều khát vọng tốt đẹp tân nhân sinh, người có cái gì đạo lý không tranh thủ?’”

Joanna triệt để trầm mặc.

“Dựa vào cái gì, đúng không?” Kiều Khả Nam cười:“Của người nhạc thanh rất tuyệt đẹp, ta thích.”

Thậm chí..... Chứa khỏi hẳn.

Hẳn rồi cuộc có thể hoàn toàn ném ra quá khứ cái kia được chẳng hay chớ chính mình, dù cho mặc kệ đại sự, ít nhất hoàn thành một chuyện tốt.

Kiều Khả Nam:“Ta cam đoan sẽ thay người tranh thủ tốt nhất hình độ, khiến người với người gia nhân sớm ngày đoàn viên..... Cho nên đừng quên, người nợ ta một bữa tối.”

Joanna rơi xuống lệ, nghẹn ngào:“Khả năng..... Muốn thật lâu rất lâu về sau.”

Kiều Khả Nam an ủi:“Không quan hệ, ta sẽ nhớ rõ.”

[đi nhầm lộ ii chi tuần trăng mật]07# ai tới bữa tối vĩ thanh end

Đây là một cọc thế kỷ đại án!

Báo thù nữ thần án hôm nay lần đầu mở phiên toà, Đài Bắc địa phương pháp viện rất lâu không có như thế náo nhiệt, chung quanh vây kín sng xe, bằng thính chứng rất sớm liền bị các phóng viên chia cắt hoàn tất, không tính lớn đình nội, chen vào một đồng nhân, có thể so với đại học khi tốt nhất hỗn đứng đầu khóa.

Đây là hôm nay cái thứ nhất đình, không bị kéo dài, đúng giờ bắt đầu diễn. Hiện trường ngồi đầy mốc thế phóng viên, Lục Hành Chi ngồi ở bằng thính tịch, mặt không chút thay đổi.

Mà bên cạnh hắn, ngồi một ước chừng mười tuổi tiểu cô nương, làn da hắc hắc, buộc song đuôi ngựa.

Nàng tọa tư đoan chính, học Lục Hành Chi mặt không chút thay đổi, khả làm được không tốt, vẫn nhìn ra được khẩn trương.

Một bên ngồi nàng ông ngoại bà ngoại, bọn họ trước đó vài ngày rốt cuộc tiếp về ngoại tôn nữ, hai lão tướng khóc, thẳng máng nữ nhi yêu thọ. Tiểu cô nương như đại nhân an ủi hai vị lão giả, cũng nói:“Không cần máng mụ mụ, nàng là tốt với ta.”

Lục Hành Chi tiếp nàng trở về, trên đường nói rất nhiều, cũng không quản tiểu cô nương có nghe hay không hiểu được; Hắn trong lòng không có đại nhân, tiểu hài tử chi phân, chỉ có phải làm đại nhân, vẫn là làm tiểu hài sai biệt. Tiểu cô nương:“Ta muốn giúp trợ mụ mụ.”

Lục Hành Chi:“Người hiện tại không được.”

Tiểu cô nương:“Kia khi nào có thể?”

Lục Hành Chi:“Không sai biệt lắm hai mươi năm sau, khi đó, người mụ mụ sẽ cần rất nhiều giúp.”

Tiểu cô nương nắm chặt quyền đầu.“Hảo.”

.....

Ba vị quan toà ngồi xuống, hiện trường một mảnh quỷ quyết yên tĩnh, chạy pháp viện phóng viên sớm thói quen quy củ, phân phân vênh tai, cầm ra giấy bút. Thư kí quan đứng lên, đọc chậm tóm tắt nội dung vụ án, lại do kiểm sát trưởng trần thuật khởi tố chi nguyên nhân, như vậy kiểm sát trưởng chỉ biết nói: “Như đơn khởi tố ghi.” Mang qua.

Hết thấy án trình tự đến, trải qua chuẩn bị đình, thẩm tra đình tiến hành rất nhanh chóng, đặc biệt này án cũng không bất cứ điểm đáng ngờ. Hung trên đao cũng có song phương dna cùng gia hại nhân vãn tay, thậm chí có ghi hình hình ảnh. Này mấy cũng không đương đình công khai, quan toà cận xác nhận này mấy chứng cứ hiệu lực, rất nhanh liền tiến vào đến mọi người chờ mong giai đoạn: Ngôn từ biện luận.

Kiểm sát trưởng: “Bị cáo coi rẻ pháp luật, lợi dụng chính mình phụ đạo nhân thân phận, ra vào ngục giam, trừ họa báo thù. Pháp luật tồn tại là vì tránh cho dân chúng tư đấu, cứ việc bị cáo giết người nguyên do khả miễn, nhưng coi rẻ công quyền, chúng ta cũng không duy trì bị cáo chỉ thực hiện cùng luận điểm, hi vọng cầu xử không hèn, cũng tước công quyền chung thân.”

Quan toà: “Tổ tụng người đại lý thỉnh trần thuật biện hộ ý chỉ.”

Kiều Khả Nam đứng lên, hần nhìn chung quanh ở đây mọi người: Trừ mốc thể, hần thấy Lục Hành Chi; Thấy Joanna nữ nhi cùng cha mẹ; Thấy này hần xuất nhập như nhà mình hậu viện toà án; Thấy chánh án sau lưng cái kia đại biểu công nghĩa Thiên Xứng dấu hiệu.

Hần hít sâu, hướng mọi người khom người chào, cùng Lục Hành Chi chống lại liếc nhìn, xoa dịu cảm xúc mở miệng: “Bị cáo giết người là sự thật, chúng ta cũng không biện hộ, cũng thẳng thắn thành khẩn có tội, nhưng đối kiểm sát trưởng lên án chỉ ‘Lợi dụng phụ đạo nhân thân phận, trừ họa báo thù’, ta có dị nghị.”

Chánh án “Nga” một tiếng, “Nhưng nàng mang vào hung khí phương thức cũng không phải nhất thời xúc động, rất rõ ràng là có kế hoạch.”

“Này kế hoạch phi bỉ kế hoạch, ta yêu cầu giấy triệu tập nhân.”

Kiều Khả Nam niệm vài cái danh tự, mọi người đều kì; Những người này căn bản không tham dự trong đó, nào được cho là “Chứng nhân”?

Kiểm sát trưởng tự nhiên không đồng ý, chánh án khó hiểu: “Những người này cùng án kiện có gì quan hệ?”

Kiều Khả Nam: “Bọn họ đều là ta đương sự phụ đạo qua phạm nhân, có phụ đạo một năm, có ba năm, năm năm, bọn họ hiện nay có lẽ hình mãn, có lẽ tạm tha, đầu nhập xã hội trạng thái so còn lại phạm nhân càng lương hảo. Thực ra, xa xa không chỉ những người này, còn có càng nhiều càng nhiều nhân, bọn họ tại pháp viện bên ngoài, thậm chí ở trong lao, đều tại duy trì, lên tiếng ủng hộ nàng.”

Joanna nghe vậy, không dám tin.

“Một trong lòng có mang giết người mục đích, chỉ có hận nhân, không có khả năng để người cảm động, càng không thể đả động này mấy từng nhất thời bội ly xã hội, đi nhằm nhân. Này mười năm gian, nàng chân tâm trả giá, làm rất nhiều, cứu rất nhiều người: Không chỉ là phạm nhân, bao hàm khả năng sẽ bị tái phạm liên lụy đến vô tội dân chúng.”

Kiều Khả Nam: “Huống hồ, nàng không phải ban đầu liền vì giết người đi. Nàng tưởng tha thứ, tưởng lý giải, bắt đắc dĩ giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, này xã hội hoa quá nhiều tài nguyên tại kia chút vứt bỏ bản thân, phạm phải hình phạt trên người, nếu người sống so người chết vĩ đại, vậy ai đi quan tâm qua người bị hại người nhà, hỏi một chút bọn họ nhu cầu; Ai đi quản qua ba năm năm năm thậm chí mười năm, bọn họ trong lòng vết sẹo, nhặt bao nhiêu?”

Joanna nghe vậy, che mặt lạt khóc.

“Không hẹn quá nặng, khẩn cầu quan toà cầu xử cân nhắc mức hình phạt, người có thể đồng ý giấy triệu tập nhân, lý giải ta nói hay không là thật. Cửa ta đương sự ban sơ một lòng muốn chết, nhưng các người không thể phán nàng, nếu như vậy, sao không cho nàng một cơ hội vọng tương lai? Đây mới là pháp luật chân chính tồn tại mục đích, không phải sao?”

Bàng thính trên bàn, bỗng nhiên có người hô to: “Ta là nàng cứu! không có nàng, ta nhất định sẽ tái phạm tội, hoặc tự sát! nàng không phải báo thù nữ thần! nàng là nhân từ nữ thần!”

Quan toà yêu cầu yên lặng; Lục Hành Chi bên cạnh tiểu cô nương nắm nắm chặt quyền đầu, đột nhiên đứng lên: “Mụ mụ cố gắng! ta cùng ông ngoại bà ngoại cùng nhau chờ người về nhà!”

Chánh án lại lần nữa cảnh cáo, nói lại sảo liên muốn thỉnh cảnh sát toà án đuổi nhân, hiện trường lại lần nữa khôi phục trật tự, quan toà xoa bóp chân nủi: “Đồng ý giấy triệu tập nhân.”

Kiểm sát trưởng không phản đối, bọn họ muốn là một đại chúng có thể tiếp thụ lại hợp trình tự lưu trình, mọi người qua loa, còn lại mốc thể hội xử lý. Joanna lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, Kiều Khả Nam thấy nàng ánh mắt Thanh Minh, không lại tro tàn; Nàng bỗng nhiên nói: “Ta có thể thấy trượng phu mặt.”

Nàng buông xuống cừu hận, rốt cuộc, thấy yêu.

Về phần kết quả như thế nào, nàng không lại quan tâm.

※

Rất nhiều năm sau.

Lục Hành Chi:“Vì sao ta cũng phải đi?”

Kiều Khả Nam:“Nhân gia bảo ta đem lão Bạn cùng nhau mang đi, huống hồ, nàng sớm biết chúng ta kết hôn, nàng nữ nhi hiện tại không phải tại người bên kia thực tập?”

Nói xong hôn hân một chút.“Ta lão bạn tối soái, bồng bồng đất ~”

Lục Hành Chi hừ một tiếng, cứ việc bắt măn, nhưng không thể phủ nhận bị thu phục. Hân xoa bóp Kiều Khả Nam mặt:“Người liên này trương miệng, dài nhất tiến.”

Kiều Khả Nam hì hì cười.

Hai người tướng giai đi ra ngoài, xã khu biến hóa rất lớn, từng giọt từng giọt càng thấy phồn hoa, ngược lại là hai người sinh hoạt, càng thêm giản dị.

Thời tiết rất tốt, không ai tưởng lái xe, liền thông thả bước hướng tiếp vận trạm đi. Đêm qua, bọn họ nhìn kia bộ 1967 năm điện ảnh [ai tới bữa tối] lúc ấy, hắc nhân cùng người da trắng tại Mỹ quốc nào đó châu thậm chí không thể hợp pháp kết hôn, nhưng hôm nay, đen trắng xứng sớm không hiếm lạ, bao hàm đồng tính hôn cũng không hiếm lạ.

Điện ảnh bên trong, nam nhân vật chính đối phụ thân nói:“Người đem chính mình xem thành một người da đen, nhưng ta cho rằng, ta chỉ là một người bình thường.”

Mà nữ nhân vật chính phụ thân tắc nói:“Các người là hai tốt đẹp nhân..... Chỉ là trùng hợp yêu nhau, trùng hợp gặp chủng tộc vấn đề.”

Bọn họ lặng lẽ cầm lẫn nhau tay, không hẹn mà cùng nghĩ đến lẫn nhau từng ngộ tình cảnh, may mà kết cục tốt đẹp, phù hợp chờ mong. Kiều Khả Nam:“Ta vẫn cảm giác ta rất may mắn.”

Lục Hành Chi:“?”

Kiều Khả Nam mỉm cười:“Ta có thể sinh vào lúc này đại, chậm rãi xem thế giới càng ngày càng tốt.”

Lục Hành Chi diệc cười, đột nhiên nói:“Người kia chết.”

Kiều Khả Nam:“Nga.”

Hân không rất quan tâm, tại người nọ thê thảm nghèo túng, lang đang bỏ tù sau, hân quyết định đình chỉ hồi hận, ít nhất người nọ trả giá bộ phận đại giới nhân sinh của hân còn rất dài, ngoại vật không thể tất, tốt đẹp sự quá nhiều, hân không tưởng lãng phí đi hận, duy nhất tiếc nuối, đại để là chưa từng nghe người

nợ chân tâm vì hấn cha mẹ sự nói xin lỗi. Bất quá, nếu người đều chết, còn lại, lưu đến dưới đất nói sau đi.

Hấn hiện tại, chỉ quan tâm yêu.

Kiều Khả Nam dừng lại cước bộ, cùng Lục Hành Chi thân mật tiếp một hôn.

Hai người đi đến chung cư trước cửa, Kiêu Khả Nam ấn xuống bộ đàm. Không qua một hồi, bên trong truyền đến rất tinh thần trẻ tuổi giọng nữ: “Xin hỏi vị nào?”

Kiều Khả Nam khinh cười, trả lời: “Đoán một cái, ai tới bữa tối?”

[ai tới bữa tối] hoàn

25. Tuần Trăng Mật - Chương 25: Một Pn Thú Vị Của “tuần Trăng Mật”

Edit: Moe Moe

Lục Hành Chi thích ăn giấm (ghen), mọi người đều biết, thậm chí, Đình Đình còn phong anh làm “Thần giấm”.

Kiều Khả Nam đã từng phân tích (?) với An Cúc Nhạc, nói chung vì thời thơ ấu thiếu hụt tình thương, dẫn đến hình thành bóng ma lúc nào cũng cảm thấy không yên lòng, không chấp nhận việc người yêu không để ý mình. Vấn đề này, cậu bạn nhỏ nhà An Cúc Nhạc càng không phải nói, hai tiểu thụ cùng cảm thán, ghen là tình thú, nhưng vài lần còn được, nhiều quá sẽ khiến người ta vừa bị xiềng xích vừa mất lòng tin.

Trước đây Kiêu Khả Nam không mấy quan tâm, bây giờ thì phải tính toán, tích cực giải quyết dù sao còn phải đi cả một đời, không thể cứ nhường mãi được.

Vì vậy, buổi đàm tọa trên giường lần thứ hai khai mạc, hấn vầy vầy Lục Hành Chi, ra hiệu bắt đầu cuộc “Chồng chồng bàn luận”. Hai người gối chạm gối, Kiêu Khả Nam: “Anh như vậy làm em cảm thấy mình không được tin tưởng, rất bực bội.”

Vốn là người chỉ thích ăn mềm, Lục Hành Chi nghe xong nhàn nhạt biểu thị: “Được, anh đã biết.”

Kiều Khả Nam vốn là bom xịt, trong lòng kỳ thực không nỡ để anh ầm ứ, lập tức bổ sung: “Nếu anh không vui thì cứ nói thẳng, em chỉ mong anh có thể an tâm về em thôi.”

(Bom xit: Raw từ này là (Tục lạt): Đây là từ được cải biên từ tiếng địa phương tại vùng phía Nam tỉnh Phúc Kiến, hay còn gọi là “Tốt tử”, ý chỉ những kẻ nhất gan, hoặc bề ngoài hung hãn nhưng thùng rỗng kêu to, lúc gặp phải chuyện thì chạy nhanh như chớp)

Lục Hành Chi hôn hần: “Cục cưng, anh vẫn luôn an tâm.”

Kiều Khả Nam là đảng tình yêu thuần khiết, phần trăm ngoại tình bằng không, thậm chí nếu thiếu nợ, nếu hần có sẽ trả ngay lập tức, trả đầy đủ, thậm chí còn hơn, hoa đại bên ngoài làm sao đánh lại đóa hoa Bá Vương này?

(Bá Vương: kẻ ngang ngược, thô bạo. Tui nghĩ “Hoa Bá Vương” ám chỉ Lục Hành Chi, “Hoa ăn thịt người” ám chỉ An Cúc Nhạc =))))))

Còn v.s hoa ăn thịt ... Trình độ chênh lệch, không thể bàn luận.

Nói chuyện xong, Kiều Khả Nam cảm thấy nhẹ lòng, tháng Giêng này Julien đến Đài Loan du lịch, hần đón chào bạn hữu, Lục Hành Chi biết cũng chẳng tỏ vẻ gì, hần thở phào, anh yêu đúng là người đã nói là làm. Julien cực kì nghiền bia lạnh và đồ xào Đài Loan, thích ăn vặt ở chợ đêm, Kiều Khả Nam bồi anh, dạo chơi ba ngày, Julien cảm thấy mỹ mãn, bay về New York.

Lục Hành Chi không hề chất vấn, chỉ hỏi: “Chơi vui sao?”

Kiều Khả Nam gật đầu: “Đương nhiên.”

Sau đó ... hần liền cảm thấy mọi việc không ổn.

Ngày hôm sau tan làm về nhà, một bàn đồ ăn đã được bày biện sẵn, tất cả đều được làm từ giấm: Salad dưa chuột, rong biển trộn giấm, sườn xào chua ngọt, gỏi rau cuốn Hàn Quốc ... Hương vị không tồi, Kiều Khả Nam ăn kén cả răng.

Hần nhin không được hỏi: “Mới vào đầu thu, sao lại ăn món này chứ?”

Lục Hành Chi: “Mấy ngày nay em ăn quá nhiều đồ dầu mỡ, không đảm bảo, phải giảm ngấy, hơn nữa giấm có thể làm rất nhiều món, ăn nhiều rất tốt cho sức khỏe.”

Cũng có lý! Quả là tri kỷ, Kiều Khả Nam “A” một tiếng, tạm chấp nhận.

Đến ngày thứ hai: Ô mai cà chua, giấm chan đậu hũ, gà giả cày, canh chua, một bàn chua lè, Kiều Khả Nam suýt ngất, quấy sà mà, trong người hần rốt cuộc có bao nhiêu độc cần thải?!

Ngày thứ ba, Kiều Khả Nam tiếp tục đối mặt với một bàn giám, thẳng thắn quỳ sụp trước mặt Lục Hành Chi: “Đại nhân, xin rủ lòng thương, anh thích ăn giám thì cứ ăn, em không ngăn cản.”

“Hừm.” Lục Hành Chi nhấp một ngụm canh giám lươn nấu địa liền, chẳng lẽ anh đây không trị nổi một con khỉ nhỏ? Ồ, anh thích ăn giám đó, ý kiến gì?!

Không thích anh ăn, vậy thì cùng hưởng, bắt đầu ăn!

Trải qua chiến dịch này, Kiều Khả Nam rốt cuộc phải thừa nhận, thà anh ghen tuông, còn tốt hơn phải ăn một đồng giám.

Đêm đó khẩu giao cho Lục Hành Chi, đến tỉnh dịch hẩn cũng ném thấy vị chua, thực đáng sợ.

“Huệ ... uệeeeeeeee.” Hẩn không chịu nổi, chạy vào WC.

Lục Hành Chi không để bụng, “Phải chăng phu nhân có hỉ? Ngày mai phu quân mua ít ô mai mơ về?”

Nghe xong, “Huệ ... uệeeeeeeee” Kiều Khả Nam lần thứ hai vọt vào WC, hoàn toàn vỡ vụn: “Đủ rồi, tha cho em đi!”

Hẩn tra Google: Trong giám tươi chứa rất nhiều a-xít a-min và các khoáng chất khác, rất tốt cho sức khỏe, có thể ngăn ngừa lão hóa một cách hiệu quả. Thảo nào anh xã trẻ mãi không già, càng nhiều tuổi lại càng tươi trẻ. Bí mật trong đó, rốt cuộc Kiều Khả Nam cũng hiểu...

Tác giả nói:

Câu chuyện này xảy ra trước phiên ngoại “Củ hành tây”, cái này là ngoài ý muốn ...

Bởi vì khi tổng biên tập xem bản thảo liền ghi chú: “Đặt tên thế này không bán được.” Chúng tôi đã thảo luận rất nhiều cái tên thú vị, sau đó cô ấy liền chọn tiêu đề này.

Tôi vừa nhìn đã nói xong xong xong, tên gì mà ghê dzậy, mặc kệ hết, bùng nổ chữ, bùng nổ trang, viết!

Sau đó ... (bây giờ phải ngậm quá đắng-ing)

26. Tuần Trăng Mật - Chương 26: Lý Tưởng Cuộc Sống 1

“Này, Joke? Cậu có phải Kiều Khả Nam không?”

Tòa án Đài Bắc.

Phiên tòa vừa kết thúc, Kiều Khả Nam cùng thân chủ rời đi, bàn giao một số công việc cuối cùng xong, tiễn khách hàng đi không lâu, phía sau đã truyền đến tiếng kêu cực kì sốt sắng.

Hắn xoay lại, nhìn thấy một người mập mập bóng lưỡng ... Khụ, hắn không có ý xấu, chỉ là tỏ hơi thực: “Xin hỏi anh là ...”

Đối phương sờ đầu một cái, vẻ mặt lúng túng cười ngược: “Tôi thay đổi rất nhiều nhỉ, khó trách cậu nhận không ra, tôi là A Dụ! Là người hồi xưa luôn phải nhờ cậu điểm danh – A Dụ, Trần Dụ!”

Nhắc tới việc này, Kiều Khả Nam liền nhớ, hoặc nói, hắn không thể nào quên. “Dụ? Cậu?”

“Đúng vậy, tôi trước kia ở Cao Hùng, tháng trước mới luân chuyển về đây ... Tôi vừa nãy ở ... phiên tòa khác, cậu bây giờ là luật sư?” Đối phương nói hơi rối, khuôn mặt đầy đặn cười rất thân thiện: “Nhìn cậu chẳng thay đổi gì cả, chỉ là tóc dài hơn, không bụng bia, da còn trắng, nhìn càng nho nhã!”

Kiều Khả Nam tỉ mỉ quan sát, nhìn thấy đường lông mày của hắn sắc sảo hơn xưa, liền mỉm cười: “Xem ra cậu ở Cao Hùng rất ... an nhàn nhỉ. Bây giờ làm gì rồi? Thẩm phán à?”

“Thư ký.” Đối phương đáp: “Cậu cũng thật là, tốt nghiệp một cái là bỏ của chạy lấy người, bao nhiêu lần họp lớp, cậu cũng không tới ...”

Kiều Khả Nam mỉm cười, không đáp.

Kỳ thực, hắn là vì tốt cho mình.

Dù sao, Trần Dụ ghét gay. Ngày xưa hắn rất khác bây giờ, ngoại hình thanh tú, tính cách trong sáng, vóc người lại đẹp, môi trường đại học thân thiện hơn ngoài đời, vì vậy thường xuyên bị trêu, dấn dả, không khỏi sinh ra ác cảm.

Chuyện này Kiều Khả Nam không trách, cũng không cố tìm cách thay đổi suy nghĩ của đối phương, nhưng mà khác loài thì nghĩ, tránh được cứ tránh.

... Mặc dù bọn họ đã từng thân thiết.

Trần Dụ: “Khó khăn lắm mới gặp lại bạn cũ, đêm nay đi ăn một bữa đi. Nhân tiện tẩy trần cho tôi ... Yên tâm, Campuchia, không cần cậu trả hết.” Hồi đại học, Kiều Khả Nam nổi danh tiết kiệm, nhưng mọi người đều hiểu, cha mẹ hắn qua đời, ăn nhờ ở đậu không nơi nương tựa, muốn có tiền thì phải làm thêm, tiết kiệm được gì cứ tiết kiệm.

Đó là lí do mọi người nếu dư đồ ăn nước uống đồ dùng, đều tổng cho hắn, trong đó Trần Dụ con nhà có điều kiện đưa nhiều nhất.

Kiều Khả Nam không thích nợ ân tình, ai giúp đỡ, hắn đều rất cảm ơn. Vì vậy mọi người đều hỗ trợ nhau, trong kí túc xá, hắn đảm nhiệm hơn nửa công việc. Hắn cũng giúp Trần Dụ, từ việc nhỏ như lên lớp điểm danh, đến việc lớn như thay hắn đối phó giáo sư ... Chỉ duy có một việc, hắn quả thực đã nợ cậu ta.

Kiều Khả Nam nhìn đồng hồ, tối nay không bận, nhưng Lục Hành Chi ở nhà, Kiều Khả Nam nhìn Trần Dụ, nói: “Chờ tôi một chút.”

Hắn lấy điện thoại, nhắn trên Line báo cáo Lục Hành Chi: “Tối nay em và bạn cũ đi ăn cơm. Khuya sẽ về.”

Bên kia nhắn lại: “Bạn cũ?”

“Cùng phòng hồi đại học, lâu rồi mới gặp, tình cờ gặp ở tòa án ... Trước cậu ấy sống ở Cao Hùng, bây giờ chuyển về Đài Bắc, không cần để cơm cho em đâu.”

Seen không rep, Kiều Khả Nam tắc lưỡi.

Tính Lục Hành Chi độc chiếm, Kiều Khả Nam hầu hết chiều theo, nhưng mỗi người vẫn có vòng giao thiệp riêng tư, hắn còn lâu mới để anh nhốt trong lồng son, đó là lí do phải có nghĩa vụ báo cáo. Lục Hành Chi cũng hiểu, anh không trả lời chẳng qua thích giận dỗi, biểu thị “Anh không phản đối nhưng không vui đâu cưng nhé!”, Kiều Khả Nam rất dân chủ, nguyện ý tiếp thu ý kiến đa phương.

Nhưng mà hành động thế nào, hắn định đoạt.

Trần Dụ tinh mắt, phát hiện ngón áp út của hắn đeo nhẫn, không nhận được hỏi: “Joke, cậu kết hôn rồi?”

“Ừ! Đúng vậy.”

Trần Dụ oán trách: “Người anh em, cậu cũng quá không nể mặt tôi! Lúc tôi kết hôn, vốn muốn nhờ cậu làm phù rể. Kết quả chẳng biết cậu bốc hơi nơi nào, mặc tôi đến thiên sơn vạn thủy. Vẫn tìm không ra.”

Kiều Khả Nam mỉm cười: “Không đi mừng cho cậu, nào không biết xấu hổ đòi hồng bao chứ?” Lục Hành Chi vẫn chưa thèm nhắn, hắn hướng Trần Dụ vẫy vẫy tay. “Anh em lâu lắm mới gặp, đến chụp một kiểu đi.”

“OK.”

“Tách tách.” Hai người chụp một tấm, Kiều Khả Nam gửi cho Lục Hành Chi, vừa seen xong, anh lập tức rep: “Đi chơi vui về.” (:))))))

Nội tâm Kiều Khả Nam trợn mắt, vỗ vai Trần Dụ: “Anh bạn, xin lỗi nhé.”

Trần Dụ không để ý, cho là hắn đang nói chuyện không gửi thiệp mời. “Không sao đâu, cậu cũng có nỗi khổ của mình ...”

Đúng vậy, hắn quả thực có nỗi khổ, còn là khổ trong tim, không thì đã chẳng làm vậy tốt nghiệp một cái y như chạy nạn xin nhập ngũ trước hạn, còn sợ chạy chưa xa, cố ý đến nhờ nữ quyền các sếp, quả nhiên có tiền vào, xung quanh vỗ tay ầm ầm, chúc mừng hắn có tên trong danh sách. (1)

Chờ ra quân, lại vội vàng tìm việc ... Nhảy vào cuộc chiến việc làm, thực tập, mỗi lần hẹn gặp mặt đều không để ý, sau đó ...

Thoáng cái, đã qua hơn mười năm.

Mọi tình đầu đã qua, tình cảm cũng thay đổi, thế bằng một chiếc giường đôi, có thể nằm thư thái như bây giờ, hắn rất hài lòng.

Hai người chốt thời gian, Trần Dụ: “Tôi không kén ăn, ăn gì cũng được, cậu chọn nhà hàng đi.”

Kiều Khả Nam cũng không kén ăn, hắn hiểu Trần Dụ nói như vậy là do tập quán. Bởi vì Kiều Khả Nam nghèo, mỗi lần liên hoan đều không muốn đi, cũng không thích bạn mời, còn khi tham gia, ngại chọn món ăn lại sợ mọi người mất vui, luôn tìm cơ chuồn êm. Chỉ có Trần Dụ hiểu, hai người hay ăn ở những cửa hàng hắn chọn, Trần Dụ đều chấp nhận, chưa bao giờ phản nản.

Không ngờ nhiều năm như vậy, cậu ta còn nhớ kỹ.

Kiều Khả Nam thấy rất ấm lòng: “Ăn ở Red House đi.”

Trần Dụ: “Ừ.”

Đây là một nhà hàng bít-tết lâu đời ở Đài Bắc, chi phí một người trên dưới 1000 tệ, cũng không phải rẻ, Kiều Khả Nam không thường đến, nhưng hôm nay ngoại lệ. Hắn cười cười: “Cũng đâu thể để lần nào nhớ đến tôi, lại đau đầu nghĩ ăn gì chứ.”

Trần Dụ cười ha ha: “Được, bây giờ tối, không gấp không về!”

Kiều Khả Nam rời khỏi tòa án, bây giờ là tiết đông xuân, gió thổi rất mát, nói đến Trần Dụ, đây không chỉ là người bạn đầu tiên, mà còn là ... mối tình đầu của hắn.

Năm đó, Trần Dụ ngũ quan đơn bạc, gơ tay nhấc chân đều có hào khí, rất giỏi đánh cầu. Mười tám tuổi, Kiều Khả Nam dọn khỏi nhà người thân, một mình xách túi hành lý con con bước vào kí túc xá. Hôm ấy trời đẹp, ánh mặt trời sau giờ Ngọ từ cửa sổ chiếu vào, trong phòng có bốn giường, Trần Dụ ngồi ở giường dưới bên phải, đang lăm nhăm xem tạp chí.

Cậu ta nghe tiếng động, quay đầu, phát hiện Kiều Khả Nam, mỉm cười chào hỏi: “Dô.”

Ngoại hình Trần Dụ tuy khá ưa nhìn, nhưng da mặt mọc mụn lấm tấm, tất nhiên không thể sét đánh Kiều Khả Nam. Tuy không muốn thừa nhận, nhưng thực sự, hắn không phải đồng loại của đám con trai. Khi đó hắn mới phát hiện tính hướng, chẳng thể tưởng tượng cảnh mình và đàn ông nói chuyện yêu đương, nhưng không ngờ bốn năm đại học, chỉ vì từ “Dô” này ... rung động, nảy sinh ngọt ngào, nảy sinh vui sướng, cũng nảy sinh giãy dụa đau khổ.

Cuối cùng, chỉ có thể chật vật chạy trốn.

Nhưng mà hồi đó, họ chỉ mới gặp gỡ, còn cách những cảm xúc kia một khoảng xa. Đáp lại tiếng “Dô”, Kiều Khả Nam cũng chào lại, tạm gác hành lý, hỏi: “Bạn học, giường của tôi?”

Trần Dụ chỉ vào cái giường bên trái, nói: “Cậu cuối cùng cũng tới, bên kia bị chiếm hết rồi, còn bên này ... Tuy nói xí trước được trước, nhưng mà tui thấy thể không công bằng, chúng ta oằn tù tì, thắng chọn trên dưới.”

Kiều Khả Nam không quan trọng chỗ ngủ, nói: “Không sao, tôi chọn giường còn lại là được.”

“Ây, như vậy không được, tui sẽ có cảm giác bất nạt đàn em ... À, tui bảo lưu một năm, mới vừa đi học lại, trên tinh thần là sư huynh của cậu.” Hắn bắt đầu thủ thế: “Đến, kéo, búa, bao “

...

Kiều Khả Nam thắng, hắn chọn giường trên.

Trần Dụ ngạc nhiên, thông thường mọi người đều thích giường dưới, dễ di chuyển, còn có thể chạy bức tốc điểm danh. Kiều Khả Nam: “Tôi thích cảm giác bề ngễ thiên hạ.”

Trần Dụ cười to: “Cút xuống địa ngục đi! Được rồi, tôi là Trần Dụ, Dụ trong dồi dào sung túc, ý như ý, không phải tên con gái, dám chọc tôi, tôi giao hợp mẫu thân các người! Bình thường gọi A Dụ là được ... Đến cậu.”

“Kiều Khả Nam, Khả trong có thể, Nam trong phía nam ... Anh có thể gọi là Joke.”

“Joke Nam? Ha ha ha, Nam hề hã, tôi phải lưu tên này cho con tôi mới được!”

Kiều Khả Nam’s OS: Đừng nha, cậu không sợ thằng cu lớn lên giận cậu sao...

Còn hẳn đương nhiên không thể, còn chưa kịp giận, cha mẹ đã đi, tên cũng thành một trong những di sản họ để lại, hơn nữa gọi Joke cũng chẳng sao, cuộc đời mà, có thể vui vẻ, thấy sao cũng tốt hơn ai ai oán oán.

Có một số việc, dù có khổ hơn, cứ coi như trò cười, cũng trôi qua.

Trần Dự: “Hành lý đâu? Có vậy thôi hả? Ít thế này ... Mang được mấy cân phim heo chứ?”

Xì ... Phim heo, dĩ nhiên không ít. Nhưng nói loại ra, hù chết anh.

Kiều Khả Nam đương nhiên không nói, bây giờ không nói, sau này không nói, đến cả bây giờ ... cũng không nói.

Có lẽ, chỉ với người này, hẳn cả đời cũng không nói.

__Hết__

(1) Phần này tui chém, nguyên raw là: , , , , , , , , .

27. Tuần Trăng Mật - Chương 27: Lý Tưởng Cuộc Sống P2

12 giờ đêm, Kiều Khả Nam về nhà.

Hắn đóng cửa lại, bước đi ngất ngư, Lục Hành Chi mang ra một ly nước từ trong phòng bếp, hỏi: “Em say à?”

“Một xít.” Kiều Khả Nam cởi giày, cướp ly nước trên tay Lục Hành Chi cạn sạch, uống như hôm nay thì nhắm nhò gì thôi được rồi, là chiếu theo tiêu chuẩn của hắn. Nhưng thú thực, đã lâu rồi mới có một lần xín thế này. Hắn ôm Lục Hành Chi hôn một hơi, như một chú chó con, liếm đến khi gương mặt của anh toàn là nước bọt.

Lục Hành Chi im lặng, tha người vào phòng, đặt cậu lên giường rồi vào rửa mặt, lúc trở ra, liền được chiêm

ngưỡng cảnh Kiều Khả Nam vừa lầm bầm vừa tháo caravat, uốn éo thắt lưng, nòng nặc mùi dục dõ. Anh tiến tới, néo thẳng cu bên dưới tức giận nói: “Rốt cuộc em đi uống rượu hay uống xuân được hả?”

“Rượu! Chỉ là hứng chí quá, uống nhiều thôi.”

Em bình thường đã uống rất nhiều, còn người kia ... “Bạn em thì sao?”

“Đưa hần về trước rồi về nhà.” Kiều Khả Nam cuối cùng cũng dứt caravat thành công, thở phào một cái.

Bọn họ ăn tối ở Red House, hàn huyên cuộc sống mấy năm qua, đến lúc rời khỏi nhà hàng, vốn tưởng kết thúc, đối phương bỗng nhiên hỏi: “Joke, đi uống cùng tôi không?”

Tửu lượng Kiều Khả Nam cao siêu. Đây là chuyện bạn học trong ngoài chuyên ngành đều biết. Vì vậy, hần liền trở thành bạn nhậu rất được yêu thích, người nào thất tình thì rót có chuyện buồn đều réo tên hần, mời hần một chầu, vừa uống tận hứng lại vừa được đưa về.

Cũng biết ma men khó hầu hạ, bọn họ thường dúi cho Kiều Khả Nam ít “phí bắt ma”, đó là lí do sau khi ra trường, Kiều Khả Nam gặp ma men đều khiêu – miễn nhận, dù sao Kiều đạo trưởng hồi đại học đã thu quá nhiều, tâm mệt.

Nhưng thực ra, cái chuyện thốn nhất không phải gặp em Huệ uệ uệ, mà là mấy thằng trai thẳng không thèm giữ ý giữ tứ.

Giống như mấy em big-boobs uống say cố ý dán lên người mình ... Thử hỏi thằng nào chịu nổi?

Cũng may bây giờ hần chẳng còn cảm giác với Trần Dụ, không phải vì vẻ ngoài, mà là tình cảm đã phai theo năm tháng, như một làn khói mỏng, chỉ còn mùi ám lại.

Có vẻ cậu ta đang có chuyện buồn, ban đầu uống rất nhiều, sau mới dần hãm lại, lầm bầm: “Cậu nói xem, vì sao con người kết hôn?”

Kiều Khả Nam liếc ngón nhẫn của hần, không giống mình, khá nhiều hoa văn, có lẽ chọn theo ý vợ. “Thì vì thích một người, không muốn vuột mất cô ấy, khao khát cùng đối phương về một nhà, kết hôn xong sinh con trai con gái, đặt tên thật đẹp, cả nhà chung sống hòa thuận vui vẻ ... Đó là lý tưởng cuộc sống chung mà, không phải sao?”

Chính là đoạn văn này, hoàn toàn đẩy lui Kiều Khả Nam.

Hần vĩnh viễn, vĩnh viễn không nằm trong vòng tròn “cuộc sống lý tưởng” của người này.

Dù thích, dù yêu, cũng không thể.

Không ngờ, Trần Dụ xì một tiếng.

“Lý tưởng ... lý tưởng ... Hức!” Hấn rót đầy chén rượu: “Tôi cãi nhau với Tinh Bình ...”

Kiều Khả Nam do dự, nếu là ngày trước hẳn sẽ hỏi trực tiếp, nhưng bây giờ thì khác. Hấn không dám hỏi nhiều, cẩn thận nói: “Tôi nhớ vợ cậu là khoa khô trường mình, cậu theo đuổi rất lâu...”

“A. cậu hỏi cô ấy hả? Đúng a, cô ấy là vợ tôi.” Giọng nói Trần Dụ không mang theo tình cảm, không như ngày trước, mai phục trước cổng trường, lén lút ngắm giai nhân, thậm chí còn lẩn lộn năn nỉ Kiều Khả Nam: “Xin cậu đó, giúp anh viết thư tình đi, coi như anh cầu xin cậu đó ~”

Kiều Khả Nam không muốn viết cho tình địch, tàn nhẫn đáp: “Không!”

“Anh tặng cậu một nụ hôn nha ~ được hém ~” Trần Dụ cười tà, ghì hấn hôn một cái, ánh mắt hung ác: “Nếu cậu không chịu giúp, anh sẽ hôn tiếp đó, hôn, thẳng!”

Kiều Khả Nam: “...”

Ước còn không kịp. Vì vậy, mỗi lần như vậy hấn đều làm bộ không muốn, gom được vài lần hôn môi, cho đến khi suýt cứng mới đồng ý: “Được rồi!” Ai, thằng nam, đúng thật là

...

Không biết mấy lá thư có còn không?

Nhớ lại chuyện cũ, Kiều Khả Nam chỉ thấy buồn cười: “Lục Hành Chi, em chưa viết thư tình cho anh đúng không?”

Lục Hành Chi: “Chưa.”

Kiều Khả Nam ôm cổ anh. “Em bảo nè, trong cuộc đời lần đầu tiên em viết thư tình, đối tượng lại là một cô gái ...” Còn là tình địch.

“Viết hộ hả?”

Kiều Khả Nam nhìn anh: “Anh làm rồi?”

Lục Hành Chi: “Anh chỉ nhận sao chép.”

Kiều Khả Nam phì cười, hẳn quả thực không thể tưởng tượng cảnh Lục Hành Chi ngồi viết mấy lời tâm tình sến súa. Cái gì mà em là trái táo nhỏ của anh, sao yêu em mãi không chán nhỉ (*)~ hẳn đánh đu trên người Lục Hành Chi, tưởng tượng nét bút xinh đẹp của anh viết ra mấy lời chảy nước nổi da gà. “Lần sau viết cho em một lá đi ... Uh?”

(*) *Lời bài hát “Trái táo nhỏ*

Lục Hành Chi cúi người hôn hần, nói như đinh đóng cột: “Không làm được.”

“Gi?” Kiều Khả Nam ngạc nhiên, không ngờ trong từ điển của anh lại có ba chữ này.

Lục Hành Chi dờn nụ hôn, mút cần cổ hần: “Từ ngữ quá ít, không đủ diễn tả ...”

Cho dù có đi khắp thế gian, cũng không thể tìm ra một từ, đủ để diễn tả tình cảm của mình với người trong lòng.

Quá hạn hẹp, chi bằng không viết.

Anh luồn tay vào áo cậu thanh niên, vừa mới rửa tay, khí trời lại lạnh, Lục Hành Chi nhiệt độ thấp, mà Kiều Khả Nam dù đông hay hè đều rất ấm, mặc dù sợ lạnh, nhưng Kiều Khả Nam không ngăn cản người yêu đụng vào, ngược lại còn nắm chặt tay anh, dán vào ngực mình: “Tay anh luôn lạnh như thế à?”

Lục Hành Chi cười: “Em nóng là được, anh sẽ ấm.”

“Coi em là túi nước nóng sao...” Oán giận thì oán giận, nhưng vẫn ôm anh vào lòng. Hơi thở của cậu có mùi cồn nhàn nhạt, Lục Hành Chi không ghét, cậu say thế lại hay, nửa tỉnh nửa mê, vừa được làm tận hứng vừa không bị ép khô. (=))))

Anh nhéo đầu vú của cậu, thắt lưng Kiều Khả Nam run rẩy, hai chân co quắp không thể che giấu phản ứng. Đứng quần tây phồng lên một khối, Lục Hành Chi không chạm vào, chuyên chú chơi đùa hai đầu vú, khi ngắt khi thả, Kiều Khả Nam hừ nhẹ: “Không được, sáng mai còn phải lên tòa ...”

“Dân sự hay hình sự?”

“Hình sự.”

Lục Hành Chi trừng phạt kéo ti hần: “Sáng mai lên tòa, còn uống rượu nửa đêm mới về, tự tin vậy?”

Kiều Khả Nam: “Không sợ, em chắc chắn.”

Lục Hành Chi nhướn mi: “Cũng phách lối như chồng em rồi.”

Dứt lời, anh luồn tay vào trong quần cậu, nhẹ nhàng lướt qua bộ lông, vói vào quần lót, xoa bóp cây gậy đang thức giấc và hai hòn bi phía dưới. “Nếu đã tự tin thế, không bằng bỏ thêm ít đồ đi.” Anh đâm một ngón vào phía sau, ấn nếp nhăn phần miệng, ác ý mở rộng.

Kiều Khả Nam: “A ... Anh nói Chi Chi hả?”

Lục Hành Chi: “...”

Kiều Khả Nam vừa thở gấp vừa nói: “Cái vụ ngày mai ... Ừ ... Ông chồng nuôi tình nhân bên ngoài ... Đến con cũng đã sinh. Hừ hừ, xem em cầm bảo kiếm chiến thắng, tới một đứa chém một đứa ... Tới hai đứa chém một đôi ... Loại ngoại tình, phải chết!”

Mắt hần lờ lờ sáng, hùng hổ tuyên bố, đáng sợ đến mức Lục Hành Chi cũng phải giật mình, yên lặng cảm thán năm đó bản thân may mắn chưa sa đà, cộng thêm hai người chưa xác định quan hệ. Bằng không, đừng nói năm trăm cái, đến năm nghìn cái đập đầu đến tàn phế cũng không nói chuyện được.

Kiều Khả Nam nói lầm bầm: “Sáng mai 7 giờ ... Gọi em...”

Cậu thanh niên hào khí vạn trượng tuyên bố xong, ngủ vù vù, Lục Hành Chi chấm chấm chấm, đành rút tay ra, nhận mệnh thay quần áo, chà lau người cho cậu, tận tâm như ô sin. Kiều Khả Nam ngủ như chết, mặc anh lật tới lật lui cũng không phản ứng, Lục Hành Chi thấy vậy, ý nghĩ dâm tà nổi lên.

Anh lột sạch quần áo của cậu, mở ngăn kéo, lấy ra món đồ chơi mới mua, ngẫm nghĩ. Để ông xã của em ở nhà ra ngoài uống rượu, về nhà khiêu khích xong còn lăn ra ngủ tì tì ... Tại em thôi. Anh hôn môi Kiều Khả Nam, tách ra hai chân Hậu huyết nằm im giữa khe hở giữa hai mông, thỉnh thoảng mấp máy hô hấp. Lục Hành Chi cúi người liếm nếp nhăn, Kiều Khả Nam “Ừ” một tiếng, nhưng không tỉnh.

Ngón tay anh để trước miệng huyết nhẹ nhàng gầy, chưa bôi trơn, tiến vào có chút khó khăn. Lục Hành Chi lấy gel, nhẹ nhàng vẽ loạn, chỗ đó mềm mại mở ra, nhanh chóng nuốt vào một ngón tay, nhiệt tình hút.

Cậu thanh niên vẫn ngủ li bì, kể cả thằng con của cậu, nghẹo đầu sang một bên.

“Lóc bóc”. Ngón tay bị nuốt hoàn toàn, hơi thở của cậu cũng ngày càng dồn dập, ngậm nga khe khẽ.

Thật đáng yêu.

Đã như vậy, cũng đừng trách anh ...

Hoàn

28. Tuần Trăng Mật - Chương 28: Lý Tưởng Cuộc Sống P3

Rình rình rình ... rình rình rình, tiếng chuông báo thức vang lên.

Kiều Khả Nam lim dim mở mắt, với tay tắt chuông, lúc nhìn đồng hồ, hần lắp tức trợn trừng mắt: 8h20!

Ngày hôm nay hần phải lên tòa, phiên xét xử sẽ bắt đầu lúc 9h sáng. Kiều Khả Nam vội vàng vùng dậy, phi xuống giường đánh răng rửa mặt, vừa ngâm bàn chải vừa tìm tây trang, quay lại nhổ bọt, súc miệng, thắt caravat.

Loay hoay xoay sở xong, lúc tìm cặp táp, hần mới phát hiện có người đã đặt sẵn ở huyền quan, bên cạnh là một tờ giấy.

“Em ngủ rất say, gọi mãi không tỉnh, anh bèn chỉnh lại đồng hồ, đồ đạc cần thiết đã sắp xếp xong. Chúc chiến thắng.”

Lục Hành Chi gọi hần? Không ấn tượng, Kiều Khả Nam hồ nghi, nhưng thời gian cấp bách khiến hần không thể suy nghĩ nhiều, lái xe sợ không tìm được chỗ đậu, đành phải gọi taxi, lúc ngồi trên xe hần cứ có cảm giác khó chịu, nhưng không biết tại sao, đành cố nhịn xuống.

Đến tòa án, đúng lúc vừa mở phiên tòa, mọi người đã có mặt đầy đủ, thông dịch viên ra hiệu bọn họ đi vào. Kiều Khả Nam mở tài liệu, mài dao soạn soạn, tất cả tình tiết lớn nhỏ của vụ án đều ở đây, hần rất thích xử con giáp thứ mười ba, nam nữ bất phân. Kệ hoàn cảnh của ông bà có bao nhiêu bất đắc dĩ, mẹ già gả ông bà cho người ABC nào, tôi cũng đánh cho các người táng gia bại sản!

Ba vị thẩm phán theo thứ tự ngồi vào vị trí, án ngoại tình dự thính không nhiều, thường là người thân của đương sự. Quan tòa theo thường lệ tiến hành, khoảng một tiếng sau, có một người bước vào.

Lục Hành Chi.

Kiều Khả Nam sững sốt, Lục Hành Chi rất ít khi đến phiên dự thính của hần, hần không hiểu tại sao ... Nhưng mà chỉ cần năm phút, hần đã hoàn toàn hiểu rõ.

“... Thưa quan tòa, chồng của thân chủ tôi không những vi phạm cam kết trước hôn nhân, mà còn ngoại tình với người người phụ nữ khác, bây giờ con riêng của ông ta cần đăng kí tạm trú, thân chủ của tôi mới

biết chuyện. Hơn nữa, ông ta còn uy hiếp nếu không đồng ý, sẽ không thanh toán chi tiêu trong nhà ...”

Kiều Khả Nam vừa nói, vừa có cảm giác thôn thốn.

Hắn xoay người về phía khán phòng, nhìn thấy anh đang ngắm nghía một thứ màu bạc trên tay, nhìn từ xa trông giống cái bật lửa. Lục Hành Chi cai thuốc, vốn đâu còn mang thứ kia, Kiều Khả Nam thấy anh đặt nó giữa môi, khẽ hôn một cái, hắn còn chưa kịp hoàn hồn, đã cảm thấy có gì đó trong cơ thể rung nhẹ, không phải ảo giác, là rung thật!

“... Luật sư?”

Quan tòa lên tiếng nhắc nhở, Kiều Khả Nam lau mồ hôi trên trán, “Tôi xin tiếp tục ạ.”

Anh giỏi lắm! Kiều Khả Nam muốn bạo phát, đồ chơi kia là gì? Bỏ vào lúc nào?

Hắn thực sự hận không thể lao xuống khán phòng xóc cổ anh quật ngã mà trước tiên phải giải quyết chuyện quan trọng đã. May mắn, Lục Hành Chi không quá phạm, hắn không biết thứ này có phải ... trứng rung không? Tần suất không lớn, chỉ ít bây giờ chưa phải lớn nhất, chỉ nhẹ nhàng rung trong trực tràng của hắn, phối hợp với hít thở trên dưới, kích thích vừa đủ.

Kiều Khả Nam nhẫn nhịn cảm giác xương cụt ngứa ngáy, hoàn thành phần tranh luận của mình.

“Phù ...” Hắn ngồi xuống, cảm giác nhồn nhột thơm ngọt dưới bụng từ từ ngừng lại.

Hắn lặng lẽ quay đầu, phát hiện anh không còn ở đó nữa, cứ như chỉ tình cờ đi qua, tiện ghé thăm một chút.

Một giây sau, khuôn mặt Kiều Khả Nam trắng bệch, Lục Hành Chi thể mà dám vút điều khiển ở lại không mang đi ... Không mang đi ... Không mang đi ...

Nếu vừa rồi là muốn chết tâm, thì bây giờ hắn thực sự muốn cùng anh đồng quy vu tận.

Kiều Khả Nam ngoài mặt tỏ ra vô sự, nhìn người nhà thân chủ xin giúp đỡ: “Có thể giúp tôi ... lấy cái bật lửa ở đằng kia không, là bạn của tôi để quên.”

“Oh.”

Người nọ ra lấy cho hắn, Kiều Khả Nam: “Khoan đã tôi có dị nghị”

Quan tòa gõ búa: “Luật sư chưa có quyền lên tiếng.”

Kiều Khả Nam: “Tôi ... biết ... rồi ...”

Người nọ đưa cái điều khiển cho hắn, Kiều Khả Nam vội vàng ấn tắt, không hiểu người kia đề vào nút gì, độ rung đột ngột biến lớn. Hắn thầm nhủ Lục Hành Chi anh nhất định phải chết, tháng này ông nhất quyết phân phòng ngủ với anh!

Phiên tòa cuối cùng ngã ngũ, trải qua nửa năm đánh giết, kết quả thu lại tạm được. Người chồng bị quan tòa xử bồi thường một số tiền phụng dưỡng lớn, hồ ly tinh bị trừng trị, nhưng với người vợ đã cạn tình hết nghĩa từ lâu, đã chẳng còn quan trọng. Pháp luật không thân tình, đó là lí do án ngoại tình mấy năm qua gây rất nhiều tranh cãi.

Kiều Khả Nam thở dài: Thay lòng đổi dạ, từ xưa đã thế, ngày xưa thực tâm muốn nắm tay người mình yêu đi đến cuối nhân sinh, mới hoan hỉ kết hôn, nhưng lại dùng phương thức tệ hại nhất, để lại cho người kia vết thương không liền sẹo. Chẳng có ai muốn sống cô đơn, ai cũng muốn có một mái nhà, một người bạn đời, đạt được lý tưởng cuộc sống.

“Ừ.” Kiều Khả Nam trốn vào WC, cố gắng lấy thứ trong cơ thể mình ra, là một viên silicon hình cầu, nhỏ hơn trái bóng bàn một chút. Hắn rút cuộc bị đâm lỏng đến mức nào, mà bị bỏ thứ này vào còn không cảm giác gì?!

Hắn gửi ảnh tang vật qua Line cho Lục Hành Chi: “Anh nhớ kĩ đó.”

Hắn quyết định, hôm nay tan làm phải đến phòng tập gặp Alex báo danh, tăng cường tập luyện TRX, tốt nhất là có thể kẹp chết mi Lục GG!

Hắn ném viên cầu, rửa tay rời khỏi WC. Bất chợt Trần Dụ từ đâu chạy tới: “Ai da, còn tưởng cậu đi rồi!”

Kiều Khả Nam: “Sao?”

Hôm qua hai người trao đổi phương thức liên lạc, nhưng Kiều Khả Nam không đưa danh thiếp luật sư của mình, cuộc sống cần nhiều mối quan hệ, nhưng nếu không phải dùng càng tốt. “Đêm nay tôi khiêu, có việc gì không?”

Hắn nghĩ Trần Dụ lại muốn mời mình uống rượu, nhìn dáng vẻ sầu não của cậu ta ngày hôm qua, có thể thấy cuộc sống gần đây không suôn sẻ, Kiều Khả Nam không hỏi kỹ, cũng không muốn hỏi, hắn nhiều chuyện thì nhiều chuyện, nhưng nếu là chuyện liên quan đến vợ Trần Dụ ... thì tốt nhất là tránh càng xa càng tốt.

Dù sao cũng là đầu sỏ khiến bọn họ bất hòa, Kiều Khả Nam có thiện cảm cũng khó.

Không phải vì Trần Dụ yêu cô ta, mà là ... Trực giác của phụ nữ rất mạnh, Trần Dụ quan hệ tốt với mọi người, chịu chơi, thường xuyên tụ họp bạn bè nửa đêm mới về, vợ cậu ta đều không ý kiến. Chỉ riêng Kiều Khả Nam, thì đặc biệt không ưa.

Thậm chí ngày xưa còn thăm dò trước mặt hắn, nói: “Hai người thân mật quá nhỉ, cứ như một đôi gay ấy, ghê quá!”

Trần Dụ ngờ nghệch, không để bụng, tươi cười khoác vai Kiều Khả Nam, cố tình sát lại: “Đúng, bọn anh là gay đấy, em chỉ là bình phong thôi, hứ!” Dứt lời, còn hôn chụt lên má Kiều Khả Nam.

Lưng áo Kiều Khả Nam chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, ánh mắt của cô gái đó ... làm hắn sợ.

Dần dần, vì không muốn bạn bè khó xử, Kiều Khả Nam cố gắng không quấy rầy tuy rằng với hắn ngày đó, rất đau khổ.

Rất đau rất đau, thích một người, lại không thể lại gần, sau tốt nghiệp hai chân như bôi dầu chạy vào quân ngũ, cách được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Hồi tưởng lại, không ngờ hắn vẫn còn ám ảnh, Trần Dụ vẫn vô tư, cười ha ha: “Sợ à? Hay là đang nhớ nhung sếp lớn ở nhà.”

Kiều Khả Nam nói thầm trong bụng, người nào nhớ người nào còn chưa biết đâu!

“Nhưng mà, đúng là hôm nay tôi có chuyện muốn bàn với cậu.” Trần Dụ xoa hai tay, có vẻ lúng túng: “Tôi có thể hẹn cậu sau giờ làm không?”

Kiều Khả Nam có dự cảm xấu, quả nhiên, một giây sau hắn nói: “Tôi muốn, ly hôn với vợ tôi.”

Kiều Khả Nam: “...”

__Hết__

29. Tuần Trăng Mật - Chương 29: Lý Tưởng Cuộc Sống P4

Trần Dụ: “Tôi muốn ... ly hôn với vợ tôi.”

Kiều Khả Nam: “...”

Trong sự nghiệp hành nghề của mình, câu Kiều Khả Nam nghe nhiều nhất chính là: “Tôi muốn ly hôn với vợ/chồng ... tôi”, nghe nhiều đến mức cảm thấy bình thường như cân đường hộp sữa, thì bởi, lúc nào cũng lặp đi lặp lại, không ngán mới lạ.

Nhưng khi câu này phát ra từ miệng Trần Dụ, hẳn thực sự giật mình.

Dù sao ngày xưa, Trần Dụ yêu cô, thích cô bao nhiêu, Kiều Khả Nam đều nhìn trong mắt.

Hồi đó, mọi người còn dùng BBS như một blog nhật kí. Trần Dụ thường đăng mấy lời kịch kiểu: “Không thể tưởng tượng, ngày mất đi em, cuộc sống sẽ trở thành địa ngục như thế nào”, “Tương lai của anh chỉ có một hướng ... là em” kiểu kiểu vậy, buồn ối chết người không đền mạng.

Khổ truy nàng thành công, khi đó còn trở thành một hồi giai thoại, ai ngờ kí ức nắm tay học muội nói chuyện yêu đương bên bờ hồ ngày xưa, giờ trở thành cảnh còn người mất ... Truyện cổ tích công chúa hoàng tử, trở về hiện thực, không thể đi đến cái kết: “Từ đó họ sống hạnh phúc mãi về sau”.

Trần Dụ là thư kí, phải thường xuyên tặng ca, Kiều Khả Nam chờ đến tám giờ tối, mới thấy hẳn ngược ngáp bước vào.

Kiều Khả Nam mời hẳn vào phòng họp, rót một tách cà phê, Trần Dụ nhấp một hơi, chân mày căng chặt buông lỏng: “Câu còn nhớ khẩu vị của tôi sao?”

Kiều Khả Nam cười: “Ba khối đường, hai viên sữa, giống hệt con nít, uống ngọt lợ như thế, muốn quên cũng khó.”

Trần Dụ đặt chén xuống, thở dài: “Vậy mà ... có người lại vĩnh viễn không nhớ được ... Quả nhiên huynh đệ mới là cả đời.”

Kiều Khả Nam đột nhiên nhớ tới chuyện bát mì.

Đại loại là có một cô bé bị mẹ mắng liền bỏ nhà ra đi, khi đi qua tiệm mì, bụng đói kêu vang, chủ tiệm thấy cô bé đáng thương, liền mang cho cô một bát, cô bé nước mắt lưng tròng, liên tục cảm ơn. Chủ tiệm bèn nói: “Ta chỉ cho cháu một bát mì, cháu đã cảm ơn rồi rít, thế sao cháu lại không cảm ơn người mẹ hàng ngày nấu cơm cho cháu chứ?”

Nhưng mà hẳn không rõ chuyện của Trần Dụ, không thể phiên diện phán đoán.

Hắn lấy cuốn sổ ra: “Vì sao muốn ly hôn?”

Trần Dụ: “Vì không hợp.”

Câu này, Kiều Khả Nam đã nghe một vạn chín trăm lần ... Từ Giao Oánh từng hát: “Đi một đôi giày không vừa chân, để lâu chỉ cảm thấy đau”, nhưng mà giày cũng là do mình chọn, ngày xưa thì yêu thích không buông tay, đã nhiều năm như vậy, tại sao bây giờ lại nói không thích không hợp cái nỗi gì?

Chẳng nhẽ coi hôn nhân chỉ như đôi giày, chán, không mang nữa thì vứt, không hơn?

Kiều Khả Nam: “Nói thật, ly hôn thực ra không cần đến luật sư, trừ khi vợ cậu không muốn ... Cô ấy không muốn, ắt hẳn có lý do, cậu đã trò chuyện với vợ mình chưa?”

Trần Dụ: “Đã, cô ấy nói muốn toàn bộ căn nhà ... Bình thường tôi đều chiều ý cô ấy, nhưng căn nhà là bố mẹ tôi cho, cô ấy không hề bỏ một xu, dựa vào gì đòi tất cả?”

Kiều Khả Nam: “Việc này phải căn cứ vào tỷ lệ đóng góp cá nhân của hai người ... Cô ấy đang làm gì?”

“Dạy học ở lớp bổ túc.”

“Bình thường ai là người quán xuyến?”

“Lúc trước tôi ở Cao Hùng, cô ấy ở Đài Bắc, cơ bản đã ở riêng ...”

Kiều Khả Nam dừng lại: “Cậu có biết, ở riêng hơn ba năm có thể đơn phương đề nghị ly hôn.”

Trần Dụ cười khổ: “Tôi đương nhiên biết, nhưng quan tòa nhất định muốn gia đình hòa giải, sẽ không xử ... Tôi có con gái, cô ấy không muốn ly hôn với tôi.”

“Đứa bé mấy tuổi rồi?”

“Bảy. Ba năm trước đã theo tôi về Cao Hùng, mẹ nó thỉnh thoảng đến thăm ... Nhưng phần lớn là bố mẹ tôi chăm.”

Có một đứa con, quả thực khá vương vít. “Vợ cậu có tranh quyền nuôi dưỡng không?”

Từ lúc hấn vào, Kiều Khả Nam vẫn thấy Trần Dụ liên tục chà xát tay, không nhận được quát: “Chà cái gì mà chà, muốn nhóm lửa à? Có rắm mau thả, thừa dịp tôi còn muốn ngồi nghe!”

Có thể vì giờ họ không còn thân mật như trước, Kiều Khả Nam không lên tiếng nữa, để Trần Dụ tự mình mở miệng:

“Là thế này ...” Hấn hít sâu, cuối cùng quyết định: “Tôi ở Cao Hùng có quen một nữ thẩm phán ...”

Nói đến đây, Kiều Khả Nam đã hiểu, hấn trở mắt: “Cậu ngoại tình?!”

“Không có! Chúng tôi chỉ là bạn bè!” Trần Dụ biện giải. “Tôi cũng ở trong ngành, sao lại không biết? Nếu thực sự có chuyện đó, vợ tôi đã kiện tôi thông dâm.”

“... Nhưng, cậu đang ngoại tình tư tưởng.” Kiều Khả Nam không kiêng nể vạch trần.

“Đúng.” Trần Dụ không phủ nhận, thở dài nói: “Khi tôi luân chuyển về Cao Hùng, cô ấy không chịu theo, chê điều kiện ở đó không tốt ... Cậu biết Cao Hùng là quê tôi chứ? Đó là nơi nuôi tôi lớn khôn! Nhưng cô ấy chỉ về có hai lần, còn nói như vậy, tôi rất bức, nên cũng không cần cô ấy theo ...”

Hôn nhân là nắm mồ tình yêu, cự ly là tình yêu sát thủ, chuyện đến nước này phải nhờ công sức của hai người, không chết mới lạ.

Kiều Khả Nam: “Trên phương diện pháp luật, cậu cũng không chiếm ưu thế, tình huống như vậy sẽ chẳng có luật sư nào muốn nhận.” Đã biết đánh không thắng, án lý hôn liên quan đến dân sự, không có trường hợp kiện ngoại tình chỉ vì chồng/vợ gặp người khác giới, mặc dù không có chứng cứ Trần Dụ ngoại tình, nhưng nếu không đưa ra lý do chính đáng, thì hai bên chỉ có thể tự thương thảo với nhau.

Chỉ có một số trường hợp đặc biệt mới có luật sư nhận: Phí rất cao. Thường, đã ngoại tình kiên quyết ly hôn chắc chả tiếc chút ấy, nhìn tình huống bây giờ có vẻ như thế thật.

Trần Dụ: “Tôi hiểu, nếu có thể tôi chỉ muốn chia tay trong hoà bình ... Căn nhà có thể miễn cưỡng chia cho cô ấy một phần, nhưng con thì không, con bé là bảo bối của bố mẹ tôi.”

Trải qua nhiều năm “hun đúc”, Kiều Khả Nam cũng có thể lí giải phần nào nguyên nhân ngoại tình, nếu không phải gặp được người khiến mình si mê, thì là ... tự nhiên độc chứng. Tóm lại, chuyện tình cảm như nước uống, nếu không giữ được cái đầu lạnh, thì đáng bị người ta khinh thường.

Hơn nữa, trời sinh chẳng có ai luôn luôn ngoan ngoãn, Kiều Khả Nam không đứng trên lập trường đạo đức chỉ trích, như-cái-chuyện-của-hắn-ngày-trước, đã đủ một tâm.

Vụ này tuy khó, nhưng không phải không có cách, chỉ tiếc, nó vượt ngoài ranh giới chấp nhận của Kiều Khả Nam.

Kiều Khả Nam: “Tôi ...”

Nói chưa xong, Trần Dụ đã cắt ngang, khẩn cầu nhìn hắn: “Nhờ cậu, việc này ... không thể truyền ra ngoài, tôi hiểu mình phạm pháp, nhưng không thể kéo lên tòa, chỉ hi vọng hòa giải, tôi thực sự ... không nhận được cô ta nữa.”

※

Kiều Khả Nam và Tô Phái chia tay không lâu, mới loáng thoáng nghe tin Trần Dụ kết hôn.

Khi đó, hần và Lục Hành Chi còn mập mờ không rõ, hơi sức đâu nhớ lại chuyện xưa, hơn nữa cô dâu lại là người hần không ưa. Không, phải nói là ghét cay ghét đắng. Vì vậy, nghe qua thì thôi, không để trong lòng.

Có một ngày, Tô Phái đang dọn nhà, bỗng nói: “Anh ấy, nhìn thì có vẻ trọng tình cảm, nhưng khi nào quyết bỏ, sẽ ném không thương tiếc, không chừa lại đường lui.” Chính vì thế lúc chia tay Tô Phái một câu biện giải cũng không nói vì cậu biết có nói cũng vô dụng.

Cũng chỉ có Lục Hành Chi không quan tâm, đánh bậy đánh bạ, vừa lấy vừa dính, mới có thể trối kẻ ngoan cố như hần vào tay.

Trên phương diện nào đó mà nói: Cuộc sống mà, không thử sao biết?

Khi từ chối chuyện Trần Dụ, Kiều Khả Nam rất chần chừ, hần tin cậu ta đã đi đến bước đường cùng, gặp trắc trở khắp nơi, mới phải tìm đến mình.

Trước khi đi, Trần Dụ nắm tay Kiều Khả Nam. “Mặc kệ thế nào, được gặp lại cậu tôi đã rất mừng.”

Nhiệt độ lòng bàn tay thật lâu chưa tan, rất nhiều chuyện cũ lần lượt hiện lên, chồng chồng chéo chéo. Có một lần, Kiều Khả Nam ốm nặng, Trần Dụ mang hần đến bác sĩ, kiên quyết bắt hần nằm xuống giường, nắm tay hần nói: “Yên tâm, có anh chăm sóc cu.” Khi đó, Kiều Khả Nam đã nghĩ mình chết cũng không tiếc.

Lúc rời xa đối phương, một phần vì hần sợ không khống chế được tình cảm của mình, một phần khác vì sợ một ngày nào đó sẽ có người vạch trần bí mật mình cố chôn giấu ... Hần không thể chịu được ánh mắt khinh miệt của Trần Dụ, càng sợ ngay cả bạn bè cũng không thể làm, mà “người nào đó”, dĩ nhiên chính là vợ Trần Dụ, người cậu ta đang hận không thể ly hôn ngay lúc này.

Thế nhưng, tình cảm đúng là biến ảo khôn lường, trước đây yêu, sau lại ghét, trên đời này đúng là chẳng có gì vĩnh viễn.

... Ngoại trừ kim cương.

Kiều Khả Nam đánh một dấu hỏi sau câu cuối cùng, khép sổ lại.

__Hết__

30. Tuần Trăng Mật - Chương 30: Lý Tưởng Cuộc Sống P5

Chuyện của Trần Dụ, Kiều Khả Nam vẫn còn khúc mắc, muốn tìm người trao đổi. Lục Hành Chi thì không được rồi, mấy bà ... à nhầm, đường nào của tên kia xoắn xuýt, chỉ sợ mình kể xong lại tự chìm trong thế giới riêng, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể tìm Hoa Cúc Đen tâm sự.

Trên Skype, Kiều Khả Nam tiếp tục phát huy công lực kể chuyện thiếu muối: “Tóm lại là, bạn A cùng phòng đại học của em như vậy như vậy như vậy, sau đó quen một nữ thẩm phán, A muốn ly hôn, nhưng vợ A không muốn ... Nếu em nhận vụ này, giúp họ chia tay, thì phải gạt vợ A chuyện A ngoại tình, nếu không chuyện này chắc chắn không thành.”

Làm luật sư nhiều năm, có khi để mọi việc thuận lợi, khó tránh khỏi tránh nặng tìm nhẹ, không đề cập một số chi tiết, nhưng lừa đảo hoàn toàn thế này ... ít nhiều vẫn làm hần khó chịu.

Bên kia, An Cúc Nhạc đang dọn dẹp nhà bếp, lưu loát sửa chữa một vài nội dung bản thảo, vòng qua hôn người yêu đang xem TV một cái, mới quay về màn hình máy tính, liếc trình tự thuật kém cỏi của Kiều Khả Nam: “Cậu biết chuyện này gọi là gì không?”

Joke Nam: “Là gì?”

Hoa Cúc Đen: “Tiện nhân còn già mồm cái lão.”

Joke Nam: “...”

Hoa Cúc Đen: “Cậu muốn giúp gã, nhưng việc này vi phạm lương tri của cậu. Anh hỏi này, nếu chuyện của anh và chó săn nhỏ nhà anh ra ngoài ánh sáng, cậu có định giúp không?”

Joke Nam: “Có chứ, luật trẻ vị thành niên em đã thuộc lòng rồi.”

“... Cảm ơn nha.” Hoa Cúc Đen: “Liệu anh có bị kết tội xâm hại trẻ vị thành niên không?”

Joke Nam: “Đương nhiên không.”

Hoa Cúc Đen: “Thấy chưa, việc của anh cũng nằm ngoài lương tri của cậu. Đổi là người khác, cậu chắc chắn chủ trì công đạo, kiện chết kẻ kia đi? Nhưng mà, nhà người ta cũng là tình nhân, tự nhiên bị cậu chia uyên rẽ thúy. Tsk tsk, đáng thương thay ~”

Joke Nam: “...”

Hoa Cúc Đen: “Cậu mà đoán được nội dung vở kịch, thì cuộc đời đã chẳng có cái gọi là thể thái nhân tình ... Thị lồng trong thị, không thể lật tẩy hết đâu, người chết có nỗi khổ của người chết, huống gì người sống? Cho nên đừng suy nghĩ nhiều, giúp hay không giúp, cậu vẫn có Lục Vương Bát bảo vệ, có thể vui vẻ sung sướng hết nửa đời.”

“Ê ê ê.” Kiều Khả Nam không đồng ý. “Tiền sinh hoạt bọn em mỗi người một nửa được không? Em cmn còn không thu tiền thuê nhà của lão!”

... Nhưng mà, có thể Hoa Cúc Đen nói đúng, mấy năm nay nhận án, hần tùy hứng khá nhiều. Không riêng gì Trần Dụ, còn cả những lần khác. Sinh hoạt phí tự lo liệu, không sai. Nhưng còn tiền gửi ngân hàng? Tiền dưỡng lão? Trước kia hần còn phải tính toán này kia. Nhưng bây giờ hần kiếm tiền, chỉ cần đủ xài là được.

Bởi vì đã có người dựa vào.

Người đó vững chãi như núi, người đó là trụ cột đáng tin, những chuyện xảy ra quanh hần, còn chưa thấy nguy cơ đã được giải quyết nhanh chóng, như chưa hề tồn tại.

Hoa Cúc Đen: “Quay lại chuyện kia, anh đánh cược, bảo chưa từng lên giường nhất định là giả, một người đàn ông ly thân vợ, thỉnh thoảng gặp mặt nhau, sẽ ngoan ngoãn làm bạn với Ngũ cô nương sao? Chắc chắn gã đã sớm đâm vào hang thịt pháp luật rồi...”

Joke Nam: “...”

“À, gõ nhầm, gõ nhầm, là đâm vào lỗ hổng pháp luật mới đúng ...”

Sơ hở pháp luật chứ không phải mấy thứ ba xàm đó ... Kiều Khả Nam lười sửa, đảo mắt bất lực.

Hoa Cúc Đen: “Cậu muốn giúp bạn thì cứ giúp đi, việc quái gì quan nhiều như vậy? Anh thật lòng không muốn nhìn cậu khổ não vì gian phu mừ...”

Kiều Khả Nam: “...”

Hần đóng khung thoại, rơi vào tự hỏi.

Hoa Cúc nói đúng, hần muốn giúp bạn cũ, mà hần cũng chẳng phải thánh nhân, việc gì phải ... xoắn xuýt?

Ngày hôm sau, lần thứ hai mời Trần Dụ vào phòng làm việc, vừa bắt đầu liền hỏi: “Trước khi nhận vụ này, đầu tiên tôi phải xác minh một việc, cậu rốt cuộc có đâm ... À nhầm, cậu có cùng nữ thẩm phán kia, vượt quá giới hạn chưa?”

Trần Dụ im lặng.

Kiều Khả Nam: “Vượt quá giới hạn thế nào ... Chắc tôi không cần nói nhỉ?”

Trần Dụ thở dài, cuối cùng thừa nhận: “Có mấy lần...”

Kiều Khả Nam quả quyết: “Được, tôi nhận.”

Trần Dụ kinh hãi.

Kiều Khả Nam cười, hai bên thành khẩn với nhau, cuối cùng cũng thấy nhẹ người: “Cậu có biết giữa luật sư và thân chủ điều gì là quan trọng nhất không?”

Trần Dụ mê man, Kiều Khả Nam nói đáp án cho hắn: “Là thẳng thắn thành khẩn, tin tưởng lẫn nhau, quan hệ giữa người và người cũng như vậy. Nếu cậu muốn hợp tác thuận lợi, tôi cần phải biết tất cả mọi chuyện, dù có xấu xa dơ bẩn cũng vậy, mới có thể nghĩ cách giải quyết, bằng không tôi chỉ có thể xin lỗi.”

Trần Dụ nhìn người bạn thân nhiều năm không gặp lúc này, nét mặt thay đổi liên tục, cực kì phức tạp, cuối cùng buông ra một câu: “Joke, tôi đã nghĩ cậu chẳng thay đổi, nhưng thực ra cậu thay đổi rất nhiều.”

Sống trên đời, ai không thay đổi chứ? Kiều Khả Nam: “Tôi hy vọng là thay đổi tốt.”

Trần Dụ cười khổ: “Đương nhiên tốt, ngày đi học cậu rất tùy hứng, còn ưa giao thiệp, môn học thì luôn vừa điểm qua ... Đương nhiên chúng tôi hiểu cậu vừa học vừa làm rất vất vả, nhưng mà ...” Hắn thở dài: “Sau này không còn liên lạc, tôi vẫn nghi ngờ có phải cậu đã biết ... Chúng tôi thỉnh thoảng lên xem thường cậu không.”

“...” Nà nì? Kiều Khả Nam khó nén khiếp sợ: “Có chuyện này á?”

Trần Dụ: “Cậu thực sự không biết?”

Kiều Khả Nam lắc đầu: “Tôi thực sự không biết ... Các cậu phải diễn như vậy.”

Thì ra hồi đó, hắn đối nhân xử thế rất thất bại sao?

Trần Dụ có phần xấu hổ: “Cậu đừng hiểu lầm, tất cả mọi người đều thích cậu, chỉ là đôi lúc cậu cà lơ phất phơ quá ... làm người khác khó mà nhìn nổi. Cậu cũng biết, trong khoa cạnh tranh rất kịch liệt, người nào cũng hướng về mục tiêu cao cả, muốn được quốc khảo, muốn vào chính trường, muốn được giữ lại ... Hoặc tìm được cơ quan tốt, tích lũy kinh nghiệm, để sau này mở văn phòng riêng. Chỉ có cậu, như một người qua đường, cả ngày treu hoa bắt cá, nhưng hết lần này đến lần khác giáo sư vẫn cưng chiều cậu, học trưởng

thì nâng đỡ cậu, thành thực mà nói, ít nhiều làm mọi người cảm thấy không công bằng.

Hắn hít một hơi, cảm thán: “Nhưng mà bây giờ mới thấy, năng lực kia của cậu ... từng là niềm ao ước của tôi lúc trước.”

Trước khi rời đi, Trần Dụ nói: “Tôi thật hâm mộ cậu.”

※

Cái gì là lý tưởng nhân sinh?

Sau khi Trần Dụ đi, Kiều Khả Nam lâm vào tự hỏi, quả thực như gã nói, bản thân mình từ hồi đi học đến khi đi làm, vẫn như zombie, sống mơ mơ màng màng, mỗi ngày quẹt thẻ điểm danh, đi làm, chỉ như để lấp đầy chỗ trống.

Cho đến khi gặp phải biến cố, mới biết cái gọi là gánh vác trách nhiệm, sau đó đụng phải Lục Hành Chi, mỗi ngày bị anh quát roi. Nếu không, hắn vẫn giữ thái độ không tha thiết với cuộc đời, chỉ cần an an ổn ổn, đừng dính vào rắc rối phân tranh, nắm tay bạn đời bình tĩnh trải qua là được.

Có thể vượt qua giông bão, đến hôm nay đã thay đổi rất nhiều.

Hắn biết mình khá nổi danh trong những án ly hôn kỳ thực hắn rất ghét việc này: Khiến một đôi nam nữ từng thề non hẹn biển xa cách nhau. Nhưng Lục Hành Chi nói, những người đó không có nghĩa vụ sống theo mong muốn của người ngoài, ai bảo thích ăn không vừa mặc không hợp chân không vừa giày chứ.

Rất đau.

Đó là nguyên nhân hắn có thể giúp sẽ nhận, còn không nhận, thì là hoàn toàn không có cách.

Trong nhận thức của hắn, đây là tránh nhiệm luật sư, giống như bỏ vốn đầu tư trách nhiệm, nhưng bắt đầu từ khi nào?

Hắn rơi vào tự hỏi.

Buổi tối, trên bàn cơm, Kiều Khả Nam đột nhiên thông báo cho Lục Hành Chi: “Em nhận một vụ án đặc biệt.”

Lục Hành Chi nhắc mi, Kiều Khả Nam rất ít khi nói chuyện công việc với anh, một là lí do bảo mật, hai là nó khó làm họ có cơ hội thương thảo với nhau, nhưng anh vẫn rất tình nguyện lắng nghe.

Kiều Khả Nam: “Là bạn cũ của em ... Gọi tắt là A, hắn muốn ly hôn, có thể đã ngoại tình bên ngoài.”

Lục Hành Chi khó tin. Trong luật dân sự, án ly hôn có một điều khoản quan trọng, chỉ cần vợ/chồng hợp pháp không đồng ý, nếu đương sự ngoại tình thì không thể nào thắng kiện, sơ sẩy còn bị phản cáo thông dâm, lợi thế nghiêng về một bên rất bất lợi.

Mảng này Kiều Khả Nam có kinh nghiệm hơn anh, không thể không biết.

Cậu thanh niên vừa bực mình vừa buồn cười: “Đừng làm vẻ mặt đó chứ, em biết vụ này không thể lên tòa, nên mới phải lên hòa giải.”

Lục Hành Chi nghi ngờ: “Không phải em ghét nhất ngoại tình à?”

“Đúng, em rất ghét. Nhưng đây là công việc, hơn nữa đã trải qua nhiều năm vậy, em có thể giúp bọn họ chia tay ... Nhưng mà lúc này, em có chút bất an.”

Lục Hành Chi: “Vì sao?”

Kiều Khả Nam không biết diễn tả thế nào, suy nghĩ một hồi, nói: “Chắc là chột dạ.”

Trần Dụ ngoại tình, vợ hắn không biết, mà mình cũng không thể nói cho người ta, chỉ có thể dùng lí do khác, giựt dây cô vợ đồng ý ly hôn, chả giống lừa gạt thì là gì.

Lục Hành Chi húp canh: “Em trước gặp người vợ rồi hăng nói, nếu đã không sống hợp, có thể giúp họ chia tay trong hòa bình, chưa chắc là chuyện xấu.”

Kiều Khả Nam nhìn Lục Hành Chi chăm chăm, ánh mắt như vừa khám phá ra châu lục mới.

Nếu là trước đây, loại án vô căn cứ kiểu này, Lục Hành Chi sẽ chỉ cười nhạt, mắng hắn ngu ngốc, bao nhiêu vụ không chọn, toàn đâm đầu vào mấy chuyện vô nghĩa.

Nhưng bây giờ đã khác, bọn họ là luật sư, dùng thân phận ngang hàng thảo luận, Kiều Khả Nam cảm thấy được tán thành, ưỡn ưỡn ngực ... Có chút hài lòng, còn có cả thỏa mãn, bỗng nhiên rất muốn dẹp hết chén đũa, hôn anh yêu một cái, nhưng hôm nay hai người ăn sủi cảo chấm tương cay ... Thôi để lát nữa đi.

Ăn cơm xong, Kiều Khả Nam kéo Lục Hành Chi đi đánh răng. Đánh răng là lúc không thể giả bộ đẹp trai, chỉ có thể phồng miệng vừa chà vừa xát. Kiều Khả Nam không nhịn được cười, Lục Hành Chi bực mình cầm bàn chải chọt ọt hắn, Kiều Khả Nam lập tức né ra, đột nhiên sực nhớ, hỏi: “Em nghe bảo trong nhà giam có một nghi thức cầm bàn chải chà quy đầu, không biết có thật không?”

Hắn chưa từng nhận án lớn, thực sự tò mò chuyện bên trong.

Lục Hành Chi: “Trước kia thôi.”

Kiều Khả Nam nhìn bàn chải đánh răng, hắn dùng loại lông mềm nhất, nhưng mà trong tù thì làm gì có. “Vậy nhất định sẽ rất đau...”

Lục Hành Chi liếc qua: “Có muốn thử không?”

Kiều Khả Nam: “Hả???”

31. Tuần Trăng Mật - Chương 31: Lý Tưởng Cuộc Sống P6

Kiều Khả Nam: “Hả???”

Còn chưa kịp phản ứng, anh đã nhắc hắn lên bồn rửa tay, lột quần. Kiều Khả Nam vùng vẫy kịch liệt, đáng tiếc không có hiệu quả. Lục Hành Chi gần đây bắt đầu tập TRX, nhưng là luyện thân dưới, còn hắn luyện thân trên. “Lục Hành Chi! Dừng lại ngay! Tui mà liệt, sau này lấy ai chơi với anh?!”

Lục Hành Chi tụt quần nhỏ của hắn, cầm thẳng con đang bận ngủ đông, bắt đầu liếm từ trên xuống dưới, liếm đến mức sống lưng Kiều Khả Nam tê buốt. “Yên tâm, em không phế được đâu, sao anh nỡ chứ?”

CMN nhưng lời nói và hành động của anh không thống nhất có được không! Kiều Khả Nam nhìn thẳng nhỏ trước kĩ thuật điều luyện của “cha” buông giáp ngẩng đầu, ánh mắt cực kì bị thống: “Con trai ... Ba không bao giờ ... tin con nữa ...”

Mày có biết lát nữa mày sẽ bị đối xử cực kì tàn nhẫn vô tình không con cưng ngu kia!!!!

Đáng tiếc, con nhỏ khó dạy, đầu gà con trơn nhẵn hoạt bát mười phần, được cái lưỡi của anh âu yếm trời lên, ló đầu say Hi~. Miệng nhỏ mấp máy phun nước, bị anh mút đi. Lục Hành Chi cầm bàn chải đánh răng, cà ở sống lưng một chút, sau đó thay đổi góc độ, cũng coi như thoải mái. Kiều Khả Nam nghĩ, cái kiểu đối xử dạn dày này ... càng ngày càng khiến hắn hăm sâu vào, không thoát ra được.

Lục Hành Chi cuối cùng cũng cảm thấy hài lòng, nhúng một ít nước, cọ qua quy đầu Kiều Khả Nam.

“A ...” Kiều Khả Nam run cầm cập, ngón chân co lại.

Lục Hành Chi cười nhẹ: “Thế này mà em cũng sướng? Có phải lần ngồi tù trước bị điều giáo rồi không,

hả?”

Móa, chế độ nhập vai của lão phu thê lại bắt đầu rồi: Play phòng giam.

Kiều Khả Nam thở dốc: “Không, không có ... Y!”

Đường gân bị bàn chải chà qua, dòng điện từ chân xông lên tới ót, dương vật Kiều Khả Nam sưng cứng, chất lỏng trào ra từ quy đầu thấm vào bụi rậm, Lục Hành Chi rất tiết kiệm, vùi tay trượt lên, vén áo cậu thanh niên, nhéo một bên vú, tinh tế gây.

“A ...”

Anh nhẹ nhàng cà dương vật của cậu, thỉnh thoảng còn dùng răng cắn lớp da bên ngoài, lông bàn chải mềm mại không có lực sát thương, liền trở thành đạo cụ tình thú hoàn hảo, bị chà lâu làm hần mất cảm giác, còn cảm thấy thỉnh thích. Lục Hành Chi bỏ bàn chải đi, cúi người ngậm vào, eo Kiều Khả Nam run rẩy: “A!!”

Quy đầu hần tê tê, nhìn bằng mắt thường không thể thấy những vết đỏ đã bị anh mút vào, ngoài đầu còn thấy sưng, nửa thân dưới nóng rẫy, ngứa ngáy khó diễn tả.

Không cần nói, chỉ cần ba phút nữa, hần sẽ bắn.

“Hư ... hư ... ư.” Kiều Khả Nam nghiêng mặt sang bên, che ngực thở dốc.

Tinh dịch phun trào không kịp đề phòng, bắn hết vào miệng Lục Hành Chi.

Anh không ngại, quẹt mép nuốt xuống, hôn hôn khuôn mặt mướt hồ hôi của Kiều Khả Nam: “Em nhảy cảm thể này, ngàn vạn lần đừng để bị bắt vào tù.”

Kiều Khả Nam giận dữ trừng anh.

Lục Hành Chi quay lại đánh răng, Kiều Khả Nam chật vật nhảy xuống, kéo áo xuống, hồi phục tinh thần bắt đầu bát quái: “Nghe nói tội phạm tình dục sẽ bị cào rách da, chảy máu luôn đúng không?”

Lục Hành Chi: “Bây giờ không còn, bởi vì vấn đề nhân quyền, tội phạm tình dục sẽ được nhốt chung một chỗ, còn chia sẻ kinh nghiệm, không ít kẻ ra tù còn cùng nhau gây án.”

Kiều Khả Nam há hốc miệng, hơn nửa ngày không nói được gì, đừng nói dương vật, hần cảm thấy cả xã hội này đều không đáng tin.

Lục Hành Chi nhỏ kem, ưu nhã lau miệng: “Trên đời này không tồn tại công bằng tuyệt đối, em chỉ cần làm việc không thẹn với lòng, nếu đã nhận, cố làm cho tốt.”

Kiều Khả Nam cười, hần bỗng cảm thấy ý thức trách nhiệm của cái nghề “luật sư”. Ngày đầu tiên bước vào phòng làm việc của Lục Hành Chi, anh đã nghiêm túc nói: “Đã thi đậu, từ nay tôi sẽ gọi cậu là Kiều luật sư, hi vọng cậu luôn nhớ mục tiêu của mình, cho đến ngày chính thức đạt được pháp bào.”

Chuyện quá lâu, hần gần đã như quên, vừa nhớ lại, khuôn mặt nghiêm khắc của anh ... và quy đầu, Kiều Khả Nam giật mình, không nghĩ linh tinh nữa. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vui, tiếp thu ý kiến, càng khiến hần nảy sinh cảm giác thành tựu, không nề hà đối mặt công việc.

Thậm chí thù của cha mẹ, hần cũng tự trả.

Chỉ dựa vào mình.

Kiều Khả Nam cảm thán: “... Có phải em rất ỷ vào anh không?”

Lục Hành Chi: “Chưa đủ.”

Kiều Khả Nam: “Hả???”

Lục Hành Chi xoa đầu hần: “Anh muốn em mỗi ngày đều ở bên anh, ăn cơm nhờ anh, ngủ ôm ấp anh, lên đỉnh cũng phải dựa vào anh ...” Anh vừa nói vừa đụng chạm khắp người Kiều Khả Nam, lần thứ hai làm hần thở dốc.

“Anh nói thẳng muốn tui liệt luôn đi!” Kiều Khả Nam: “Em nhận nhiều vụ án, đều là người chồng nuôi người vợ, sau đó người vợ bị chiều hư ... Ừm ... Anh chồng liền ghét ...”

Lục Hành Chi cắn môi hần: “Chồng em là người như vậy sao?”

Kiều Khả Nam cắn lại: “Ai biết ...”

Lục Hành Chi hôn một hơi, còn dùng thêm sức, khiến môi hần chảy máu một chút, anh vừa nhìn đã xót, liếm vết thương cho hần.

Kiều Khả Nam mỉm cười, hai người anh cắn em em cắn anh. Bỗng nhớ lại mình vốn đang cùng Lục Hành Chi đánh răng, không phải chơi bàn chải cà quy đầu ... Hần ôm lấy người yêu, hôn anh, miệng Lục Hành Chi có vị bạc hà mát lạnh, mấy năm nay anh thay đổi làm hần càng yêu thương không ngớt, bọn họ ngày càng hòa hợp, không chỉ thân thể, mà bao hàm cả sinh hoạt, công việc, cũng cực kì ăn ý.

Hôn xong, Lục Hành Chi: ” ... Những người đó không thể lâu bền, là do có một người trì trệ không chịu tiến lên, chúng ta khác.”

Kiều Khả Nam: “Không sai.”

Bọn họ cùng nhau thay đổi, bất kể lúc nào, học hỏi lẫn nhau, mới có thể đi đến bây giờ.

“Thực ra em không dám ỷ lại, nhưng nếu là anh ... Em cảm thấy rất an tâm.”

Cuộc sống về sau, chung quy vẫn là của hai người, hắn không muốn so đo tính toán với Lục Hành Chi, phân ra của em của anh, nhưng cũng không thể coi chuyện đó là đương nhiên.

“Chuyện đó là đương nhiên” – Năm chữ này, đã hủy diệt biết bao gia đình, hắn hiểu điều này hơn người khác, cho nên mới càng để tâm.

Chưa để Lục Hành Chi “thỏa mãn”. Kiều Khả Nam đã trượt xuống, kéo khóa quần, cúi xuống nhìn con trai còn đang ngây ngất giữa chân mình, bỗng sực nhớ ra một chuyện: “... Chờ một chút.”

Lục Hành Chi: “?”

Kiều Khả Nam: “Vừa nãy, anh đánh răng bằng bàn chải nào?”

Lục Hành Chi: “...”

Hay quá, anh cũng quên.

32. Tuần Trăng Mật - Chương 32: Lý Tưởng Cuộc Sống P7

Hôm nay, Kiều Khả Nam cực kì thấp thỏm.

Hắn ở cơ quan đi tới đi lui, vo ve như ruồi lượn trước mặt người khác, Lâm Triết Sinh chửi mắng: “Làm cái gì đấy?! Mông bị ngứa à? CMN chú mày ngồi xuống sẽ chết hả!” Mà cái mông nhỏ còn ngoáy a ngoáy ... Stop! Tưởng tượng xa quá rồi, phải trị bệnh, huhu ~

“Ai ...” Kiều Khả Nam về vị trí. Còn năm phút, sẽ đến thời gian hẹn gặp vợ Trần Dụ, mặc dù đã tự động viên tư tưởng cho mình, nhưng hắn vẫn hoang mang như cũ, giống như tiểu yêu sắp đến kì độ kiếp vậy.

Quả nhiên, phụ nữ chính là giống loài kinh khủng nhất, bóng ma năm đó, vẫn còn ám ảnh tới giờ.

Hai giờ đúng, cửa văn phòng mở ra, một cô gái mặc âu phục duyên dáng bước vào: “Kiều luật sư, đã lâu không gặp.”

So với Trần Dụ, người phụ nữ trước mắt có thể nói là không thay đổi nhiều, vẫn xinh đẹp như cũ, chỉ có khí chất thành thực hơn, mái tóc hơi xoăn, bông bênh lay động.

Đáng tiếc Kiều Khả Nam đã bị hóa đá, chuông báo động réo vang: “Quái thú đến ~ quái thú đến ~”

Cổ họng hần tắc nghẹn, hít một hơi, cứng nhắc chào hỏi: “Học muội, đã lâu không gặp.”

“Thôi khỏi, ở đây không cần xưng hô học trưởng học muội gì cả.” Quái thú xì miệng cười, sắc mùi châm chọc.

Chính xác, quá khứ đã qua, bọn họ không còn là bạn học cùng trường, mà Kiều Khả Nam là đại diện của bạn thân A, đang cùng vợ A thỏa thuận ly hôn.

Hần hít sâu, tỉnh táo đáp: “Đã vậy, cô Vương, mời đi bên này.”

Vương Tinh Bình theo hần vào phòng họp. Người đẹp đứng nhất, Lâm Triết Sinh cực kì chân chó, đứng dậy pha cà phê. Văn phòng của họ nhỏ, ba người chỉ có một trợ lý, hôm nay cô ấy theo Hứa Thương Khiên lên tòa, còn lại hai tên đục rửa nường tựa vào nhau, thay phiên xử lý việc vặt.

Vương Tinh Bình rất lịch sự, nhìn Lâm Triết Sinh gật đầu: “Cám ơn.”

Lâm Triết Sinh cười ngờ nghệch: “Không ...”

Kiều Khả Nam nhìn khinh bỉ: “Phiền anh đổi cho cô ấy ly nước, cô ấy không thể uống cà phê, tim sẽ đập nhanh.”

Vương Tinh Bình ngẩn ra, không nói gì.

“Ồ, vậy à?” Lâm Triết Sinh cười ngượng: “Ngại quá, ngại quá, để tôi đổi.”

Hần cầm cà phê rời đi, bên trong lần nữa yên lặng, Lâm Triết Sinh đổi nước, đi ra ngoài, Vương Tinh Bình lúc này mới nói: “Tôi có thể hút thuốc không?”

Kiều Khả Nam bất ngờ, trước kia Vương Tinh Bình rất ghét Trần Dụ hút thuốc, bắt hần cai, hại Trần Dụ

chỉ dám nửa đêm lên hút ở kí túc xá, sợ trên người có mùi, bạn gái phát hiện.

Kiều Khả Nam làm động tác “Mời”, đặt gạt tàn trước mặt Vương Tinh Bình.

Cô hút xong nửa điếu, uống một ngụm nước, mới giáng đòn đầu tiên: “Điều kiện của tôi rất đơn giản, phòng ở và Nữ Nữ thuộc về tôi, còn lại tùy hãn.”

Cứng! Kiều Khả Nam âm thầm cười khở nói: “Thân chủ của tôi đồng ý sẽ nhường phòng ở, nhưng quyền giám hộ bé gái ... Xin lỗi tôi phải nói, đứa trẻ đã ở Cao Hùng cùng bố năm năm, nhưng thời gian thăm hỏi của chị chỉ có một tháng một lần, là một người mẹ, thời gian chị ở bên cạnh con cái rất ít, nếu ra tòa tranh đoạt hãn sẽ gặp bất lợi.”

“Thì sao nào? Con gái là tôi hoài thai chín tháng sinh ra, từ lúc sơ sinh ỉa đái tắm rửa một tay tôi chăm sóc. Nhưng anh ta cương quyết đem con đi Cao Hùng, ép tôi rời bỏ công việc, tôi không thể nghe theo, anh ta mà tự thân chăm sóc con cái á? Không phải đổ hết cho ông bà nội à?” Vương Tinh Bình hít sâu: “Anh ta dựa vào gì giành con bé với tôi.”

Bởi vì ngoại tình ... Kiều Khả Nam che dấu lúng túng, cầm nước lên uống: “Cứ cho là vậy, nhưng quan tòa thường sẽ so sánh thời gian đứa trẻ ở cùng bố và mẹ đưa ra quyết định, điều kiện này rất bất lợi cho chị, thân chủ của tôi nói: “Phòng ở và con cái, chị chỉ có thể chọn một”. Như vậy không nhất thiết phải lên tòa, nghĩ rộng ra thì ...”

Vương Tinh Bình đang muốn mở miệng, bỗng nhìn vào tay trái của hãn, sững người một lúc.

Phòng họp lần thứ hai chìm vào im lặng đáng sợ, Vương Tinh Bình: “... Anh kết hôn rồi?”

Kiều Khả Nam đặt ly nước xuống: “Đúng vậy.”

Vương Tinh Bình im lặng thật lâu, im lặng như thể đang chìm vào thế giới riêng. Trận này cô chiếm ưu thế, tự nhiên lại bị thất thần, cuối cùng Vương Tinh Bình mới hồi phục lại, mặt mũi hỏi: “Tại sao anh lại nhận case này?”

Kiều Khả Nam hỏi chằm.

Cô cười nhạo: “Bởi vì Trần Dụ, là bạn tốt của anh, còn tôi ... là kẻ địch của anh, đúng không?”

Kiều Khả Nam: “Không, chuyện đã xưa ...”

Vương Tinh Bình: “Nếu không, sao anh lại nhận một vụ thân chủ ngoại tình?”

Cô ấy biết! Kiều Khả Nam khiếp sợ.

Vương Tinh Bình nghĩ mà buồn cười: “Các người thực sự cho rằng tôi không biết? Tri nhân tri diện bất tri tâm(*), duy chỉ có vợ chồng, có muốn giấu cũng giấu không được, khi tôi chưa gạt đầu, quan tòa sẽ không xử lý. Mặt khác, từ giờ trở đi, tôi có thể từ từ sưu tập chứng cứ, kiện anh ta và cô thẩm phán đó thông dâm. Thư kí tòa án và thẩm phán, hai đại diện luật pháp ngang nhiên ngoại tình, truyền đi chắc chắn thành tin hot, hẳn rất đặc sắc.”

(Tri nhân tri diện bất tri tâm: Biết người biết mặt không biết lòng)

Kiều Khả Nam đỡ trán, quả nhiên dự cảm của hắn linh nghiệm, lời kiếp giáng xuống rồi. Hắn thở hắt ra: “Nếu chị đã không còn yêu anh ta, việc gì phải ... trói chặt anh ta?”

Vương Tinh Bình cười ra tiếng: “Tôi không yêu anh ta? Tôi không yêu anh ta? Ai nói?”

Kiều Khả Nam trầm mặc.

Vương Tinh Bình: “À, Trần Dụ, bạn thân nhất của anh nói đúng không? Tôi có hơi hiếu kì, con cái và phòng ỏ, bỗng nhiên anh ta đồng ý nhường một thứ ... Anh khuyên à?”

Đúng. Hắn cho rằng Trần Dụ ngoại tình, đã sai thì phải có bồi thường, hơn nữa nếu phải chọn giữa cá và tay gấu, nhất định có thể nói chuyện, mà trong lòng hắn nghĩ

“Anh cho rằng tôi sẽ chọn phòng ỏ.” Vương Tinh Bình dậm đúng tim đen. “Nhưng không, tôi chọn con, hơn nữa, tôi sẽ không thỏa hiệp. Hai người đều sai rồi. Tôi không đi Cao Hùng với anh ta, vì công việc của tôi ở Đài Bắc, trước khi cưới đã thống nhất sẽ không sinh con, nhưng anh ta đổi ý, nói như thế không giống gia đình, được, tôi sinh, vì vậy tôi đã tạm nghỉ việc, vất vả chờ đứa nhỏ lớn hơn, tôi chuẩn bị đi làm tiếp, anh ta lại muốn về Cao Hùng...”

Việc cãi vã phân bua Kiều Khả Nam gặp nhiều lần, hai người qua lại chứng minh ai hi sinh hơn ai xứng đáng hơn, việc này vĩnh viễn không có quan điểm chung, Kiều Khả Nam lí luận: “Trên phương diện con cái, chị thực sự thiếu sót.”

“Tôi không phủ nhận.” Vương Tinh Bình thẳng thắn. “Nhưng không có nghĩa là tôi không thích, không muốn, cách yêu thương của mỗi người khác nhau.”

Vương Tinh Bình uống một hớp: “Anh ta có lý tưởng của anh ta, tôi có của tôi, tôi không có nghĩa vụ phải phục tùng anh ta ... Hơn nữa, tôi không biết đây đã lần thứ bao nhiêu, nhưng tuyệt đối không phải lần ngoại tình đầu tiên.”

Kiều Khả Nam trở mắt.

“Nhưng, đây là lần đầu tiên tôi muốn ly hôn.” Vương Tinh Bình hít sâu. “Bây giờ anh nói xem, tôi có yêu hần không?”

Bởi vì yêu, nên mới tìm lí do bỏ qua hết lần này đến lần khác, tin lời hứa “Sẽ không có lần sau” ... Sau đó, đã chẳng còn ai thuyết phục nổi mình, mà ngay bản thân mình cũng không thuyết phục được. “Anh ta nói dối thành tính, kinh khủng nhất là anh ta còn bị chính mình lừa, tin những gì bản thân nói là sự thực.”

Kiều Khả Nam không đáp. Một người chồng, dùng lời nói dối kinh doanh hôn nhân, mà vợ của hần còn ở lại đến giờ ... Họ còn trẻ, đòi chia tài sản thì quá sớm, Trần Dụ hồi đó xuất thân bậc trung, theo sự biến động kinh tế, cơ quan của cha mẹ hần phá sản, còn hần càng ngày càng phát tướng, không còn nhìn ra phong phạm thư sinh ngày trước.

Ngược lại, Vương Tinh Bình, dung nhan không đổi, sự nghiệp vững chắc. Vợ của Hứa Thương Khiên là giảng viên lớp bổ túc, Kiều Khả Nam ngóng được trong giới, Vương Tinh Bình được đãi ngộ tốt, mặc dù ly hôn, cô vẫn có thể sống tốt.

Thậm chí cực kì tốt.

Có thể cô ấy không muốn ly hôn.

Trong thời đại ly hôn nhiều như cơm bữa hiện nay, cô ấy còn trụ lại đến giờ, nhìn qua còn thấy hơi ngu.

Vương Tinh Bình: “Chắc chắn anh nghĩ tôi điên.”

“Có thể anh ta đã từng cho tôi rất nhiều hạnh phúc, còn có cả con, nhưng cả nhà đoàn tụ thật vất vả ... Sự nghiệp của tôi ổn định, cứ tưởng sẽ sống tốt. Kết quả, hần vẫn không thay đổi, một chút cũng không.” Cô ngừng một lúc, tiếp tục nói: “Khi đó tôi cứ tưởng, anh và hần cùng theo đuổi tôi, mà tôi thích ... là anh.”

Thiên lôi sama gõ búa giáng sét, Kiều Khả Nam còn chưa kịp né, Vương Tinh Bình đã giáng đợt thứ hai. “Thế nhưng Trần Dụ nói, anh là gay, còn thích hần, tôi ban đầu không tin, nhưng thử vài lần, thái độ của anh ... Làm tôi tin hần nói thật.”

“Nào ngờ hiện tại, anh đã kết hôn.” Cô lắc đầu, như tự cười nhạo mình ... nói với Kiều Khả Nam: “Anh và tôi đều là quân cờ trong tay hần, hần là vua, tôi là hậu, còn anh ... có lẽ là pháo. Nếu anh chơi cờ chắc sẽ biết, còn không, theo luật, quân tốt ở ngoài, hậu và pháo luôn luôn chết trước vua.”

Kiều Khả Nam: “...”

Vương Tinh Bình: “Lý tưởng cuộc sống của hần, là mọi người, đều phải vì hần hi sinh.”

Cô châm thuốc, nhìn chăm chăm khuôn mặt kinh ngạc của Kiều Khả Nam, làn khói mỏng phân cách hai

người: “Chơi cờ dù kết quả có thế nào, con vua vẫn là kẻ chết cuối, còn những quân khác, dù có là gì, cũng chỉ là vật bồi táng cho nó.”

Hết

33. Tuần Trăng Mật - Chương 33: Lý Tưởng Cuộc Sống P8

Đã để mọi người chờ lâu (?) Tôi là Thịnh Trúc Như đây: Kiều Khả Nam vụn vụn không ngờ tới, một âm mưu đã chôn giấu từ lâu, dần dần được hé lộ.

Hôm nay là ngày hấn độ kiếp, thật sự.

Kiều Khả Nam cảm giác mình vừa trải qua đại lễ rửa tội, có thể so với lần Tô Phái phản bội hấn.

Vương Tinh Bình đi rồi, Kiều Khả Nam lập tức gọi điện cho Trần Dụ, nói thẳng: “Vợ cậu đã biết cậu ngoại tình.”

Trần Dụ hoảng hốt kêu lên: “Không thể nào!”

Kiều Khả Nam lạnh lùng đáp: “Trên đời này không có cửa sổ nào không lọt gió.”

Hấn nói lỏng cổ áo, cố gắng trò chuyện một cách bình tĩnh nhất: “A Dụ, cậu thành thực cho tôi biết, năm đó cậu theo đuổi vợ cậu như thế nào?”

“Gì? A?” Trần Dụ mê mang: “Chuyện đã lâu, tôi không nhớ...”

Không nhớ. Đúng là cái cố thiên hạ thích dùng nhất. Kiều Khả Nam hít sâu: “Thực ra khi đó tôi ...” Thích cậu. “Thích cô ấy”

“Cái gì?” Trần Dụ ngạc nhiên: “Trời, Khả Nam, sao cậu không nói sớm? Khó trách sau đó cậu biến mất, khi tôi đám cưới cũng không tìm được, cậu còn giúp tôi viết thư tình, cổ vũ tôi tán nàng nữa ...”

Giọng nói của gã khản thiết, còn mang theo hối hận, nhưng Kiều Khả Nam thì dấy lên nghi ngờ, vì hồi đại học người hấn dành nhiều thời gian ở bên nhất là gã, chứ không phải Vương Tinh Bình.

Hấn tự nhắc mình bình tĩnh, không thể vì nhất thời dao động, mà mất đi khả năng phán đoán: “Bây giờ tôi chỉ muốn biết, đây là lần thứ mấy?”

Trần Dụ im lặng, Kiều Khả Nam thở dài: “A Dụ, tôi rất thất vọng.”

Trần Dụ kinh hoàng: “Khoan, cậu nghe tôi đã, tôi không biết cô ấy nói gì với cậu, nhưng cậu hiểu chứ? Sống cùng cô ấy thực sự rất mệt mỏi, nhất là lúc mang thai, tính tình cáu gắt không nói, còn không cho tôi đụng vào, tôi suýt chút nữa điên luôn ...”

Hắn hiểu cái gì? Vài lần bất hòa vụn vặt, cảm thấy vợ mình xa lánh, nên kính nhi viễn chi (*) mọi chuyện sau đó đều nghe người ta nói ... Nghe ai nói?

(Kính nhi viễn chi: Cả nể, tôn trọng nhau như khách)

Kiều Khả Nam bỗng thấy lạnh run. Hắn nhớ tới một quyển sách, nội dung là nhân vật chính từ lúc đầu đã khéo léo dẫn dắt làm độc giả nghĩ phe đối diện mới là kẻ xấu, đánh lừa độc giả. Đó đúng là ấn tượng đầu tiên của hắn với Vương Tinh Bình, còn Trần Dụ thì diễn vai sâu nào nói:

“Cô ấy nói tôi chướng mắt.”

“Cô ấy ném quả của tôi vào thùng rác ...”

Lẻ tẻ như vậy, nhiều không đếm xuể, từ đó Kiều Khả Nam càng cảm thấy không ưa nổi tình địch của mình. Thế mà hắn cũng chưa từng thắc mắc, nếu Vương Tinh Bình xấu tính thế, thì tại sao vẫn được mọi yêu quý vậy.

Thậm chí, dù có là sự thật, thì tại sao Trần Dụ vẫn yêu nàng thắm thiết?

Lúc này Vương Tinh Bình đến, nhìn thấy chữ viết của hắn, thần nhiên nói: “Thì ra là anh.”

Kiều Khả Nam: “Hả?”

Vương Tinh Bình: “Thư tình hồi đó, là anh viết đúng không? Khi nhìn thấy chữ của anh ta, tôi phát hiện không giống, chắc chắn hẳn nhờ anh viết hộ.”

Kiều Khả Nam không kìm được hỏi: “Thư tình nào?”

Vương Tinh Bình mỉm cười: “Còn ở chỗ tôi đó, không tin lần sau cầm đến cho xem.”

Trước khi đi, cô nói: “A Dụ không phải người xấu, nhưng giữa chúng tôi không có sự đồng điệu, khoảng cách đã quá xa, hắn đuổi theo không kịp. Vốn cứ nghĩ vẫn còn sót lại chút thương nhớ ban đầu, nhưng bây giờ nó cũng biến mất rồi, thật xót xa...” Vương Tinh Bình thở dài: “Thật tiếc, người trước kia theo đuổi tôi không phải anh.”

...

Đâu là thật? Đâu là giả? “Lần thứ hai?”

Trần Dụ im lặng.

Kiều Khả Nam rất kiên trì, tiếp tục truy hỏi, cuối cùng Trần Dụ cũng đáp: “Là lần thứ năm.”

“...” Give me five. Nội tâm Kiều Khả Nam phát một phiếu người tốt cho Vương Tình Bình, đây không phải yêu, thì cái gì mới là yêu? “Cậu đang làm cái chó gì vậy?”

Trần Dụ kích động: “Cô ta không hài lòng với tôi, luôn ghét bỏ tôi, nói tôi không chịu lớn! Tôi thi rớt vào tòa án, cô ta nói tôi vô dụng, không nỗ lực ... Tôi là đàn ông, cũng cần tự trọng!”

“Cho nên cậu trả thù bằng cách làm cô ấy tổn thương?”

“Tổn thương?” Trần Dụ cười giễu: “Cậu cho là cô ấy tổn thương sao?”

Có chứ, vì cô ấy đã quá tổn thương, nhưng cố mạnh mẽ, cuối cùng thành chết lặng ... Đúng là trò cười: “A Dụ, không có ai bị phản bội mà không tổn thương, đau như bị đâm một dao, bị bắn một phát, chỉ có điều không chảy máu thôi.”

“Được rồi.” Trần Dụ bắt đầu khó chịu: “Tôi không thi đậu thẩm phán, nhưng cũng quen được thẩm phán, người ta không giống cô ta, chí ít không chê tôi ...”

Kiều Khả Nam muốn nhổ. “Tôi nói rồi, điều quan trọng nhất của luật sư và thân chủ là thẳng thắn tin tưởng lẫn nhau, cậu giấu tôi nhiều quá, theo tình hình của cậu, muốn ly hôn, sẽ không giữ được gì.”

Trần Dụ đầu bên kia im lặng, tự nhiên trả lại một câu: “Tình Bình vẫn không thay đổi, đúng không?”

“Đúng”. Chí ít là ở bên ngoài, còn bên trong ... Trước kia Kiều Khả Nam không thân với cô, tất cả ấn tượng đến từ lời nói một bên, không thể đánh giá.

Trần Dụ: “Trước đây cậu thích cô ấy ... Mỗi tình đầu luôn đặc biệt nhất, phải chứ?”

Nghe hắn nói, Kiều Khả Nam suýt nữa không thể ngồi xuống ghế. “Trần Dụ, tôi kết hôn rồi.”

“Ừ, tôi biết, nhưng con người thay đổi từng ngày ... Giống như tôi bây giờ. Vợ của cậu, thực sự là người bạn đời lý tưởng nhất sao?” Trần Dụ kinh nghiệm sành sỏi, chậm rãi nói: “Chẳng nhẽ cậu không tiếc nuôi?”

Hơn nữa cậu mới gặp Tinh Bình một lần, đã nói đỡ giúp cô ấy rồi ...”

Vì ông đang hòa giải hôn nhân cho hai người! Chấn kinh quá độ, con người tự nhiên tỉnh táo, Kiều Khả Nam nức cười: “Cậu đang bảo tôi ngoại tình à, hay là ... đang cố vũ tôi dụ dỗ vợ cậu.”

Trần Dụ kêu oan: “Nào có! Tôi chỉ suy nghĩ, đây có lẽ là kết quả tốt nhất ...”

Tốt? Tốt ở đâu? Có tin anh xã nhà tôi làm gỏi các người không? “Nói chung, cậu muốn ly hôn, thì buông tay phòng ở và con gái, gì cũng không có ... À, nhưng chị Vương đồng ý để lại xe, bảo cậu say xe nặng, không đi được tàu điện ngầm hay xe bus.”

Phía đầu dây lại im lặng lần hai, Trần Dụ “A” lên, sau đó nói: “Vậy tôi không ly hôn.”

Kiều Khả Nam nghĩ mình nghe nhầm: “Cái gì?”

Trần Dụ: “Nếu không lấy được thứ gì, thì sao phải ly hôn, ai muốn tiền mất tật mang chứ ...”

Kiều Khả Nam thực sự muốn bóp chết hần, không nhịn được nhắc nhở. “Còn cô thẩm phán kia thì sao? Không phải người ta không chê cậu à?”

“Cô ấy?” Trần Dụ cười thành tiếng. “Cô ấy còn phải lo hơn tôi ấy! Tôi nói không ly hôn được, thì chúng tôi đành phải chia tay thôi... Tuy tôi thích cô ấy, nhưng mọi chuyện đã đến nước này, phải chịu chứ biết làm sao ... Được rồi, tôi đang bận, ngày khác hãy nói, coi chừng mấy bữa nữa, Tinh Bình lại đổi ý thì sao ...”

“Lạch cạch.” Đầu bên kia vang lên tiếng tút tút, Kiều Khả Nam văng tục: “Chó má!”

Lâm Triết Sinh: “Gì thế?”

Kiều Khả Nam cúp máy, đằng đằng sát khí đi vào phòng khách, điên tiết đấm sô pha: “Đ!t đ!t đ!t”

Lâm Triết Sinh: “...”

Quen biết Kiều Khả Nam đã lâu, đây là lần đầu anh thấy hần nổi giận, không khỏi hoảng sợ: “Nè..è ... Số 0 không phải đều dịu dàng sao?”

Kiều Khả Nam giận dữ: “Đ!t mẹ nó dịu dàng cái rắm, có tin bây giờ em dè anh ra đ!t luôn không?”

“Nà ní?”

Lâm Triết Sinh vội vã che miệng, lùi ra xa, Kiều Khả Nam cười nhạt: “Anh không phải khẩu vị của em, có cỏi hết nằm xuống em cũng không thèm.”

Lâm Triết Sinh: “...”

Ai đến nói cho hắn biết, cái cảm giác tự nhiên mất mát này, rốt cuộc có bình thường không vậy?

※

Tâm trạng Kiều Khả Nam cực xấu.

Người mình móc tim móc phổi thậm mền chỉ kém một bước come-out, cứ nghĩ còn có thể làm anh em ai ngờ lại hãm hại mình ... Mặc dù chuyện đã qua lâu, hắn không muốn giữ trong lòng, liền tìm cách giải tỏa.

Kiều Khả Nam không muốn mang thái độ tiêu cực về nhà, ảnh hưởng người khác, vì vậy hắn đến phòng tập. Cưỡi trên máy đạp xe, bật bài hát của nữ thần Lady Gaga, hùng hục đạp hết tức giận. Alex một bên nhìn hắn gồng hết cơ chân nhấn pê-đan, nhắc nhở: “Nhanh quá, chân của cậu không chịu nổi đâu ... Hajzz, có chuyện à?”

“Không có.” Chuyện đến cả Hoa Cúc cũng không thể nói, huống chi là người ngoài. Hơn nữa, Alex được “bề trên” ủy thác, hắn biết Lục Hành Chi cũng biết.

Mà tóm lại, án cũng đã nhận, phải làm hết trách nhiệm với thân chủ của mình.

Nửa đêm, Kiều Khả Nam nằm trên giường lăn qua lộn lại, không tài nào chợp mắt được, hồi ức thời đại học cứ xuất hiện luân phiên, cái tuổi non nớt ngây thơ ấy, vẫn vợ suy nghĩ, đột nhiên bị rút gân, đau đến mức la oai oái: “Á!”

Lục Hành Chi chưa ngủ, giật mình: “Em sao vậy?”

“Má má má chân ... rút gân ...” Hắn đau khủng khiếp, chỉ kém chưa co quắp lại.

Lục Hành Chi: “Chân nào, trái hay phải?”

Kiều Khả Nam xuýt xoa: “Chân trái.”

Lục Hành Chi đầu tư vào phòng tập, cũng thường hay lui tới, tất nhiên biết một số kĩ năng sơ cứu, anh nắm bàn chân trái của Kiều Khả Nam, hướng dẫn hắn: “Nào, từ từ duỗi thẳng ...”

“A...” Chân càng đau mạnh hơn, Kiều Khả Nam cắn răng, chậm rãi duỗi ra, Lục Hành Chi nâng chân hắn lên, gập các ngón lại, xoa bóp bắp chân của hắn, Kiều Khả Nam kêu ai ái: “Đau đau đau đau đau ...”

Hắn đau muốn nhỏ lệ, nhưng cơn đau làm hắn tỉnh táo, mình đang ở đây, chứ không phải quá khứ, anh vừa tận tâm xoa bóp, vừa hỏi: “Hôm nay làm gì ở phòng tập?”

Kiều Khả Nam: “Đạp xe, hơi quá sức.”

Lục Hành Chi không nói chuyện, Kiều Khả Nam: “Alex có nhắc nhở em, là do em ... không vui.”

Lục Hành Chi thần thông quảng đại đoán: “Án ly hôn của bạn em à?”

“Ừ ... Em đỡ rồi.” Hắn nắm chân. “Nói chung, dù có thế nào thì trước đây cậu ta đã đối xử rất tốt với em, không phải giả, tiền phạt tiền đến tây thiên, cố gắng được đến đâu thì đến ...” Vừa nghĩ, một bụng oán khí lại trào lên, hắn cắn giận nằm vật xuống giường, ngửa mặt lên trời than: “A~~ cmn trời sinh mình mắt mù hay sao, tại sao không thích được hàng nào tử tế vậy?”

Từng là mặt hàng không tử tế Lục Hành Chi: “...”

Cậu khò khè xả khí, nhắm mắt ngủ, để lại Lục Hành Chi một mình dưới ánh đèn, như có điều suy nghĩ.

__Hết__

34. Tuần Trăng Mật - Chương 34: Lý Tưởng Cuộc Sống P9

Đau xong buồn xong, ngày mai vẫn phải tiếp tục sống, lần thứ hai gặp mặt của Kiều Khả Nam và Trần Dụ: “Rốt cuộc cậu muốn ly hôn hay không ly hôn?”

Trần Dụ ngượng ngùng: “Muốn ly hôn, nhưng vấn đề là phòng ở và con gái, tôi không được cả hai, vậy việc gì phải ly.”

Kiều Khả Nam: “Còn cậu và nữ thẩm phán thì sao?”

Trần Dụ: “Sẽ chia tay, sau khi quay về Đài Bắc, tôi với cô ấy ít liên lạc, tôi sẽ nói chuyện với Tinh Bình, vì con cái, mỗi người nhường một bước.”

Bây giờ mới nghĩ đến con, Kiều Khả Nam cười khổ, tóm lại phụ thê một người đánh một người chịu đánh, song phương không muốn ly hôn, thì mọi chuyện chỉ đành như vậy.

Hắn ghi việc này vào sổ, nhin không được thêm một câu: Lý tưởng cuộc sống là gì?

Hắn chưa bao giờ suy nghĩ đến vấn đề này, nhưng Trần Dụ đã làm hắn phải tự hỏi: Rốt cuộc cậu ta muốn gì?

Vợ đẹp con ngoan, cha mẹ mạnh khỏe, công việc ổn định, có nhà có xe, còn có một đứa con gái, thằng đàn ông còn mong muốn gì hơn, nhưng cậu ta tự tay phá tất cả, hay là, cậu ta cho rằng cuộc sống bây giờ không đúng với “lý tưởng” của mình?

Mà thôi, hắn không phải bác sĩ tâm lý, suy nghĩ nhiều làm gì.

Hai tháng sau, Kiều Khả Nam nhận được điện thoại của Trần Dụ, cậu ta khóc lóc nói: “Vợ tôi tìm được chứng cứ, dọa kiện tôi và nữ thẩm phán thông dâm.”

Thông dâm là án hình sự, Kiều Khả Nam thiếu chút nữa sặc trà. “Khoan đã, không phải cậu và cô gái kia đã chia tay rồi sao?!” Hai tháng trước còn vì con cái thề non hẹn biển, sao bây giờ lại thế này?

Trần Dụ: “Đã chia tay, để chia tay với cô ấy tôi còn về Cao Hùng, đúng lúc cơ quan tổ chức đi suối nước nóng ...”

“...” Kiều Khả Nam: “Sau đó nói đến trên giường chứ gì?”

Trần Dụ không trả lời, coi như thừa nhận.

Chuyện thế này không thể nói qua điện thoại, sau khi tan việc, Trần Dụ đến văn phòng của hắn, cảm giận nói: “Sao cô ấy dám kiện tôi? Có làm không! Tôi đã đồng ý không ly hôn còn gì ...”

Kiều Khả Nam đỡ trán, đổi thành hắn thì hắn cũng kiện. “Cô ấy có chứng cứ gì?”

“Ảnh chụp và thư ăn năn.” Trần Dụ: “Tôi ... Chúng tôi uống rượu, chụp vài tấm ảnh coi như kỷ niệm, kết quả Tinh Bình phá khóa điện thoại của tôi, cầm ảnh chụp đi tìm cô ấy, bắt viết thư.”

Game over.

Kiều khả Nam: “Thẩm phán không phải hiểu rõ luật nhất à? Tại sao đồng ý viết?”

Trần Dụ than thở: “Trước đây cô ấy vướng vào một vụ tuyên án lùm xùm, lúc đó người người chửi rủa, Tinh Bình đe dọa nếu không viết sẽ gửi thư khiếu nại, cô ấy có bóng ma, hơn nữa ... Cô ấy rất lương thiện, cảm thấy mình có lỗi với Tinh Bình, cho nên muốn cho Tinh Bình một đảm bảo.”

Nói như thế Vương Tinh Bình mới là mụ phụ thủy xấu xa, Kiều Khả Nam cảm thấy tam quan của mình thật hỗn loạn. “Kiện rồi à?”

Trần Dụ: “Chưa, Tinh Bình đòi phòng ở và con gái, thì mới đưa hết chứng cứ cho tôi.”

Kiều Khả Nam dứt khoát: “Cho đi.”

“Cái gì?!”

Kiều Khả Nam: “Cậu đã làm thư kí tòa án nhiều năm, một vụ án có đầy đủ chứng cứ, quan tòa nào không xử? Đặc biệt một người là thẩm phán một người là thư kí, biết còn phạm luật, rất khó xử nhẹ, càng không nói đến chuyện khó giữ chén cơm, cả đời không được lên chức ... Bên nào nặng hơn, suy nghĩ kĩ sẽ rõ.”

Hơn nữa trong vụ này, hẳn nghiêng về phía Vương Tinh Bình.

Trần Dụ đột nhiên nói: “Cậu không thể nói chuyện với cô ấy à?”

Kiều Khả Nam không hiểu: “Tôi? Nói chuyện gì?”

Trần Dụ: “Trước đây tôi như vậy, cô ấy cũng chưa bao giờ đòi ly hôn, nhưng từ khi gặp cậu lại thay đổi ... Kỳ thực trước đây Tinh Bình ... thích cậu.”

Kiều Khả Nam thờ ơ, Trần Dụ quan sát vẻ mặt của hắn, cười khổ: “Xem ra cậu đã biết ... Cô ấy nói gì à?”

Kiều Khả Nam mặt ngoài bình tĩnh, nhưng nội tâm đang có một vụn con thảo nê mã chạy qua, kiềm chế đáp: “Nói cậu bảo tôi là gay, hơn nữa còn thích cậu?”

(Thảo nê mã [cảo · ní · mã]: Đồng âm với Đ*t mẹ mày hoặc để miêu tả tâm trạng siêu thốn, bó tay toàn tập, không biết nói sao)

Trần Dụ ha ha cười: “Thực ra khi đó tôi cũng nghi ngờ, dù sao ... cậu đối xử với tôi rất tốt. Nhưng mà tôi thử vài lần, cậu đều không phản ứng, hơn nữa cậu chẳng éo lá tí nào, rất bình thường, không giống đồng tính luyến ái...”

Không ngờ, tất cả cử chỉ thân mật đều là để thử. Kiều Khả Nam lạnh toát cả người, tức giận như muốn thiêu đốt tất cả, để cuối cùng chỉ còn một mảnh lạnh lẽo.

Thảo nê mã lao ra, Kiều Khả Nam: “Đúng đấy.”

Trần Dụ: “Hả?”

Kiều Khả Nam bình tĩnh nói: “Tôi chính là đồng tính luyến ái cậu vừa nói đấy, nhưng mà tôi một không lừa gạt mọi người, hai không bán đứng huynh đệ, tôi thật hoài nghi sao bản thân lại từng thích cậu ... Không liên quan đến bề ngoài, là con người bên trong. Cho nên ý đồ nhờ tôi đi thuyết phục vợ cậu là 0%, nhưng tôi có thể giúp cậu đoạt quyền lợi tốt nhất đó là không đưa nhau lên tòa, mọi người khó xử.”

Hắn thu dọn tài liệu, đứng dậy, chấm dứt cuộc trò chuyện hôm nay, Trần Dụ tim đập bang bang này giờ mới hoàn hồn. “Chờ chút, nếu cậu là gay, sao còn kết hôn với phụ nữ? Hơn nữa tôi biết các người rất lạm giao, cậu cũng chả trong sạch hơn tôi tí nào!”

“Bộp.” Kiều Khả Nam ném tài liệu xuống bàn, không thể nhịn nữa không muốn nhịn nữa, thảo nê mã từng đàn chạy ra, hắn xốc cổ áo Trần Dụ, nói: “Nghe cho kỹ đây, tôi và bạn đời của tôi không kết hôn trên luật pháp, nhưng chúng tôi khác cậu, trong lòng đã xem người kia như một nửa của mình, tôi không bao giờ ngoại tình, càng không làm chuyện có lỗi với người kia, ngoài ra, tôi không gọi những việc này là cao quý, mà là ứng xử cơ bản nhất.”

Hắn ném người về ghế sofa, chỉnh vạt áo: “Ngay cả điều cơ bản nhất cũng không làm được, có tư cách gì chìa mồm vào chuyện người khác, nhân lúc tôi còn nể cậu là bạn cũ tự ngẫm xem bản thân muốn gì, bằng không đến lúc thảm thương cũng đừng kêu.”

Rời khỏi phòng họp, Kiều Khả Nam lạnh lùng: “Nghĩ cho kỹ, lý tưởng cuộc sống là gì?”

Nửa tháng sau đó, Trần Dụ không liên lạc với hắn, Kiều Khả Nam yên tĩnh hẳn, thành thực mà nói, hắn không muốn dây vào, nhưng đây là công việc, vẫn phải theo tới cùng.

Gọi điện thoại Trần Dụ không nhận, không thể làm gì khác đành gọi vào số cơ quan, Trần Dụ nhấc máy, Kiều Khả Nam: “Tôi là Kiều luật sư, tình huống bây giờ thế nào?”

Trần Dụ im lặng một lúc, sau đó nói: “Tôi đã tìm người khác.”

Kiều Khả Nam: “Cái gì?”

Trần Dụ: “Tôi nhờ cậu không được, đương nhiên phải tìm người khác. Việc này cậu đừng quan tâm nữa, có người sẽ xử lý tốt.”

Kiều Khả Nam không nói nên lời, tình huống này rất hiếm xảy ra, thân chủ và luật sư đã kí hợp đồng ... Chờ một chút, kí hợp đồng?

Trần Dụ: “Cứ vậy đi.” Ngay cả một câu cảm ơn cũng không có, hắn cúp điện thoại.

Kiều Khả Nam nghe đầu dây truyền đến tiếng tút tút. Vốn đã nghĩ dù sao cũng là chỗ bạn bè, hắn không định lấy tiền, đó là lí do không soạn hợp đồng, sau đó mọi chuyện phát triển ngoài dự liệu của hắn, hắn còn định căn cứ vào mức độ phức tạp để thu phí, kết quả còn chưa đến bước này, mình đã bị ném.

Chào thua luôn, hắn muốn tức cũng không tức nổi, ở một mặt nào đó còn thở phào nhẹ nhõm.

Đạo hữu không chết bần đạo chết, chia buồn với anh bạn nhận án nào.

Nhưng mà hắn không ngờ, một tháng sau, Kiêu Khả Nam nhận được điện thoại của Vương Tinh Bình.

Cô vào thẳng vấn đề: “Tôi muốn gặp anh một lát.”

Kiều Khả Nam khách khí: “Tôi đã không còn là luật sư ủy nhiệm của chồng cô.”

Vương Tinh Bình hình như bật cười. “Tôi biết, hôm qua luật sư đến hòa giải không phải là anh.”

“Vậy là ai?” Kiêu Khả Nam tò mò.

Vương Tinh Bình: “Lục Hành Chi.”

Kiều Khả Nam trố mắt: “... Cô nói ai cơ?”

“Lục Hành Chi.” Vương Tinh Bình thở dài: “Luật sư của tôi nói phải chuẩn bị tâm lý, người này ... khó đối phó.”

__Hết__

Tội thông dâm là án hình sự???

Theo tui tìm hiểu trên báo, ở Việt Nam, tội thông gian (vi phạm qui chế 1 vợ – 1 chồng) gây hiệu quả nghiêm trọng như dẫn đến ly hôn hoặc khiến một trong hai người tự sát sẽ bị xử ngồi tù theo luật hình sự. Tuy nhiên, chuyện mỗi gia đình thường phức tạp nên đến nay chỉ bị phạt tiền. Trong truyện Vương Tinh Bình tìm được rất nhiều chứng cứ xác thực nên cô ấy có thể kiện chồng mình vi phạm luật hình sự được hén.

35. Tuần Trăng Mật - Chương 35: Lý Tưởng Cuộc Sống P10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vương Tinh Bình muốn hẹn đi ăn, nhưng Kiều Khả Nam mời cô đến cơ quan nói thật, hắn rất sợ hai vợ chồng nhà này, biết người biết mặt không biết lòng, hắn còn năn nỉ Lâm Triết Sinh về trễ, mở cửa phòng họp, chuẩn bị tinh thần tác chiến.

Vương Tinh Bình: “Có phải anh rất tò mò, tại sao tôi đổi quyết định ly hôn”

Đúng, Kiều Khả Nam tuy bát quái, nhưng vẫn có nguyên tắc, nếu chọc phải phiền phức, tuyệt nhiên không dây vào: “Có cần tôi giúp không?” Hắn coi cô như thân chủ, hỏi.

Vương Tinh Bình lắc đầu, cô cũng rất muốn có người trò chuyện. Kiều Khả Nam quen biết hai người, hiểu tình huống, không nghiêng về ai, hoàn toàn đáp ứng mọi tiêu chuẩn. “Có lúc tôi chợt nghĩ, mười năm hôn nhân chỉ là sự dối trá của anh ta, liền không nhẫn nhịn được, đến một cọng rơm nứu kéo cũng không có ... Nếu anh ta muốn ly hôn, thì ly đi, nhưng phòng ở và con gái phải về tôi.”

Chính vì thế, cô đã chuẩn bị rất nhiều, nhưng không ngờ đập phải tấm sắt, Kiều Khả Nam nhìn qua cũng biết mọi chuyện không thuận lợi.

Hỏi thừa, đối thủ là Lục Hành Chi ... Đến bây giờ hắn còn thấy bàng hoàng, không biết Vương Tinh Bình có phải Thiên Lôi đầu thai không.

Kiều Khả Nam: “Con bé tôi có thể hiểu ... Nhưng phòng ở ... Sao cô kiên quyết vậy?”

Vương Tinh Bình: “Phòng ở và con gái như nhau, bao năm qua tôi bỏ biết bao nhiêu công chăm sóc, giữ gìn nhà cửa sạch sẽ xinh đẹp. Tài sản chỉ là một phần, cốt yếu là, cứ nghĩ đến việc sau này hắn sẽ mang người phụ nữ khác về, ghét bỏ màu sắc hoa văn rèm cửa tôi chọn này nọ, tôi sẽ không chịu nổi ...”

Cái này, Kiều Khả Nam có thể hiểu. Ngày trước sau khi chia tay, hắn cũng sắp xếp lại nhà, biến thành không gian thuộc về mình, không muốn có dấu vết của người khác.

“Hắn đã hứa sẽ chia tay với cô gái kia, kết quả ...” Vương Tinh Bình thở dài: “Bắt đầu nói dối, kết thúc nói dối, hành động đồng nhất đấy chứ.”

“Lý tưởng của anh ta, tôi chịu đủ rồi.” Vương Tinh Bình lấy một điều thuốc, như thể đang cầm quân cờ, thần nhiên nói: “Chiếu tướng.”

Mười giờ tối, Lục Hành Chi về nhà, Kiều Khả Nam đang thay nước trong chiếc bình thì anh bước vào, hắn liền hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Thăm hỏi bình thường, giống như mọi ngày, chỉ riêng việc thay nước là chuyện lớn, thường khi hai người cùng nghỉ mới làm.

(Bình nước này là bình bi ve xuất hiện ở tập 1)

Lục Hành Chi: “Ăn rồi.”

Kiều Khả Nam: “Oh.”

Hắn “Oh” xong tiến lên, xoa cằm Lục Hành Chi, hôn anh một cái giống như lập trình sẵn, không hề có cảm tình, ánh mắt không ánh sáng.

Lục Hành Chi hoảng hốt, anh không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Kiều Khả Nam thế này, phản ứng trống rỗng, không quát không nháo.

Kiều Khả Nam mệt mỏi, hắn cất bình nước xong, đi vào phòng bếp lấy sữa, Lục Hành Chi đi theo: “...Em có chuyện muốn nói với anh không?”

Nam thân nữ tâm, giác quan thứ sáu quả rất mạnh. Cổ họng Kiều Khả Nam nghẹn ứ, ngậm sữa trong miệng không thể nuốt trôi, sau mới nói: “Anh còn nhớ bạn đại học tên A em kể không? Hôm nay vợ hắn đến gặp em, nói là chồng mình tìm được một luật sư rất khó đối phó, anh đoán xem là ai?”

Lục Hành Chi im lặng.

Kiều Khả Nam uống hết cốc sữa, nói: “Em suy nghĩ thật lâu, chuyện này sao lại kì quái thế.”

Lục Hành Chi là người bận rộn, mấy án nhỏ thế này sẽ không thèm liếc mắt, một tiểu thị dân sao có thể liên hệ với luật sư tài chính top đầu, hợp tác cùng nhau, Lý đội trưởng cau mày, vụ này thực sự không đơn giản.

(Lý đội trưởng: Nhân vật trong phim hình sự Đài Loan đời đầu, cảnh đôi mày rậm của Lý đội trưởng cau lại đã thành câu viral “Lý đội trưởng cau mày, vụ này không đơn giản...”)

“Em rất bức vì hần tới tìm anh ... Kỳ lạ hơn là, anh lại đồng ý nhận.”

Lục Hành Chi cuối cùng cũng đáp: “Nữ thẩm phán kia là học muội của anh.”

“Oh.” Kiều Khả Nam cầm chiếc cốc, “Thế lúc anh nghe hần kể có cau mày không? Cảm thấy việc này rất khôi hài, như bị Déjà vu chẳng hạn.”

(Déjà vu: Cảm giác gặp phải một hiện tượng đã xảy ra trong quá khứ. Ý Nam là trước kia Nam kể cho anh Chi về chuyện của A, sau đó anh chỉ lại nhận án Trần Dụ, có cảm thấy quen thuộc, kì khôi không?)

Lục Hành Chi không trả lời, Kiều Khả Nam rửa cốc, tiếng nước rào rào che bởi ngữ điệu khô khốc của hần: “Trần Dụ chưa hủy cam kết với em ... Được rồi, em với hần không kí hợp đồng, chỉ có hứa miệng. Nhưng muốn chuyển ủy thác sang anh hay bất kì ai, việc đầu tiên là phải báo với em một tiếng, hủy trách nhiệm, nhưng hần không làm, anh cũng biết.”

Vì chuyện Trần Dụ sau lưng tìm người khác, hần đã lặn lội khó chịu trên ghế sofa suốt mấy ngày, càng nghĩ càng không nuốt nổi cục tức này.

Kiều Khả Nam: “Em thắc mắc ... Tại sao anh biết hần chưa giải ước với em, mà vẫn nhận, còn không nói cho em một tiếng. Tất nhiên, đây không phải nghĩa vụ của anh, không làm cũng chẳng sao, nhưng ... Đây không phải phong cách của anh.”

Lục Hành Chi cắt ngang: “Em làm không tốt.”

... Kiều Khả Nam nghĩ, hình như mình vừa quên đun sữa, lạnh như băng, dạ dày co thắt, cảm giác khó chịu lan tràn.

Lục Hành Chi rót cho hần một ly nước nóng: “Tự em cũng hiểu rõ.”

“... Ừ.” Hần quả thực làm không tốt, từ khi biết Trần Dụ ... ngoại tình, hần đã đặt cậu ta trước vành móng ngựa, thực sự chưa từng nghĩ cách giải tội cho gã ... Hôn nhân là chuyện của hai người, ngoại tình tất nhiên có lỗi, nhưng lí do không lường trước được, thậm chí hần còn chưa hiểu hết Vương Tinh Bình ... Không, hiện tại ai hần cũng không hiểu hết.

Đặt tình cảm vào trong công việc, không phải quan tòa, nhưng đã định tội Trần Dụ, đây là hành động tối kị trong nghề. Đối phương không tin tưởng hần, đi tìm người khác, cũng là lẽ đương nhiên.

Vấn đề là, Lục Hành Chi thế mà nhận. Hần không tin Trần Dụ trả được tiền phí của anh, còn nếu để giúp học muội? Nếu Lục Hành Chi tốt bụng thế, Osama bin Laden và Tổng thống Mỹ đã mong thế giới hòa bình rồi. Anh nhận vụ này, chỉ có thể một lý do như anh vừa nói, hần làm không tốt, nên anh dứt khoát thay hần nhận trách nhiệm này.

“Đưa cần câu, đừng đưa cá. Nếu đổi lại trước đây anh sẽ trách mắng em, sau đó chỉ đạo em làm thế này thế kia, nhưng bây giờ cá đã nấu xong, em ăn vì em yêu anh, không có nghĩa không ăn sẽ chết đói. Em không giỏi bằng anh, anh có bản lĩnh cướp án của em, em không chỉ trích, vì có thể còn nguyên nhân khác ...” Hần hít sâu: “Nhưng em không chấp nhận được.”

Kiều Khả Nam: “Em có thể ỷ lại anh, nhưng không thể phụ thuộc vào anh.”

Hần nói xong, ra khỏi bếp. Lục Hành Chi nhìn bóng lưng của hần. Trên tòa, dù đương đầu với án kiện nào, anh đều có thể đổi đen thay trắng, nhưng về nhà, đối mặt với cơn giận của cậu, anh không thể nói nên lời.

Kiều Khả Nam lười, nhưng không ngốc.

Cậu thương anh, cho nên chấp nhận tất cả dục vọng độc chiếm của anh, nếu không có cậu, cuộc sống của anh sẽ chẳng được thế này.

Có khi Lục Hành Chi không nhìn nổi, thúc ép cậu, giục dãn cậu, kỳ vọng hai người ... đứng cạnh nhau, nhưng rồi phát hiện: Kiều Khả Nam rất ương ngạnh, như cây cỏ dại, vút ở đâu cũng có thể sống, không theo bất kỳ khuôn mẫu nào.

Nhưng bỗng có một ngày, Lục Hành Chi chợt nghĩ, hay cứ để như vậy, anh không muốn Kiều Khả Nam “lớn”, miệng lưỡi càng không cần nói, để cậu chỉ vì anh làm việc.

Anh khinh thường người vô dụng, lại sợ Kiều Khả Nam “hữu dụng”.

Rất mâu thuẫn, anh biết.

Lục Hành Chi tháo caravat, trực giác mách bảo việc này chưa xong.

Quả nhiên, khi anh bước vào phòng, Kiều Khả Nam liền nói: “Chúng ta oản tù xì đi.”

Lục Hành Chi: “?”

Kiều Khả Nam: “Nếu thua thì ra ngoài, bây giờ em không thể hiểu anh, càng không thể ăn ngủ bình thường với anh ... Em không muốn gây gổ, để chúng ta sau này hối hận.”

“...” Lục Hành Chi: “Anh đi ra ngoài.”

Kiều Khả Nam bác bỏ: “Nhanh tới đi.”

Kéo, búa, bao. Lục Hành Chi ra búa.

Anh thua.

“Chờ một chút.” Kiều Khả Nam ngăn lại, yêu sách: “Anh nhắm mắt lại.”

Kiều Khả Nam chơi oản tù xì có vài thói quen nhỏ, Lục Hành Chi đọc được, anh cố ý thua.

Anh nhắm mắt, hai người hai suy đoán, Lục Hành Chi vẫn thua.

Anh nghĩ thầm, nguy hiểm thật.

Kiều Khả Nam nhìn tay mình nửa ngày, tìm không ra vấn đề. Không thể làm gì khác, hấn mở tử, giúp anh thu thập hành lý, chuẩn bị tất cả đồ cần thiết, sau đó đẩy người ra khỏi nhà. “Đừng quên chúng ta đã nói.”

Tâm tình Lục Hành Chi rất kém: “Cái gì?”

“Một ngày một đêm ba nghìn, vượt lên mức đó đừng về nhà nữa, em đỡ xót cửa.” Kiều Khả Nam kéo đầu anh qua, hôn một cái: “Nhớ kỹ, em yêu anh.”

Nói xong, “Pound” một tiếng, đóng cửa lại.

Lục Hành Chi: “...”

Hết

Lời hứa 1 ngày 1 đêm ba ngàn: Do tui làm cóc nhảy nên chỗ này sẽ hơi lạ, thực ra chú Lục từng bỏ nhà ra khách sạn ngủ một lần rồi ()

李組長眉頭一皺
發現事情並不單純

Meme Lý đội trưởng cau mày

36. Tuần Trăng Mật - Chương 36: Lý Tưởng Cuộc Sống P11

Một tháng sau, chính thức mở phiên tòa.

Trong thời gian chờ đợi, trong đầu Kiều Khả Nam không khỏi lần lần cần việc này, may mà đã Lục Hành Chi đi mới không giận chó đánh mèo. “Lý tưởng cuộc sống”, vì bốn chữ này biết bao người nỗ lực cố gắng, hoặc cẩn thận từng li, hoặc dẫm người khác tiến lên, để đổi phương hi sinh.

Trong hôn nhân tất nhiên phải nhường nhịn, nhưng hàng ngàn vụ qua tay hắn, người hi sinh, buông bỏ, nhưng cuối cùng vẫn chịu thiệt đa phần là phía nữ.

Có công bằng không?

Kiều Khả Nam ngồi ở khu dự thính, Lục Hành Chi tranh luận, không đủ chứng cứ hình thành tội thông

gian, nửa năm trước người vợ đã nghi chồng mình ngoại tình, thậm chí còn có thể biết sớm hơn. Trải qua nửa năm, vợ chồng hai bên đều ngầm thừa nhận, chẳng qua không chịu nói ra.

Anh xoáy vào yếu điểm, đưa ra tờ trình ghi lại lời đứa trẻ, hồn nhiên khẳng định mẹ bé hơn một năm trước có hỏi về “cái cô đó”. Lục Hành Chi bật đoạn băng ghi hình gần nơi công tác của nữ thẩm phán, quả nhiên xuất hiện hình ảnh của Vương Tinh Bình.

Anh một thân tư thế oai hùng, lưu loát trình bày: “Chúng cứ chúng tôi đưa ra chứng minh rằng, vợ thân chủ của tôi từ một năm trước đã nghi ngờ chồng mình quen người phụ khác. Các vị đưa ra ảnh chụp ở suối nước nóng, đúng là họ từng đến đây, nhưng còn có cả những đồng nghiệp khác, trong một lần cơ quan tổ chức nghỉ phép, nhưng nó không đủ trở thành chứng cứ thông gian. Ảnh chụp nhìn khá thân mật, nhưng đây là khu nước nóng, nam nữ chung một khu, không có nghĩa có hành vi mờ ám, về thư ân hận, là do cô Vương đe dọa sẽ công bố ảnh chụp, ép thân chủ của tôi, người cô Vương đang nghi ngờ phải viết.

Thân chủ của tôi có địa vị nhạy cảm, ảnh chụp nhìn qua lại khá mập mờ, trong quá khứ cô ấy đã từng vướng vào tin đồn thất tiết, chịu áp lực dư luận dẫn đến trầm cảm, phải nghỉ việc nửa năm điều trị tâm lý, chuyện này rất nhiều người biết. Cô ấy làm việc theo pháp luật, phán quyết công bằng, nhưng bị kẻ xấu bôi nhọ thành quan tòa khủng long, sự cố này, làm cô ấy vẫn còn dư chấn, chỉ mong mọi chuyện kết thúc êm đẹp. Cô Vương lợi dụng điều này gây áp lực cho thân chủ tôi, bắt cô ấy viết thư ân hận, còn phải viết: “Sẽ không bao giờ có bất kì quan hệ nào với chồng của nguyên cáo.” Nói ngắn gọn, ngay bạn bè cũng không thể làm. Dựa vào chấn thương tinh thần của thân chủ tôi, tôi không cho rằng những chứng cứ này đủ sức thuyết phục, chính vì vậy, không thể kết tội thông gian.”

...

Kiều Khả Nam chỉ ghé qua một lúc. Hôm nay là ngày thường, hắn cũng có phiên tòa, buổi tối còn phải gặp khách hàng.

Lúc đi, hắn hồi tưởng lại toàn bộ quá trình: Trên tòa án, Lục Hành Chi quả thực làm tốt hơn hắn, hắn không phản bác được, không thể đối mặt với anh. Bọn họ quá khác nhau, suy nghĩ, lý tưởng, tất cả ... đều khác biệt. Lục Hành Chi nghiêng về lý, còn hắn nghiêng về tình, hắn không bảo anh sai, nhưng ... Mỗi người đều có phương hướng và con đường của riêng mình, mà con đường anh ta chọn, không phải con đường này.

Trải qua việc này, Kiều Khả Nam nghĩ mình đã biết bản thân muốn gì.

Hắn không có tham vọng to lớn, càng không muốn biến thành siêu nhân giải cứu thế giới, nhưng trong năng lực của hắn, hắn muốn giúp người, để lão hữu sở chung, tráng hữu sở dụng, ấu hữu sở trưởng, quan, quả, cô, độc, phế tật giả, giai hữu sở dưỡng, nam hữu phận, nữ hữu quy.

(Dịch: Để người già được nuôi dưỡng trọn đời, người trẻ được có công ăn việc làm, trẻ em được săn sóc đến trưởng thành, người ta thương kẻ góa, con cô, người già cô độc, người tàn tật được chu cấp, người nam có chức phận, người nữ có chồng con)

“Lễ vận đại đồng” của Khổng Tử chính là ác mộng chúng sanh, năm đó Kiều Khả Nam phải học suốt ba ngày.

(Lễ vận đại đồng: Chương đầu tiên “Lễ vận”, ghi lại cuộc đối thoại của Khổng Tử và Tử Du. Chữ “Đại Đồng” còn được dùng để chỉ một thế giới lý tưởng. Mà “Lễ vận” lại nằm trong “Lễ ký”, nói về thế giới lý tưởng đại đồng của Đức Khổng Tử, sau được các cha mẹ dùng như sách dạy đạo đức cho con mình)

Phiên tòa của hắn xong, bên Lục Hành Chi mới kết thúc, quan tòa thậm chí không cần nghị luận, trực tiếp tuyên án, do không đủ chứng cứ thuyết phục, tội danh không khởi tố, sắc mặt của Vương Tinh Bình và luật sư đều không tốt.

Không hẹn mà gặp ở cửa viện, Trần Dụ vốn đang mặt mày hớn hở, nhìn thấy Kiều Khả Nam, lập tức có điểm xấu hổ.

Kiều Khả Nam nhìn là biết kết quả, chỉ nói: “Chúc mừng.”

Thông gian không thành lập, không có nghĩa vẫn giữ được hôn nhân, hắn nhớ có người từng nói: Điều kinh khủng nhất chính là cơn giận của một người phụ nữ.

Một người phụ nữ phẫn nộ sẽ làm ra chuyện gì ... Ừm, chúng ta cứ chờ xem.

※

Lục Hành Chi ngủ ở cơ quan tròn một tháng.

Việc này không có gì lạ, thời gian anh nhận án thức đêm là chuyện thường, mấy ngày chủ nhật cũng không trở về nhà, nhưng ... Lisa đứng trong toilet thở dài: “Tâm trạng Lục luật sư rất xấu, lần này Kiều luật sư đến một tiếng thăm hỏi cũng không có.”

Đình Đình: “Biết làm sao được, có thể hiểu mà.”

Ngành này cạnh tranh rất kịch liệt, hàng năm sinh viên tốt nghiệp nhiều không đếm xuể, nhưng có thể gây dựng được danh tiếng, tự sức hành nghề thì chỉ là số ít, Lục Hành Chi bận rộn quanh năm, case không đếm xuể, còn cướp của vợ, ai rơi vào tình cảnh này chẳng điên, nếu là kẻ khác thì coi như xui, nhưng kẻ cướp lại là người ngủ chung giường với mình, đối là cô thì đã ba máu sáu cơn hỏi thăm tổ tông ông bà nhà đó rồi.

“Lần này Lục luật sư thật quá đáng.”

Văn phòng luật sư Vũ Văn và văn phòng của Lục Hành Chi nằm kề nhau, WC nam ở trên, nữ ở dưới, Lisa là một trợ lý có chừng mực, những chuyện không nên nói cô tuyệt đối không nói, nhưng “bề trên” đã có ý ... tuy chỉ là ám chỉ, nhưng cô vẫn hiểu, đó là lí do cô được trọng dụng đến nay.

Lisa: “Thực ra bên trong còn có nguyên nhân.”

Đình Đình hóng hớt: “Cái gì?”

Đình Đình biết cả văn phòng sẽ biết, cả văn phòng biết Kiều luật sư sẽ biết, đây là một hằng đẳng thức.

Lisa: “Lần trước Lục luật sư nhờ tôi điều tra chuyện của Kiều luật sư trước khi tốt nghiệp, lấy được sổ lưu niệm ... Ông liếc mắt cũng nhận ra, đối tượng Kiều luật sư từng thương thầm trộm nhớ.” Mặt ông lúc đó á ... Nghiến răng nghiến lợi cũng không đủ hình dung.

“...” Kỹ năng này ... có tồn tại hả. “Sau đó thì sao?”

“Tất nhiên là khó chịu. Tuy mọi chuyện đã qua, nhưng vợ vì mối tình đầu cả ngày trăn trở, nửa đêm rút gân ... Cô cũng biết mà, người Lục luật sư 99% được cấu tạo từ giấm.” Câu này là của Lisa, đi bươm vá mà, thỉnh thoảng cũng phải chêm vào câu thật lòng, mới không nghẹn chết.

Đình Đình thở dài: “Joke thật xui xẻo.”

Lisa gật gù: “...Đúng vậy.”

Nhưng khi việc này đến tai Kiều Khả Nam, hấn lại khoát khoát tay, nói: “Các cô quá ngây thơ rồi.”

Đình Đình chấm hỏi: “Là sao?”

Kiều Khả Nam không nói. Lục Hành Chi ghen ... Không, bản thân anh đã là giám, nhưng không đến mức đi ghen với tên crush hấn chưa bao giờ tỏ tình. Anh cũng như An Cúc Nhạc, là người hấn để trong lòng, là nhân vật ở trong mấy câu kiêu: “Nếu mẹ anh và em cùng rơi xuống nước, anh sẽ chọn ai?”

Ghen cũng phải chọn đối thủ, Lục Hành Chi còn lâu mới hạ giá.

Thế vì sao còn cướp case của hấn? Rảnh quá không có chuyện làm? Hay muốn thay vợ phân ưu? Dẹp đi, Lục Hành Chi hấn biết hấn giận, chỉ có điều không đánh giá đúng cơn giận của hấn, một tháng bị đuổi khỏi nhà, ngay cả Line cũng chặn, điện thoại thì vào sổ đen.

Cho nên mới bị ép đến bước này nhờ người truyền tin, đến cả chuyện hấn nửa đêm rút gân cũng dám lộ ra.

Nhưng mà hội bà tám văn phòng phân tích cũng có phần đúng: Toàn bộ chuyện này là do tâm lý vẩn vơ của Lục Hành Chi mà ra.

Anh nói Kiều Khả Nam làm không tốt, đúng. Nhưng vấn đề là, Lục Hành Chi vốn chẳng hy vọng hấn làm làm tốt, không giống ngày xưa, một câu chỉ điểm cũng không có.

Kiều Khả Nam vốn không suy đoán đến đây, nhưng khi Đình Đình nói, hấn liền cẩn thận suy nghĩ: Lục Hành Chi tên kia, có thể tiết lộ tâm tư của mình cho người khác sao?

Khăng định là 3 phần thật 7 phần giả, gói thành viên đạn bọc đường.

Làm luật sư đã nhiều năm, trải qua bao nhiêu vụ tranh chấp dai dẳng, mặc dù mệt chết, so với đại án, hấn quả thực thiên vị, nhưng dù kết quả có thế nào, ít nhất cũng không làm hại xã hội.

Ngày đó, mới thi đậu bằng luật sư, Lục Hành Chi đột nhiên hỏi: “Cậu muốn trở thành một luật sư như thế nào?”

Kiều Khả Nam gãi gãi đầu: “Không làm trái đạo đức xã hội ... Bảo em biện hộ cho tội phạm hiếp dâm, em không làm được.”

Lục Hành Chi xùy một cái: “Ngây thơ”. Nếu nhận án theo cảm tính như thế, không sớm thì muộn cũng chết đói.

Kiều Khả Nam nghe xong, con trâu búống bình nhảy ra: “Ngây thơ thì sao? Ngây thơ có gì không tốt? Mỗi người có quyền được biện hộ, nhưng chúng ta không làm trái lương tâm, không tiếp tay cho những kẻ lợi dụng quyền đó. Pháp luật bây giờ bảo hộ cả kẻ xấu, đương nhiên tội phạm hiếp dâm không phải kẻ nào cũng đáng xấu ... Mà có thể vì lí do gì đó mới làm sai.”

Điều 8 trong lời tuyên thệ luật sư: Tôi xin thề tuân thủ pháp luật, luôn áp dụng pháp luật phù hợp với đạo đức xã hội khi hành nghề.

Hấn vừa kết thúc kì tập huấn, vẫn còn nhớ kĩ, nhiệt huyết bừng bừng.

Lục Hành Chi lạnh nhạt nhìn hấn.

Kiều Khả Nam nói xong, nhớ đến án hiếp dâm trong tay anh, mới nói: “Nhưng mà, ít nhất cũng có người giúp bọn họ.”

Lục Hành Chi hừ lạnh.

Kiều Khả Nam bất đắc dĩ thở dài: “Thực ra em không hợp làm luật sư.”

Hùng hổ nói xong kết luận mình không hợp làm luật sư ... Lục Hành Chi thật muốn cốc đầu hấn: “Vậy giờ

cậu có thể lần.”

Lão gia giận dữ, Kiều Khả Nam ha ha cười: “Sau này có thể sửa dần dần, giống như quen bạn gái thôi, trước đây lúc điên nguyện vọng, tự dưng em bị ám đầu, không biết có phải ba già hiển linh không.”

Nói xong, hắn vỗ tay, nói: “Nói chung từ nay em sẽ nỗ lực hết sức, trở thành luật sư đúng với lời thề của mình. Lục luật sư, sau này nhờ anh chỉ giáo.”

...

Chuyện cũ trăm năm, hắn suýt đã quên, không ngờ Lục Hành Chi còn nhớ.

Dùng cách này bảo vệ hắn, tất cả người trong cuộc đều có lợi, hắn sẽ không biết, hoặc hắn không nghĩ ra càng tốt. Nếu đơn giản nhờ anh ngay từ đầu, có lẽ hắn sẽ tự dần vật ... Lần đầu tiên, sau đó lần thứ hai, thứ ba ... cuối cùng thành chết lặng, không còn ngây thơ.

Dùng tâm lương khổ, dùng cách của mình, giữ cho hắn mười năm thiên chân vô tà.

Không xinh đẹp, không sạch sẽ, không chính nghĩa, tất cả anh sẽ đẹp hết, để Kiều Khả Nam chỉ nhận việc hắn muốn làm ... dẫn hắn đi đến tận giờ, Kiều Khả Nam nhìn cuốn sổ trên bàn, lắc đầu cười khổ, muốn giận cũng không biết giận thế nào, Lục Hành Chi, anh nghĩ mình đang chơi Prince Maker hả????? Được rồi, hắn không đẹp, cũng không phải mỹ thiếu niên...

(Prince Maker: Một dạng game mô phỏng, nhiệm vụ của người chơi là sẽ nuôi đứa con trai của mình thành chàng trai hoàn hảo nhất)

Chỉ có người yêu hắn mới khùng như vậy.

Hắn bỗng nhiên không muốn để ý gì nữa, chỉ muốn gặp mặt vợ mình.

Một tháng chia xa, bảo không nhớ thì là nói dối.

Kiều Khả Nam tắt máy, chuẩn bị ra về, Lâm Triết Sinh kỳ lạ hỏi: “Lạ ghê, hôm nay Kiều luật sư đóng cửa không tiếp khách sao?”

Anh chưa nói hết, điện thoại đã vang lên, Lâm Triết Sinh trêu tức nhìn hắn, Kiều Khả Nam: “Ừ, hôm nay đóng cửa.”

Nói xong, hắn nhất nút nghe, tiêu sái rời đi.

Hoàn

Lễ vận đại đồng ()

Bản gốc:

Phiên âm Hán Việt: Đại đạo chi hành dã thiên hạ vi công, tuyền hiền dữ năng, giảng tín tu mục, cố nhân bất độc thân kỳ thân, bất độc tử kỳ tử, sử lão hữu sở chung, tráng hữu sở dụng, ấu hữu sở trưởng, quan quả cô độc phế tật giả giai hữu sở dưỡng. Nam hữu phận, nữ hữu quy, hóa ác kỳ khí ư địa dã bất tất vị kỷ, Lực ác kỳ bất xuất ư thân dã bất tất vị kỷ. Thị cố mưu bế nhi bất hưng, đạo thiết loạn tặc nhi bất tác, cố ngoại hộ nhi bất bế, thị vị đại đồng.

Dịch nghĩa: Ở thời Đại Đạo thực hành thì thiên hạ là của chung, người ta chọn kẻ hiền có tài năng, giảng điều xác thực, thực hiện trên thuận dưới hòa. Cho nên, người ta không chỉ thương kính riêng cha mẹ mình, không riêng yêu con mình. Để người già được nuôi dưỡng trọn đời, người trẻ được có công ăn việc làm, trẻ em được săn sóc đến trưởng thành, người ta thương kẻ góa, con cô, người già cô độc, người tàn tật được chu cấp, người nam có chức phận, người nữ có chồng con. Tài vật dư thừa nhưng không hoang phí mà vớt vata bãi, và cũng không nhặt lấy làm của riêng. Ghét sự không dùng sức ra làm việc nhưng cũng không chủ ý lo riêng cho mình. Vì vậy mà cơ mưu phải bế tắc, kẻ trộm cắp, người làm loạn làm giặc không nổi lên, cho nên cửa ngõ không cần đóng. Đó gọi là thời Đại Đồng.

37. Tuần Trăng Mật - Chương 37: Lý Tưởng Cuộc Sống P12

Lục Hành Chi giải quyết vụ Trần Dụ xong xuôi, nhưng anh không tiếp xúc nhiều với gã, gặp là muốn nôn, hầu hết là do học muội ra mặt.

Đưa nhau lên tòa, mọi việc vỡ lở, điều lệnh chưa đưa xuống, nhưng con đường sự nghiệp của cô chắc chắn tắc trở về sau, hoặc chuyển về phía Đông hoặc ra đảo phơi nắng, tự ngấm lại chuyện cuộc đời.

(Ra đảo phơi nắng: Bị cách chức)

Còn về một vị khác ... Cũng chả khá bao nhiêu, hơn nữa còn ly hôn với vợ, thái độ người vợ rất rõ ràng, lằng nhằng một lần kiện một lần. Tôn lão sư mười một lần làm cách mạng dân tộc, Trần Dụ có giỏi thì quần nửa thân dưới cho tốt, bằng không, coi chừng có ngày cô bắt được tận tay.

(Tôn lão sư: Tôn Trung Sơn mười một lần làm cách mạng mới thành công. Được hiểu như thua keo này ta bày keo khác)

Tiền thuế người dân đóng, lãng phí vào tình cảm cá nhân, Lục Hành Chi hỏi: “Đáng không?”

Về mặt học muội hoảng hốt: “Em không biết.”

Bọn họ học chung một giáo sư, trước đây làm nghiên cứu, giáo sư vốn có ý gán ghép hai người, nhưng Lục Hành Chi thẳng thừng tuyên bố “Hôn nhân của em, chỉ vì lợi ích.”

Vật đổi sao dời, anh thế mà cùng một người không thể đo đếm giá trị, báu vật vô giá kết hôn.

Dù sao, Lục Hành Chi cũng nâng đỡ cô, nhưng bản thân cô cũng có bản lĩnh, một đường thì từ kiểm sát đến quan tòa, rồi lên pháp viện, từ bồi thẩm leo lên chủ thẩm. Cô luôn giúp đỡ những người yếu thế, không bao giờ dụng hình bức dân, một mình cũng có thể lèo lái, cực kì tỉ mỉ. Nếu Kiều Khả Nam làm thẩm phán, chắc cũng sẽ thế này?

Ngoại trừ giới tính, điểm bất đồng duy nhất, đó là Kiều Khả Nam sẽ không bao giờ làm người thứ ba.

Học muội: “Em cũng không biết làm sao ... Áp lực quá mệt mỏi. Ba năm trước, truyền thông mắng em là quan tòa khủng long, người đời không cần biết đúng sai, nhắm vào em chỉ trích, em suýt chút nữa từ chức. Nhưng anh ta giữ em lại, làm bạn cạnh em, đồng viên em, còn nói những kẻ nói xấu em, thì over my dead body ...” Nói đến đây, cô cười khổ. “Lâu ngày sinh tình, biết rõ là sai, vẫn hăm vào.”

(Over my dead body: Bước qua xác tôi/ Không đời nào/ Không bao giờ có chuyện đó, ...)

Cho nên, khi vợ của người kia tìm đến tận cửa, cô mới biết mình sai lầm nghiêm trọng thế nào, bức thư hối lỗi đó, cô một nửa sợ hãi, nhưng một nửa thực lòng mà viết.

Tự mình hủy diệt lợi thế của mình.

Tư tưởng như vậy, đổi là trước đây, Lục Hành Chi chín phần chỉ cười giễu cợt, nhưng bây giờ anh có thể hiểu: “Còn tiền phí, hai người chuẩn bị xong chưa?”

Học muội: “... Em sẽ trả.”

Lục Hành Chi nhếch mi: “Cô trả nổi sao?”

Học muội im lặng, bằng giá của Lục Hành Chi cực cao, vượt qua mức trung bình so với án tương tự, nhưng cam kết thắng, không thắng không lấy tiền.

Nếu vụ này Trần Dụ thua, tội ngoại tình quá đủ xử lý hôn, đến lúc đó cả người cả tiền đều khó bảo toàn, nên khi soạn hợp đồng, nếu đồng ý, hai người sẽ chia đôi, mỗi bên một triệu, nếu một người gánh, không phải không thể trả, nhưng sẽ rất nặng, còn nếu chia đôi thì dễ thở hơn nhiều.

Mặt khác, Lục Hành Chi đã đong đếm khả năng của tên kia trước, mới ra con số này.

Nhưng xem ra kết quả ... vô phương cứu chữa, hết thuốc rồi.

(Vô phương cứu chữa: Raw là “ ” Đây là một câu tiếng Đài, hiểu sơ là: mắc bệnh/bị đau nhưng không chữa trị được, chỉ có thể cắt bỏ)

Học muội khó khăn nói: “Em có thể ... trả theo kì không?”

Lục Hành Chi dở khóc dở cười: “Trong hợp đồng không viết như vậy.”

Học muội thở dài: “Em biết, nhưng trên danh nghĩa anh ta chỉ có một căn nhà ...” Hơn nữa loại chuyện này, sao có thể không biết xấu hổ ngửa tay xin tiền cha mẹ chứ.

Lục Hành Chi lơ đãng nói: “VẬY BẢO GÃ BÁN ĐI, ANH SẼ KHÔNG GIẢI QUYẾT LOẠI CHUYỆN TRANH CÃI HỢP ĐỒNG, BÁN SỚM BÁN MUỘN CŨNG LÀ BÁN, THÊM NỮA ... ANH SẼ KHÔNG LẤY MỘT CẮC CỦA CÔ.”

Học muội kinh ngạc.

“Điều kiện là, chia tay với gã kia.” Lục Hành Chi: “Ngoại tình là một, không muốn trả tiền là hai, còn không thể bảo vệ cô, để mặc cô trở trối đứng trên tòa nói dối cho một gã đàn ông, cô còn muốn ở cạnh người như vậy sao?”

Học muội im lặng.

Để tội thông gian chỉ biến thành tai nạn, cô đã phá vỡ lời thề mình coi trọng nhất: trung thực. Trên tòa trợn mắt nói dối: “Chúng tôi không có bất kì quan hệ vượt quá chừng mực nào.”

Lục Hành Chi: “Anh đã nói hết nước, cô tự mình nghĩ đi, giải quyết cho tốt.”

“Cám ơn.” Cô cúi gập người chào. “Học trưởng, anh ... đã thay đổi rồi.”

Câu này anh đã nghe kén cả tai, là vợ mình nhắc nhiều nhất, Lục Hành Chi cứng ngắc quay đầu: “Mọi người đều sẽ thay đổi.”

“Đúng nhĩ.” Giống như mình, yêu mù quáng trở thành người thứ ba, biến thành diện mạo xấu xí.

Học muội đi rồi, Lục Hành Chi thở dài, ngồi xuống ghế sofa, uể oải day thái dương.

Có lẽ nên đặt khách sạn ngủ một giấc, mấy ngày ngủ ở sofa, xương cốt đau nhức ê ẩm, đã dùng khổ nhục kế bảy tám phần, còn không được chút hồi hãm, anh còn đang suy xét có nên bệnh một trận không, mặc dù cách này hơi ngu, nhưng cũng không phải vô dụng.

“Cốc cốc.” Là tiếng gõ cửa, Lục Hành Chi nhắm mắt nghỉ ngơi, nói: “Vào đi.”

Hôm nay không còn lịch hẹn, bây giờ chỉ còn Lisa ở văn phòng, Lục Hành Chi không mở mắt, nói: “Mở toàn bộ cửa sổ ra.”

Kiều Khả Nam: “... Đang mùa đông, mở cửa sổ làm gì, muốn bị cảm à?”

Lục Hành Chi trừng mắt, chỉ thấy người mình ngày nhớ đêm mong thực sự xuất hiện, còn đang ... mỉm cười? Hình ảnh quá ngoài sức tưởng tượng, Lục Hành Chi cảm thấy mình đang mơ, tay anh run run, cho đến khi chạm vào khuôn mặt cậu, cảm nhận độ ẩm trong tay, như sợ người chạy mất, anh liền kéo mạnh cậu vào lòng, ôm chặt.

Kiều Khả Nam đau: “Này, ôm nhẹ ...”

Lục Hành Chi không nhúc nhích, người run khe khẽ, Kiều Khả Nam cảm nhận được, thở dài, đành mặc kệ anh.

Hắn hỏi: “Anh rốt cuộc lấy bao nhiêu vậy?”

Lục Hành Chi nhẹ nhàng nhả ra một con số, Kiều Khả Nam nhảy dựng: “Anh là quỷ hút máu hả ... phí gì mà hơn cả một năm làm việc của em.”

Anh cười xì: “Đối phó với loại người đó, lấy đủ thôi.”

“Loại người nào? Mối tình đầu của em hả?” Kiều Khả Nam lầm bầm, hắn biết người này còn lâu mới có hảo ý, vốn đã đeo vào cổ Trần Dụ một cái tròng. “Chuyện xưa như Trái đất rồi ... Hajzzz... Ai bảo em không biết nhìn người.” Một Trần Dụ, một Tô Phái, một Lục Hành Chi ... Mấy người đang thi nhau tăng sức chống chịu của tui đó hả.

Cũng may biểu hiện của hàng này đã cứu lại tất cả, bằng không đời này hắn cũng hoàn toàn chết tâm, phát ông tay áo, không yêu nữa.

Đo đếm, người trong ngực càng ngày càng ngày chọc người triu mến, còn dám tính ngã bệnh: “Tuổi đã cao, bảo vệ sức khỏe đi, anh mà ngã, trụ cột kinh tế trong nhà cũng đổ, em lấy đâu ra chỗ dựa để ngây thơ.”

Lục Hành Chi nhếch mày, Kiều Khả Nam hôn miệng anh, tóm cái cà vạt ngấm nghĩa: “Em nhận, đời này sẽ an phận ở bên anh, nhưng cái dục vọng méo mó của anh em không thỏa mãn hết được đâu, thi thoảng

sẽ chống lại ... Anh biết mà, hôn nhân là tôn trọng lẫn nhau, chứ không phải một bên chỉ một bên nghe.”
Lệ thuộc và nương tựa, nghe thì giống nhưng bản chất khác nhau.

Dứt lời, hần bĩu môi: “... Thực ra, em rất sợ bị anh đá.”

Lục Hành Chi: “?”

Kiều Khả Nam thở hắt: “Anh với mọi người nghiêm khắc, với trợ lý thì như quăng giấy vệ sinh, không theo kịp chân anh, sớm muộn cũng bị đá, đương nhiên em có thể chống đỡ, ít nhất là có thể thuận tính tình anh, bây giờ anh còn yêu em, em không nghi ngờ, thế nhưng năm năm, mười năm, khi em không theo kịp, em không chắc anh muốn mang em theo bao lâu.”

Vừa nghĩ, lại thấy bực bội: “Anh đến cả 5 kg cũng ghét bỏ.”

Cái này không liên quan đến đạo đức, mà là nhân tính con người, có bao nhiêu đôi lứa quen nhau, lại không thể sống bước cùng đi, dẫn đến chia lìa? Một người tiến về phía trước, một người dậm chân tại chỗ, hoặc im lặng rút lui, khiến khoảng cách lớn dần, Trần Dụ và Vương Tinh Bình cũng vậy, Vương Tinh Bình bởi vì yêu, tha thứ bao lần, cuối cùng cũng không chống được, suy nghĩ thay đổi, lựa chọn buông tay.

Kiều Khả Nam: “Không phải chỉ mình anh sợ...”

Giữa những người yêu, lo được lo mất, ai cũng sợ.

Kiều Khả Nam cảm thấy bản thân thật giống một con chó bị vứt bỏ, ngày ngày nơm nớp sợ hãi, lo mình biểu hiện không tốt, chủ nhân sẽ ghét, vứt đi.

Lục Hành Chi ôm chặt hần: “Bảo bối...”

Kiều Khả Nam thở phì phò, nhéo mũi anh: “Kết quả em tắt bật một vòng, cuối cùng chả được ích gì, anh muốn em cứ ngu ngơ thế này mãi, có đúng không?”

Lục Hành Chi không đáp, suy đoán mơ hồ trở thành sự thực, Kiều Khả Nam trầm nghĩ, cái này là đáp án thật hả.

Đúng là ... Hần hết cả hơi: “Như vậy đâu có được? Còn không thể hỗ trợ anh.”

Lục Hành Chi xoa mặt hần, vừa yêu vừa thành kính, những lời này anh vốn không muốn nói, cậu ghét sự yếu đuối, nhưng một tháng chia xa, ít nhiều gì cũng bị đả động. “Những lần anh bận án không về, không phải không thể về, mà là không muốn về.”

Kiều Khả Nam không hiểu: “Vì sao?”

Lục Hành Chi: “Ồ trên tòa, anh là đại diện cho thân chủ, những người khác không để vào mắt, dù họ có khóc lóc, phần hận, không cam lòng ... những thứ đó rất dễ lây lan ... Trước đây anh chỉ thấy coi thường, nhưng bây giờ càng ngày càng không được, mỗi lần thấy em, lòng sẽ mềm xuống, không thể máu lạnh cứng rắn, đó là lí do anh lảng tránh.”

“Nhưng cho dù vậy ... cũng không thể không cần em.”

Trái tim Kiều Khả Nam chấn động.

Lục Hành Chi cúi đầu, nặng nề lặp lại lần thứ hai: “Không thể không cần em.”

Không có em, anh sẽ gục.

Đúng là vẫn cần ngôn ngữ biểu đạt nhỉ ... Giọng Lục Hành Chi rất nghiêm túc, còn hơi tang thương. Anh thật không ngờ Kiều Khả Nam sẽ bất an, dù sao cả ngày cậu cứ hi ha, không tìm không phổi, hay chọc giận anh, còn chẳng biết lo nghĩ.

Anh yêu Kiều Khả Nam, có thể thay cậu thu xếp tất cả, nhưng không thể suy nghĩ mọi chuyện giùm cậu, nhưng đến việc sau này hai người chết sẽ thiếu anh cũng tính toán xong, Kiều Khả Nam theo anh là được.

Có nằm xuống, anh cũng mang theo, vác cả đời.

Không ngờ, cậu cũng bất an như mình.

Lục Hành Chi hít vào: “Em bảo anh đừng quên lời hứa ban đầu, anh cũng mong em không bao giờ thay đổi, lúc đó mới khiến anh ... thả lỏng.”

Anh chôn mặt thật sâu vào vai Kiều Khả Nam, tự dưng lộ ra vẻ mặt khó coi này, tuyệt đối không thể cho cậu thấy.

Đây là tôn nghiêm của anh, là ranh giới cuối cùng.

“Anh thích cách em chú tâm đối đãi mọi người, bất luận người đó có địa vị gì, anh thích em ...”

“Được rồi, đừng nói nữa. Kiều Khả Nam nghe xong mặt đỏ bừng, giọng nói của Lục Hành Chi cực kiên quyết, hẳn hold không nổi.

Đương nhiên, anh rất thật lòng, nhưng hấn không am hiểu phương thức giải bày này, Kiều Khả Nam không ép anh.

Hấn nhẹ nhàng vỗ đầu Lục Hành Chi, bấy lâu nay, anh không hề bảo mình phải giúp, một lòng làm chuyện lớn. Nếu Lục Hành Chi so với hấn tưởng tượng đã sớm thừa nhận hấn từ lâu, hấn đâu còn gì để lẩn tránh?

Nếu hấn có thể làm chỗ dựa cho anh ... Như vậy đã đủ, quá đủ rồi.

Kiều Khả Nam hôn lên đỉnh đầu anh: “Về nhà đi.”

“... Ừ.”

__Hết__

38. Tuần Trăng Mật - Chương 38: Lý Tưởng Cuộc Sống P13

Đông đi xuân đến, lại qua một năm.

Không bị Trần Dụ quấy rầy, Kiều Khả Nam được yên tĩnh hẳn, tuy hấn không kéo gã vào sổ đen, nhưng mỗi lần cuộc gọi đến, tám phần mười hấn sẽ cau mày, do dự có nên nhận hay không.

Ngược lại, Vương Tinh Bình trở thành khách quen của Lâm Triết Sênh, cô thường xuyên tới chơi, thông báo tình hình gần nhất, tin hot chính là: “Hấn bị chuyển sang ban thi hành.”

Ban thi hành, cơn ác mộng của mọi thư kí, đơn giản mà nói đây là bộ phận thi hành án của tòa – là đòi nợ đó. Vì đa phần tranh chấp là của ngân hàng, mỗi ngày phải nghe một đám người nheo nhéo chỉ trích, mặc dù tiền thưởng hậu hĩnh, nhưng chẳng ai muốn làm, công việc này vốn thay phiên nhau.

Trần Dụ chuyển công tác sau năm mới, tuy mặt ngoài nói luân phiên, nhưng ai cũng hiểu hấn sẽ xuống hấn, ngắn gọn là vô pháp thắng thiên.

Nói đến đây, Vương Tinh Bình hả hê cười: “Anh ta ở đó chết già đi, dù muốn từ chức thì với cái tuổi đó, có thể tìm được công việc gì chứ.”

Độc nhất chính là nữ nhân tâm ... Kiều Khả Nam run rẩy.

Nhưng mà Vương Kim Bình ... À nhầm, Vương Tinh Bình còn chưa dừng ở đó, Trần Dụ vì thanh toán tiền phí cho Lục Hành Chi, lại không muốn ngừng tay xin hai cạ công bằng mà nói, hấn rất hiểu thảo, tranh

chấp quyền nuôi con cũng do sợ cha mẹ không vui. Vì vậy, hắn chỉ có thể bán nhà, Vương Tinh Bình nghe xong, che ngực tức giận nói: “Nếu anh muốn bán thì bán cho tôi, tôi lấy giá thị trường.”

Wương Tinh Bình dạy ở lớp bổ túc, xét nghề nghiệp: ổn định, xét năng lực: có cơ hội thăng tiến, tài chính được thẩm định tốt, ngân hàng phê duyệt cho vay,

Trần Dụ cố gắng lấy giá cao nhất, cô sảng khoái nói: “Giữa vợ chồng không cần phân ai nộp thuế, tôi trả cho anh, lập tức chuyển hộ khẩu sang tên tôi.”

Thuế bán nhà rất cao, Trần Dụ nghe xong mừng còn không kịp, Vương Tinh Bình không nói hai lời chuyển gần mười triệu vào tài khoản của hắn. Hành động này khiến ngân hàng nghi ngờ, lập tức báo cục thuế kiểm tra có dấu vết rửa tiền không. Trần Dụ gào thét: “Đây là vợ tôi cho tôi.”

(10 triệu Đài khoảng 7,6 tỷ VNĐ)

Wương Tinh Bình chuyển tiền bằng tài khoản của một người bạn, cô nói: “Bạn tôi muốn mua nhà của anh ta, anh ta muốn trốn thuế nên lấy tôi đứng tên, 100% là hành động mua bán, các vị cứ tính cho đủ, đừng thu thiếu thuế.”

...

Vì vậy, phòng ở thuộc về cô, Trần Dụ vừa phải trả cho Lục Hành Chi, vừa phải trả thuế, bị lột hai tầng da.

Lục Hành Chi nhận được tiền, hào phóng viết một tờ séc cho học muội: “Cầm số tiền này ra ngoài trải nghiệm, học tiến sĩ luật hay nghiên cứu gì đó, ở Đài Loan đã mang tiếng, nhiều người nhiều miệng, cô ở lại không thể phát triển.”

Học muội khiếp sợ, vội vàng nói vô công bắt hưởng lộc, lần này Lục Hành Chi và Kiều Khả Nam khôi phục ngọt ngào như xưa, khiến anh nghĩ đến chuyện ngày trước, hiếm khi hòa nhã nói: “Trước đây giáo sư muốn anh nâng đỡ cô, nhưng cô không chịu thua kém, không cần anh giúp, bây giờ coi như thực hiện di ngôn của thầy, ông nằm dưới đất cũng đỡ thương xót.”

(Vô công bắt hưởng lộc: Không có công không thể nhận thưởng)

Học muội nước mắt tí tách, cuối cùng ngẩng đầu lên: “Học trưởng, sau này nếu anh cần nhờ gì, em sẽ không từ chối.” Nói xong, cô chùi nước mắt, nói: “Nhưng anh không cần giúp đỡ em.”

Lục Hành Chi quay đi: “Không phải anh không có tiếc nuối ...”

Học muội: “?”

Lục Hành Chi sờ chiếc nhẫn trên ngón áp út của mình: “Anh là gay.”

Học muội giật mình, Lục Hành Chi: “Bây giờ Đài Loan chưa cho phép đồng tính kết hôn, anh cảm thấy rất tiếc nuối ... Chờ người ta chuyển đổi quá chậm, bên trên toàn một lũ hủ bại, người nào người nấy chỉ lo lợi ích của mình, mặc kệ dân chúng thế nào, không sớm thì muộn cũng phải thay máu.”

(Hủ bại: cổ hủ, mục nát, ăn hại, ...)

Học muội có chút chần chừ: “Cho nên ...”

Lục Hành Chi: “Anh cho cô bốn năm, bốn năm sau mang một văn bằng thật đẹp trở về, sau đó anh sẽ giới thiệu cô vào đảng, bắt đầu từ cơ sở, sau đó thì tự bước lên, lấy thực lực của cô, nhất định có thể. Trải qua việc này, hẳn cô đã có tiến bộ về tinh thần, những thứ khác, anh sẽ giúp.”

Dứt lời, hắn đẩy tấm séc về trước: “Tự mình nghĩ, anh không ép.”

Nói không ép, nhưng Lục Hành Chi đã sớm tóm cô vào tay. Một loạt hành động vừa uy hiếp, vừa lợi dụng, vừa bồi dưỡng, ngoại trừ Đàm Thượng Nguyên được định sẵn nối nghiệp anh, có thể đưa thêm ai vào chính trường cứ đưa, càng nhiều càng tốt.

Cô nhi viện, tập hợp những đứa trẻ bị cha mẹ gạt bỏ, hiểu được ranh giới đau khổ, Lục Hành Chi bỏ rất nhiều thời gian quan sát tính cách và chỉ hướng của chúng, quá thực dụng hay dễ trở mặt đều bị loại, bây giờ anh ở vòng ngoài, so với lúc trước có thể làm nhiều hơn, tốt hơn. Vốn cứ nghĩ ông trời đã trả lại cho mình tất cả, nhưng sự thực thì không phải vậy.

Còn dựa vào bản thân nghĩ thế nào, làm thế nào.

Anh chém giá cắt cổ là có nguyên nhân, Kiều Khả Nam không biết, nếu cậu biết thế nào cũng âm ỉ một phen.

Cũng may anh không cần số lượng, chỉ cần chất lượng.

Học muội nhận lời, cuối cùng cuộc sống cũng có hi vọng, hai bên có lợi, thật đáng mừng.

Quay lại Trần Dụ, từ ngày chuyển công tác, hắn tăng ca liên miên, Vương Tinh Bình cả ngày chăm chọc nói xóc, thấy hắn đau chỗ nào thì chọc chỗ đó, làm Trần Dụ không muốn về nhà, mà chương trình dạy của cô lại giảm, có thời gian ở gần con gái.

Dù sao cũng là mẹ con, sau lúng túng ban đầu hai người gần gũi rất nhanh.

Vương Tinh Bình đôi lúc vô tình nói với con bé, ba bên ngoài đã có người khác, không thích bị quản, nên không muốn về nhà.

Kiều Khả Nam nghe xong, phản đối: “Cô làm vậy không tốt cho đứa bé ...”

Vương Tinh Bình: “Đừng xem con tôi là đồ ngọc, anh nghĩ tại sao tôi biết chuyện của anh ta với cô thẩm phán chứ? Là con bé phát hiện, mách tôi đấy. Phụ nữ, dù là bảy, mười bảy, hai bảy hay bảy mươi tuổi đều là phụ nữ, đàn ông mấy người làm gì bên ngoài, chúng tôi nghĩ một cái là biết có trá rồi ... À, chiếu tướng.”

Kiều Khả Nam: “...”

Hắn nhìn con vua cô độc trên bàn cờ, toàn bộ lãnh thổ đã bị quân nữ chiếm đóng.

Vương Tinh Bình cũng đủ độc đáo, vừa trò chuyện miễn phí vừa dạy hắn chơi cờ ... Nhưng Kiều Khả Nam chưa từng thắng được.

Hắn ý đồ lùi về bên phải, Vương Tinh Bình không đuổi, nhắc một con tốt: “Chiếu tướng.”

Chạy đâu cũng chết, Kiều Khả Nam đầu hàng.

Vương Tinh Bình: “Có lẽ phải dạy con bé sớm, đàn ông phải nhìn kĩ, cổ tích cũng chỉ là cổ tích, giống như tôi năm đó mất mù ...” Nói đến đây, cô thở dài: “Không ngờ chỉ một câu nói băng quơ của anh ta, lại là sự thật.”

Kiều Khả Nam cười ha ha, đừng nói hắn tự mình đa tình, hoa đào ít cũng là hoa đào, hắn sợ Vương Tinh Bình có suy nghĩ khác với mình, đừng nói come out, đến cả chồng hắn cũng cho cô xem, Vương Tinh Bình sau khi chứng kiến sự hung ác của Lục Hành Chi, lập tức chịu thua, đúng là cô vẫn còn tiếc nuối ... và một chút tình cảm ngày xưa với Kiều Khả Nam.

Vương Tinh Bình: “Nhưng mà ... Anh ta không phải người xấu.”

Kiều Khả Nam khịt mũi: “Ừ.”

Ký ức năm đó ulla về, hai con người từng yêu Trần Dụ ngồi cạnh nhau than ngắn thở dài. Ánh sáng của hắn đã từng cổ vũ bọn họ, Vương Tinh Bình chống đỡ đến hôm nay, cũng là do tình yêu cứu vớt, đến khi phát hiện thói quen dối trá của gã, mới giật mình biết nó có từ đâu.

“Lần đầu tiên hắn ... ngoại tình là do cuộc thi thẩm phán, khi đó tôi bận tối mắt, bỏ qua tâm tình của hắn, thái độ rất lạnh nhạt. Tất nhiên, dù lí do gì ngoại tình cũng sai, nhưng giữa vợ chồng, không thể phân ai trắng ai đen.”

Kiều Khả Nam gật gù, vô cùng thấu hiểu: “Tôi biết.”

Vương Tinh Bình cầm quân tốt hất cẳng con vua, nói: “Tôi muốn mạnh, luôn nghĩ hấn không đuổi kịp, không thích đi cùng, vứt hấn một xó còn mình thì phăng phăng vui vẻ tiến lên ... Vừa quay đầu lại, khoảng cách đã xa như kì nghệ của tôi với anh.”

Kiều Khả Nam: “...”

Đi sai nước cờ thì sao? Sai thì sao? Sai thì sao?

Phong thủy luân chuyển, ngày trước Vương Tinh Bình không chịu ly hôn, hôm nay Trần Dụ không chịu gạt đầu, sợ không giành được quyền nuôi con gái.

Vương Tinh Bình lấy quân cờ mình vừa ăn được, lạnh lùng nói: “Mọi chuyện tôi đã chuẩn bị xong, sẽ xử lý sớm thôi.”

Kiều Khả Nam: “Con bé thì sao?”

Vương Tinh Bình trừng mắt, sau đó bật cười: “Gì, sợ tôi ngược đãi nó hả? Yên tâm, còn bé là khúc thịt cắt ra từ bụng tôi, tôi có thể nhượng bộ có thể hi sinh vì nó không chút oán hận, còn về lão Vương ... thật đáng tiếc, hấn hết cơ hội rồi.”

Kiều Khả Nam: “Lão Vương là ai?” Trần Dụ đâu phải họ Vương?

Vương Tinh Bình nháy mắt: “Lão Vương, Vương Bát Đản gọi tắt đó.”

(Vương Bát Đản: Câu chữ: đồ lưu manh/khốn nạn/xấu xa/ ...)

Vương Tinh Bình: “Tốt nhất anh ta đừng quay về nữa, đi tìm người phụ nữ khác đi, tôi còn nhiều kế hoạch lắm.”

Cô cười thật tao nhã, uống một ngụm nước, Kiều Khả Nam cúi xuống nhìn bàn cờ, run rẩy lần hai, chọc hùnh chọc hồ chớ chọc phụ nữ, các cụ nói cấm có sai ...

(Hùng: gấu)

※

Oan gia ngõ hẹp, Kiều Khả Nam đến pháp viện, không thể tránh đụng mặt Trần Dụ.

Án kiện đã qua một năm, hần ta gầy đi nhiều, sắp khôi phục dáng người lúc trước, nhưng gương mặt mệt mỏi khó nén, già nua không giải thích được. Hần lẳng lẳng hút thuốc, khi thấy Kiều Khả Nam cũng giật mình.

Hai người im lặng hồi lâu, Kiều Khả Nam vốn định bỏ đi, khi lướt qua người gã, bất ngờ Trần Dụ lên tiếng: “Cậu vẫn tốt số như vậy.”

Nói thật, dù bây giờ gã có nói gì Kiều Khả Nam cũng chẳng quan tâm. Không cần để bụng một người không liên quan đến mình, sự phản bội đã sớm biến gã thành một trò cười.

Kiều Khả Nam: “Có một chuyện tôi vẫn luôn tò mò ... Cái lý tưởng cuộc sống của cậu, rốt cuộc là thế nào?”

Trần Dụ cười khỏ: “Cậu châm chọc tôi à?”

Kiều Khả Nam lắc đầu: “Một gia đình êm ấm, một người vợ xinh đẹp, một con gái đáng yêu, một sự nghiệp ổn định ... Cậu đã có tất cả những thứ đó, không phải sao?”

Trần Dụ không lên tiếng, Kiều Khả Nam thở dài: “Không biết đủ, mãi mãi giậm chân tại chỗ sẽ chẳng bao giờ chạm đến cái gọi là lý tưởng cuộc sống.”

Hần bước đi, Trần Dụ có phản ứng thế nào hần cũng không cần biết, chỉ là thấy bất đắc dĩ. Tốt số? Lúc hần khóc, lúc hần khỏ, người nào quan tâm? Lên trung học mất đi song thân, ở nhà bà con ăn nhờ ở đậu, phải nhìn sắc mặt người khác, mới có tính cách này ...

Tính cách hình thành số phận, hần không nhận mình thành công, chỉ là những người hần yêu thương, bây giờ vẫn ở bên cạnh hần.

Hần thấy đủ.

Để hồi báo họ, hần vẫn luôn nỗ lực, liên tục bước đi.

Hần thở phào một cái, trong lòng nói “Cám ơn” Trần Dụ: Cảm ơn cậu đã làm bạn với tôi, cùng tôi bước qua tuổi thanh xuân, cảm ơn sự tổn thương của cậu, để cho tôi hoàn toàn cắt đứt, lột xác trưởng thành.

Kiều Khả Nam gọi điện cho Lục Hành Chi: “Anh đang ở đâu đấy? Em đã lượn khắp pháp viện tám trăm vòng, nếu là thành Jericho thì đã sập lâu rồi.”

(Thành Jericho: Ngôi thành kiên cố nhất cổ đại, ý chỉ Kiều Khả Nam đợi rất lâu, đến mức Thành Jericho cũng phải sập)

Lục Hành Chi trả lời: “Vừa đi với Chu Sơ ... Em ở đâu? Anh tới tìm.”

Kiều Khả Nam: “Em ở ...”

Hắn đang định nói, ngẩng đầu lên bỗng thấy Lục Hành Chi đang ở bên đường. Anh không nhìn thấy hắn, tay cầm vô lăng chăm chú nói chuyện. Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương. Trong đầu Kiều Khả Nam đột nhiên nhớ lại hai câu thơ trong “Kinh thi”. Bỗng rất muốn cười.

Lục Hành Chi: “??”

Kiều Khả Nam: “Không có gì, anh ở yên đó, để em qua tìm.”

Hắn cúp điện thoại, từng bước tới gần lý tưởng cuộc sống của mình.

__Hết__

Kinh thi: Sách tuyển tập hợp thơ ca khuyết danh của Trung Quốc:

Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương (Người mà mình đang tìm kiếm, đang ở đâu giữa vùng nước mênh mông): Ý nói một tình yêu vô định, bất lực, không biết tìm người yêu ở đâu. Trong truyện thì Kiều Khả Nam ngược mắt lên đã thấy Lục Hành Chi, tức là một điều rất kì diệu.

Để hiểu thêm, hai câu này trích từ bài Kiêm gia 1:

Kiêm gia thương thương,

Bạch lộ vi sương.

Sở vị y nhân,

Tại thủy nhất phương.

Tổ hồi tòng chi,

Đạo trở thả trường,

Tổ du tòng chi,

Uyển tại thủy trung ương

Dịch thơ:

Lau lách rườm rà xanh tốt,

Móc trắng làm sương,

Người mà mình nói đến

Thì ở về một phương nào của vùng nước mênh mông.

Đi ngược dòng mà theo cùng,

Đường đi hiểm trở, lại xa dài.

Đi xuôi dòng mà theo cùng.

Thì thấy nghiễm nhiên ở giữa vùng nước mênh mông ấy (mà không thể đến gần được).

Chú giải: Mùa thu nước đầy, người mình đang nói đến kia lại ở về một phương của vùng nước mênh mông, lai láng. Đi ngược lên hay đi xuôi dòng đều không gặp được. Hay có thể hiểu là tình yêu bất lực.

39. Tuần Trăng Mật - Chương 39: Chơi Xuân

Giới luật pháp Đài Loan rất nhỏ.

Đặc biệt là trên tòa án, giữa các bộ phận gần như không tách biệt, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, luật sư, thẩm phán, tư pháp, nhân viên thường xuyên chiếu cố qua lại, vì vậy, chuyện như ngày hôm nay không phải lần đầu tiên

“... A, Lục luật sư.” Hai giờ chiều, Kiều Khả Nam đi ra từ cửa hông pháp viện, đúng lúc thấy vài luật sư đang túm tụm cùng nhau, nói chuyện hút thuốc.

Lục Hành Chi mặc một bộ tây trang lam đậm, cà vạt ngắn nắp màu xám tro, vẻ đẹp trai ở giữa đám người cực kỳ nổi bật, anh nghe tiếng gọi liền quay lại, nhìn thấy Kiều Khả Nam: “Oh, Kiều luật sư.”

Lục Hành Chi đã cai thuốc, chỉ đứng bên nói chuyện với mọi người, bàn luận một ít nghiệp vụ và trao đổi ý kiến, anh nhìn mọi người làm thế cáo từ, đến chỗ Kiều Khả Nam: “Phiên tòa kết thúc? Còn việc gì không?”

Kiều Khả Nam cầm điện thoại kiểm tra công việc: “Để xem ... Không có, nhưng còn ít tư liệu chưa chỉnh sửa.”

Lục Hành Chi: “Vừa khéo, đi ăn cơm với tôi. Cậu lái xe tới?”

Kiều Khả Nam gật đầu.

“Vậy ngồi xe cậu đi, xe tôi để trợ lý đưa về.”

Giọng nói của anh rất đương nhiên, Kiều Khả Nam không nhận được hỏi: “Anh không ngại làm phiên người ta sao.”

Lục Hành Chi xì một tiếng: “Tôi không sai bảo cô ấy, cô ấy mới lo lắng.”

Kiều Khả Nam hết cách, hai người sống vai rời đi, rõ ràng giữ khoảng cách với nhau, nhưng tạo ra cảm giác thân mật khó diễn tả ... Hai cô gái đi ra từ pháp viện phía sau, một người nhỏ giọng nói: “Có phải tôi tưởng tượng không? Hình như Lục luật sư cố tình chờ Kiều luật sư xuất hiện...” Tìm chỗ đậu xe quanh pháp viện rất khó, vì sợ trễ phiên tòa, mọi người đều chọn taxi, nhưng Lục luật sư thì khác, lần nào cũng để trợ lý lái xe về là sao?

“Hai người này ... có chút đen tối.”

Đình Đình hôm nay giúp luật sư của mình đưa tài liệu đáp: “Quan hệ của hai thầy trò họ tốt, hơn nữa Lục luật sư đã sớm có lão bà xinh đẹp như tiên nữ ở nhà, cô đừng có mà suy diễn.”

“Ai, nói vậy thôi mà.”

Có bát quái nhưng không thể tám chẳng khác gì có rằm không thể thả, đau khổ quá đi ~~ Đình Đình thở dài.

Trên thực tế, từ trên xuống dưới văn phòng luật sư Vũ Văn đã biết hai người là một đôi. Thời gian đầu, mọi người cực kỳ khiếp sợ. Vốn hai người cũng không có ý định giấu diếm, đặc biệt là chiếc nhẫn trên tay Lục luật sư, chẳng biết từ lúc nào, Kiều Khả Nam cũng có một cái y hệt. Có lần cô không nhận được tò mò, hỏi: “Nhẫn của hai anh ... giống nhau vậy?”

Kiều Khả Nam mỉm cười: “Là một đôi.”

Một đôi, không phải trùng hợp, không phải đùng hàng. Hấn thừa nhận quá thản nhiên, khiến Đình Đình ngơ ra không biết đáp lại sao, tự trấn an một hồi mới nói: “... Thật xứng đôi.” Không biết là nói nhấn, hay nói người.

Kiều Khả Nam: “Cám ơn.”

Bát quái công sở rất dễ truyền đi. Giới pháp luật hầu hết rất bảo thủ, văn phòng Vũ Văn ngược lại, tự nhất trí không bàn tán chuyện này. Mỗi nhà mỗi cảnh, không phải bọn họ sợ Lục luật sư, mà nhân khí của Tiểu Kiều quá tốt, từ ngày nghỉ việc ở đây, ngày lễ ngày tết vẫn không quên ân cần thăm hỏi, càng không nói đến việc tương trợ giúp đỡ vân vân.

“Ai, Tiểu Kiều theo lão Lục chắc chắn ăn không ít khổ. Nhìn tính cách lão Lục, làm thủ trưởng đã quá, lại còn làm lão công?”. Có lần mọi người rảnh rỗi, chẳng biết ai nói ra, liền nhận được sự đồng thuận của rất nhiều người: “Đúng. Đúng, quá đúng!”

Đặc biệt, ở bên ngoài Kiều Khả Nam đều bày ra bộ dáng nhẹ nhàng điềm đạm trước Lục Hành Chi, mở miệng ngậm miệng cũng “Anh”, “Ngài”. Nói năng kính trọng, lần trước Lục luật sư giành án, cũng không hó hé nửa câu, rõ là phe yếu thế.

Đúng là một đôi tra công thánh mẫu thụ điển hình, thương cảm a!

Chỉ có Đình Đình suy nghĩ khác. Theo những gì cô biết về Kiều Khả Nam, hấn có hiền lành thật, nhưng tuyệt đối không phải loại nhu nhược thuận theo người khác, tuy dễ gần dễ tính, nhưng đã cố chấp thì Vũ Văn luật sư cũng không nói được, hơn nữa Kiều Khả Nam không ham danh lợi tiền tài, bất tuân quy tắc, tuy làm một tiểu luật sư, nhưng có thể sống thẳng lưng. Nếu bảo anh ngoan ngoãn xách giày cho Lục Hành Chi ... Đình Đình còn khuya mới tin.

Đình Đình càng nghĩ càng thấy mình quá bá, len lén hỏi Kiều Khả Nam: “Em cảm thấy Lục luật sư có “Khí quân nghiêm”?”

Kiều Khả Nam bất ngờ, sau đó bật cười, để ngón trỏ trên môi “Suyt”: “Em có thể giữ kín bí mật này không.”

Hừ, quả thế.

Nhìn thân ảnh phía xa của hai người, Đình Đình linh ngộ: Đây mới đúng là ngự phu thuật a! Trước mặt người ngoài thì vậy đó, nhưng sau lưng thì nằm bên trong mới biết chán có rận, nhìn bộ dạng hưởng thụ của Lục luật sư ... Rõ là vui sướng ra mặt!

Còn chuyện đoạt case ... Đó là việc riêng của hai người, hơn nữa cô chắc chắn, Lục luật sư tuyệt đối không để kẻ kia yên. Nghe đồn, Lục luật sư vì việc đó tỏa khí đen suốt mấy ngày – (Trích Lisa). Đình Đình nhớ lại, đột nhiên cảm thấy rất đồng tình với kẻ dám đắc tội Lục luật sư ...

Trong thùng xe nhỏ hẹp, hai người đàn ông dính chung một chỗ, say đắm hôn môi.

Môi kề môi, tiếng nước bọt dính dớp vang vọng, Kiều Khả Nam ngồi trên ghế lái, chịu đựng anh đè ép hôn cắn, môi lưỡi quần quýt.

Cũng may cửa xe đã dán kính cách nhiệt, người ở trong có thể nhìn ra ngoài, người ngoài không thể thấy bên trong.

Ban đầu chỉ là đơn thuần hôn, nhưng Lục Hành Chi càng hôn càng quá phận, xâm chiếm không thiếu một ngách nào, tay dần trượt xuống, kéo vạt áo, nới cà-vạt, vuốt ve làn da bóng loáng mê người của người dưới thân.

Kiều Khả Nam run run, cho đến khi hạt đậu bị néo một cái, hấn mới “A” lên, âm điệu ngọt ngào cao vút, cực kỳ quyến rũ.

Lục Hành Chi khê cười, đang định tiến thêm bước nữa, người dưới thân đột nhiên tỉnh táo lại: “Không, không được ...”

“Uh? Vì sao?” Lục Hành Chi cắn lỗ tai hắn.

Vì sao ... Kiều Khả Nam thở một hơi dài, túm cà-vạt của anh, không nhịn được trợn trắng mắt: “Anh có biết để ý xung quanh không? Anh CMN dám rờ xuống nữa tui hủy anh!”

Bên trái một tòa TV S, bên phải một tòa X, phía trước là Đài Đông, ở trong khu dân cư, đúng là khóc không ra tiếng ...

Lục Hành Chi thở dài. Quả thực anh có hơi mất kiểm soát, nơi này không phải địa điểm thích hợp chơi xe rung.

Anh ngồi thẳng dậy, thành thật trở về ghế phó lái, ban đầu vốn chỉ hôn môi, nhưng hơn một tháng xa cách, khi chạm vào da thịt ấm áp của người yêu, anh nhịn không nổi.

Lục Hành Chi kéo cà-vạt, ổn định hơi thở hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Kiều Khả Nam vừa chỉnh lý tóc tai vừa nói: “Có một án giết người, đang đề nghị 7 năm, hôm nay không biết thêm bao nhiêu.”

“Thế à?” Lục Hành Chi không quá quan tâm, trên tòa chuyện như thế là quá bình thường. Nhưng mà nói đến 7 năm ... Anh hừ một tiếng: “Ngu xuẩn.”

Thời gian anh và cậu ở cùng nhau, cũng vừa tròn bảy năm. Mỗi giây mỗi phút trôi qua còn ngại không đủ, lại có kẻ trong một phút sai lầm hủy cả tương lai, ngu xuẩn.

Xuân hoa trăng thu, hạ hà đông vũ, một năm bốn mùa cảnh sắc biết bao tươi đẹp, anh nhất định phải nắm tay cậu thường thức, quyết không bỏ qua.

“Đúng, ngu xuẩn.” Hấn nắm hai vai anh, để anh xoay người lại, giúp anh sửa sang cà-vạt. “Cho nên anh đây, kiểm điểm đi, đừng nghĩ già đầu là có thể làm chuyện ảnh hưởng thuần phong mỹ tục, cương lên là muốn play xe hơi, anh muốn về đồn hả, xù xuống ngay.”

Lục Hành Chi chấm chấm chấm, hiếm khi không thể phản bác.

Kiều Khả Nam thất lại cà-vạt: “Đi ăn ở đâu? Lần trước em rồi, giờ đến lượt anh, đừng có đẩy cho em.” Mỗi ngày suy nghĩ ăn gì uống gì mặc gì dùng gì đúng đủ phiền, hai người phân chia thay nhau quyết định, đầu sao cách một ngày sầu nào vẫn hơn ngày nào cũng sầu nào.

Lục Hành Chi ngẫm nghĩ: “Đến quán của chú Tôn đi.” Chú Tôn là thẩm phán về hưu, cùng vợ ẩn cư ở một ngọn núi, mở quán ăn.

Kiều Khả Nam liếc xéo: “Chịu chi quá!”

Lục Hành Chi: “Hôm nay anh quyết định mà ... Lái xe đi, phu nhân.” Nói xong còn nhếch miệng, có vẻ rất hài lòng với xưng hô này.

Kiều Khả Nam nghẹn lời, phu nhân gì đó ... Thật sự là. Hai người đã bỏ qua giai đoạn gọi thẳng họ tên nhau, nhảy vọt lên những xưng hô kỳ dị.

Thôi, lái sang chuyện tình thú rồi. Hấn đỡ khóc đỡ cười, khởi động xe, rõ ràng đã là lão phu thê, nhưng vẫn có thể vì một việc nhỏ nhặt ngượng ngùng.

Kiều Khả Nam xoa xoa đôi tai đỏ bừng, nhún ga.

//

Vợ chú Tôn làm việc ở cửa hàng bán hoa, khi còn đương chức, mỗi lần thẩm tra những vụ án đặc biệt nghiêm trọng, chú sẽ đến cửa hàng mua hoa đến viếng người bị hại, đến lúc về hưu thì bầu bạn bên Tôn phu nhân. Năm đó cô chú cưới, chú Tôn bị mọi người cổ vũ hát một đoạn bài <Cô em trồng hoa nhà kính>, giọng hát cực kỳ thâm tình, được mọi người lưu thành giai thoại.

Bây giờ cô chú cùng làm việc chung, mở một nhà ăn ở vùng ngoại ô Đài Bắc, bên ngoài thiết kế theo kiến trúc châu Âu, bên trong lại bán món cay Tứ Xuyên. Phía trong trang trí theo ý thích của cô, trồng rất

nhiều hoa, mỗi mùa mỗi sắc, đẹp không tả hết.

Đầu mùa xuân, những đóa hoa hồng nhạt lay động theo gió, hai gã đàn ông mù tịt hoa cỏ, Kiều Khả Nam hỏi cô Tôn: “Đây là hoa gì ạ?”

Cô Tôn đáp: “Hoa sao nhái, một loài thực vật thuộc họ Cúc, bằng hữu của Lão tôn nghiên cứu lai giống, cho chúng ta một ít, kỳ nở hoa rất ngắn, không đến ba lần, hai cậu đến đúng lúc hoa nở đẹp nhất, hôm nay nhà hàng ít khách, hai cậu ăn no có thể đi shopping.”

Sân rất lớn, nhìn đâu cũng thấy hoa, hai tên đực rựa vốn không biết thường thức, nhưng giữa cảnh đẹp không thể không động lòng. Ăn uống no say, hai người đi bộ thưởng lãm, Kiều Khả Nam đã cởi áo khoác, Lục Hành Chi thì tháo cà vạt, nhàn nhã tản bộ.

Mặc áo kiểu này, trái khế dưới cằm của anh cực kỳ nổi bật, bả vai rộng lớn, cơ ngực dày rộng, Kiều Khả Nam nhìn nhìn, tự dưng thấy nóng lên, vô thức vươn tay muốn chạm. Một làn gió thoảng qua, cuốn tung cánh hoa, đậu trên đỉnh đầu Lục Hành Chi. Kiều Khả Nam buồn cười, nhón chân phẩy phẩy, Lục Hành Chi cơ hội ôm thắt lưng người yêu, hai người đàn ông dính chặt vào nhau, cực kỳ thân mật.

Xung quanh không có ai, Kiều Khả Nam kệ anh.

Chiếc nhẫn trên tay Lục Hành Chi lấp lánh dưới ánh mặt trời, rất xinh đẹp. Ban đầu Kiều Khả Nam không thích mấy vật ngoài thân, nhưng khi thấy Lục Hành Chi ngày nào cũng đeo, trong vô thức, sự liên kết của hai người đã gắn vào thứ đồ vật này. Mỗi khi phiền lòng, sờ sờ chiếc nhẫn, sẽ cảm thấy bình yên kỳ lạ.

Vì thế, ngay cả lúc hai người âm ỉ nhất, Kiều Khả Nam cũng không bao giờ tháo nhẫn.

“Tiết trời đẹp thật.” Dụi đầu trong ngực Lục Hành Chi, hần lười biếng nói.

“Ừ.”

Yêu đương lâu ngày, những câu tâm tình giản gọn thành “Trời đẹp thật”, “Trời mưa rồi”, “Em ăn cơm chưa?”, “Nhớ mang theo dù”, “Trời lạnh, nhớ mặc áo ấm.” ... Một câu đơn giản, nhưng con đường đi đến thì không dễ dàng.

Lục Hành Chi rất hưởng thụ, ôm cậu chặt hơn, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên đỉnh đầu cậu, nói: “Kết hôn đi.”

Lại nhắc nữa, Kiều Khả Nam nghi ngờ: “Không phải đã nói, chúng ta sớm kết hôn rồi sao?”

“Thực sự kia.” Không phải chỉ nói miệng, mà là có sự công nhận của luật pháp, đến tòa án đăng ký, có đầy

đủ quyền lợi và nghĩa vụ, có chữ ký thực của song phương, chứng minh hai bên tình nguyện. Anh thừa nhận, anh rất để bụng vấn đề này, hơn nữa trải qua những sự kiện trước, anh càng để ý.

Kết hay không kết, Kiều Khả Nam cũng chẳng quan tâm, kết hôn ở nước ngoài, mang về Đài Loan cũng không dùng được, chính phủ không thừa nhận, dùng cái rắm.

Nhưng nếu Lục Hành Chi thích như thế ... Hấn sẽ chiều theo: “Được.”

Lục Hành Chi sửng sốt.

Nhìn anh giật mình, Kiều Khả Nam phì cười: “Không phải chỉ mình anh để bụng đâu.” Dứt lời, hấn hôn lên môi anh, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta kết hôn nhé.”

Hấn nắm tay Lục Hành Chi, anh ương ngạnh nắm ngược lại, không nói nữa, giống như ngầm tuyên bố sự kiên định của mình.

Đây là năm thứ bảy hai người bên nhau. Người ta có câu thất niên chi dương, trong lòng hai người quả thực “dương”, “dương” để suy nghĩ làm cách nào cùng với người bên cạnh này, càng phải thân thiết cùng một chỗ ...

(Từ “dương” có nghĩa là ngựa)

Cả đời.

Từ nay về sau, mãi mãi hạnh phúc, không xa rời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tau-thac-lo-tap-2-tuan-trang-mat>